

DE GEMEENTE

ALS

HEILIGE TEMPEL EN HUIS VAN GOD

C.B. Beekhuizen e.a.

Samenkomen tot de naam van de Heere Jezus

INLEIDING

DE GEMEENTE ALS HEILIGE TEMPEL EN HUIS VAN GOD

"...maak hun bekend de vorm van het huis en zijn gestaltenis, en zijn uitgangen en zijn ingangen, en al zijn vormen en al zijn ordinantiën, ja al zijn vormen en al zijn wetten; en schrijf het voor hun ogen, opdat zij zijn ganse vorm en al zijn ordinantiën bewaren en dezelve doen...Houd het voorbeeld der gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in geloof en liefde die in Christus Jezus is. Bewaar het goede pand dat u toebetrouwd is, door de Heilige Geest, Die in ons woont" (Ez. 43:11b; 2 Tim. 1:13,14).

Gelovigen, plaatselijke kerken en evangelische groeperingen zijn in deze (eind)tijd in toenemende mate of "onafhankelijk" of "grootkerkelijk" gaan denken. Vooral daar waar het Evangelie van Gods genade duidelijk is gepredikt, is nu afval van geloofswaarheden waar te nemen.

Bijbelgetrouwe gelovigen die doorzien waar dit moet heenleiden, de grote "hoer van Babel" uit het boek Openbaringen, dreigen in een isolement te komen of op te gaan in de grote stroom van onafhankelijk functionerende geloofsgroeperingen.

Een hernieuwde bezinning over fundamentele geloofswaarheden en de wijze waarop christenen op Bijbelse wijze samenkomen is nodig gebleken om opnieuw de fundamenteën van de "gemeente van Christus" te leren kennen. Daarom willen we samen d.m.v. de hierna volgende tekstgegevens nagaan welke Bijbelse beginselen voor het samenkomen tot de Naam van de Heere Jezus Christus er zijn.

Twintig hoofdonderwerpen

Met het oog op de internationale verwarring op christelijk erf en in het bijzonder tussen gelovigen die tot voor kort op lokaal, interlokaal en zelfs internationaal gezamenlijk optrokken in de Naam van de Heere Jezus, willen we twintig onderwerpen bestuderen waarover in de laatste tien jaar onduidelijkheid is ontstaan.

We willen samen fundamentele onderwerpen bestuderen die van belang zijn voor vele nieuw ontstane geloofsgroeperingen die voortkwamen uit Reformatorische en evangelische denominaties.

Inleiding:	De Gemeente als Heilige Tempel en Huis van God	3
Hoofdstuk 1.	Het drievoudig fundament van het Christelijke geloof	5
Hoofdstuk 2.	Bekering en wedergeboorte, een levensvernieuwing	9
Hoofdstuk 3.	De Christelijke doop	25
Hoofdstuk 4.	De Gemeente als Gods Huisgezin	29
Hoofdstuk 5.	Het Avondmaal en de deelname van kinderen	31
Hoofdstuk 6.	Samenkomen als Gemeente tot de Naam des Heeren	36
Hoofdstuk 7.	De Gemeente als Pilaar der Waarheid	40
Hoofdstuk 8.	De Gemeente als Lichaam van Christus	43
Hoofdstuk 9.	De Gemeente als Huis van God	46
Hoofdstuk 10.	De Gemeente als Bruid	49
Hoofdstuk 11.	Het functioneren van de geestelijke gaven	53
Hoofdstuk 12.	Erkenning van leiders, voorgangers, oudsten en diakenen	59
Hoofdstuk 13.	Activiteiten binnen en buiten de lokale Gemeente(n)	80
Hoofdstuk 14.	Het weiden van Gods kudde	83
Hoofdstuk 15.	Religieuze, onafhankelijke principes	97
Hoofdstuk 16.	Religieus, politiek zuurdeeg en tuchthandelingen	99
Hoofdstuk 17.	De Christenvrouw in gezin, gemeente en maatschappij	101
Hoofdstuk 18.	Praktische leer- en dienstgemeenschap	103
Hoofdstuk 19.	De oorzaak van scheuringen	107
Hoofdstuk 20.	De stem van de slang onderkennen	120

HOOFDSTUK 1

HET DRIEVOUDIG FUNDAMENT VAN HET CHRISTELIJK GELOOF

De grondslag van het christelijk geloof is drievoudig, te weten:

1. Christus als het Fundament van Gods tempel
2. Christus' leer, Zijn geboden, regels, inzettingen
3. De "leer van de apostelen en profeten"

De apostel Paulus stelt de Heere Jezus aan ons voor, waarbij hij slechts één ding centraal wenst te stellen: "Want ik had niet besloten iets te weten onder u, dan Jezus Christus en die gekruisigd" (1Kor. 2:2).

Christus Zelf, Zijn liefde voor verlorenen, Zijn overgave als het zoenoffer voor deze wereld en Zijn leer is voor elke wedergeboren christen de basis (fundament) van zijn of haar geloof en hoop.

Bestudeer en bespreek: Joh. 3:16, 31-36; Rom. 5:5-11; Efeze 1:13; 1 Joh. 2:20; Hand. 13:2,48; Efeze 1:4; Heb. 9:14 en 1 Pet. 1:22;2:4,5.

1. Christus; Gods kracht en wijsheid als geloofsfundament

1 Kor. 1:23,24	Hij is de kracht en wijsheid van God
1 Kor. 2:1-5	Hij werd in zwakheid gekruisigd
Kol. 1:15-23	En is het Beeld van God
Kol. 2:5;1:27	Ons fundament van geloof en hoop
2 Pet.1:19	Het Woord van God, de Morgenster
Jes. 32:2	De Rotssteen waarin we schuilen
Deut. 33:27-29	Die ons in Gods Vaderarmen brengt
Heb. 12:22-28	En plaatst in het hemels Jeruzalem
Heb. 11:10	De Stad met fundamenten

2. De leer van Christus

Mrk. 1:22;	Is "gezaghebbend", niet traditioneel
Luk. 24:27	Was de inspiratiebron van alle profeten
Joh. 7:16,17	Is dezelfde als van God de Vader
2 Joh. 1:9-11	Aan deze leer moet alles getoetst worden
Joh. 14:26	Gods Geest herinnert ons Christus' leer

3. De “leer van de apostelen”

De z.g. “Leer der apostelen” wordt in het Nieuwe Testament gezien als het “geloofs-fundament” gezien van alle Christenen die met de Heilige Geest zijn verzegeld (Joh. 3:31-36; 6:27; 2 Kor.1:22; Ef. 1:13).

Hand. 2:42	Het is de basis van onze gemeenschap
1 Pet.2:5	Als “levende stenen” van Gods Huis
2 Pet. 1:16	En niet gebouwd is op fabels
2 Pet.1:20,21	Het laat geen eigen uitlegging toe
Luk. 24:27,32	Al de Schrift spreekt van Jezus en Zijn leer
Joh. 14:26	Gods Geest herinnert aan Jezus’ leer
Ef. 3:2-12	En openbaart Zijn verborgenheden

Verzegeld op het fundament Gods

Het Goddelijk fundament voor leer en leven is dus gebaseerd op de leer van Christus, de leer van de apostelen en Nieuw-Testamentische profeten en Gods alwetendheid en uitverkiezing.

2 Tim. 2:19	Hij kent degenen die bij Hem horen
Ef. 1:4-6	Omdat Hij ze reeds eeuwig kende
Ef. 1:13-19	Daarom door God “verzegeld” werden
Hnd. 13:48	Om als uitverkorenen God te prijzen
1 Pet. 2:5	Als levende stenen in Gods huis
Heb. 9:14	Door Hem gereinigd van dode werken

Gereinigde vaten

Deze christenen functioneren als “gereinigde vaten” in Gods Huis, geheiligd en gereinigd voor elk eervol werk (2 Tim. 2:21). Het zijn mensen die:

2 Tim. 2:22	God aanroepen met reine harten
Heb. 10:22,23	Gereinigd zijn van een kwaad geweten
1 Kor. 3:12,17	Gelouterd als zilver, goud, edelstenen
1 Joh. 2:20	Verzegeld met de Heilige Geest
1 Pet. 1:22	Gereinigd in hun ziel
Joh. 15:10	Gehoorzaam in de navolging van Christus

De Waarheid in zachtmoedige liefde vasthouden

Gelovigen die zich van de “vaten ter oneer” hebben gereinigd en braken met de ongerechtigheid binnen het “Huis van God”, zullen zich willen verbinden met “allen die de Heere aanroepen uit een rein hart”. Zij willen niet twisten, maar “vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te leren” (2 Tim. 2:23-26).

Al Gods dienstknechten worden dus vermaand om “met zachtmoedigheid hen die tegenstaan te onderwijzen”. Op deze wijze, door de bediening van Gods corrigerende en levendmakende Woord, kan de Heere God mensen “tot erkenning van de waarheid” brengen.

Doordat deze predikers de “waarheid in liefde vasthouden”, zullen onbekeerde, maar zoekende mensen, bij het horen van het profetische Woord “ontnuchterd en ontdekt worden aan hun verloren toestand en Gods wil en aanbod van genade aanvaarden en zó uit de strik van de duivel, die hen gevangen hield, bevrijd worden” (1 Kor. 14:24,25; Luk. 4:16-22a; 2 Tim.2:24-26).

Een woonstede Gods in de Geest

Wanneer christenen zich opnieuw bezinnen op hun geloofsfundament(en), zullen zij de volgende kenmerken vertonen. Zij zijn:

Kol. 3:14	Door Gods liefde aan elkaar verbonden
Heb. 3:4,6	Vormen samen Gods huis (1Kor.3:9)
Ef. 2:21,22	De “woonstede Gods in de Geest”
1 Pet. 2:9,10	Waarin zij koningen en priesters zijn
Opb. 5:6-14	Om het Lam alle eer te geven
Heb. 13:12-15	Met de “lofoffers van onze lippen”

Het fundament van het hemels Jeruzalem

Zonder heiliging kan niemand de Heere zien (Heb. 12:14).. Deze heiliging heeft als kenmerk de vrede van God, een vrede die ook het “hemels Jeruzalem” zal kenmerken. Het fundament van deze vrede is het volbrachte werk van de Heere Jezus aan het kruis van Golgotha. Paulus schreef in Kol. 1:20, “...en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, alle dingen weder met Zich te verzoenen, door hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is.”

Verlangen naar de hemelse Godsstad

Opb. 21:22-24	Waar het Godslam het Licht is
Opb. 22:16,17	Waarnaar ieder zich mag uitstrekken
2 Pet. 1:19	Omdat Hij de ware Morgenster is

De voorbede van de Heere Jezus Christus

Wanneer christenen zich op die éne grondslag vergaderen, zal Christus hun arbeid zegenen. Op hun prediking zal zegen rusten, omdat de Heere Jezus voor hen bid. Door Zijn voorbede zullen er “levende stenen” worden toegevoegd tot de “woonstede Gods in de Geest” (1 Pet. 2:5; Ef. 2:22).

“En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb ik hun gegeven, opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn: Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt” (Joh. 17:20-23).

Een Bijbelse opdracht

Petrus en Paulus hadden de opdracht om alle christenen die tot Jezus' Naam samenkwamen erop te wijzen dat ze op de grondslag van de **leer der apostelen en profeten** moesten samenkomen: *“Legt dan af alle kwaadwilligheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij, en verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid, indien gij geproefd hebt, dat de Heere goedertieren is. En komt tot hem, de levende Steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus, de uitverkoren en kostbare Hoeksteen.” (1 Petrus 2:1-6).*

De vermaning van de apostel Paulus

Paulus vermaant ons om Gods Woord verder uit te dragen: *“Verkondigt het Woord, dringt erop aan, gelegen of ongelegen, weerleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting” (2 Tim. 4:2).*

Vragen

1. Wie is het ware Fundament van de Gemeente?
2. Wat kan er gezegd worden van kracht en wijsheid?
3. Op welke wijze kunnen we geloof en hoop vasthouden?
4. Wat is de basis van de “leer der apostelen”?
5. Wat verstaat het Nieuwe Testament onder “verzegeling”?
6. Wanneer zijn christenen “gereinigde vaten”?
7. Op welke wijze houden we Gods Waarheid in liefde vast?
8. Hoe blijven we als “levende stenen” bij elkaar?
9. Noem de waarde van de voorbede en aanbidding

HOOFDSTUK 2

BEKERING EN WEDERGEBOORTE, EEN LEVENSVERNIEUWING

Elke wereldreligie kent een eigen "bekering". Over het algemeen betekent dat een verandering van denken en levenspraktijk. Ook gelovigen worden opgeroepen tot bekering (Opb. 3:3). Bekering betekent een verandering van levensstijl en denken (Rom. 12:1). Voor christenen is die nieuwe levenspraktijk het vertonen van het leven van Christus. Dat betekent een leven volgens Goddelijke normen, die in de Bijbel beschreven zijn.

Deze verandering van denken, voelen en willen corrigeert het oude traditioneel gevormde denken. Maar niet alleen het denken, maar óók het geweten wordt beïnvloed. Hierdoor wordt uiteindelijk, na een (geloofs) beslissing, de hele levenswandel veranderd (2 Tim. 3:16,17).

Bekering heeft een doel

De woorden bekering en de bekeringsdaad zijn onderscheiden van het doel en de vruchtgevolgen van de bekering. Daarom geven de predikers die tot bekering opwekken ook een doelgebied aan. Vaak maken ze d.m.v. "getuigenissen" de vruchten van de bekering bekend. Dat kan variëren van geestelijke verlichting en gezondheid tot het ontvangen van eeuwig leven en vergeving van schuld en zonden. In de gevallen waar "spirituele verlichting" wordt aangeboden staat vaak de mens centraal en niet de eer en de rechten van God. Een echte bekering noemt de Bijbel daarom een "bekering van de afgoden tot God, om de levende God te dienen en Zijn Zoon uit de hemel te verwachten" (1 Thes. 1:9,10). Deze mensen worden "christenen" genoemd (Hand. 11:26; 26:28; 1 Pet. 4:16).

Bekeren is jezelf vernederen en uitleveren

Wanneer iemand opgeroepen wordt om zich te bekeren, roept dat over het algemeen weerstand op. Het is vernederend om te moeten erkennen dat de oude levenswijze een verkeerde richting blijkt te hebben. De Bijbel heeft het zelfs over een "wandelen in de ijdelheid van je gemoed, verduisterd in het verstand, vervreemd van het leven Gods" (Ef. 4:17,18).

Mensen zijn traditiegevoelig en houden het liefst verworven (groeps)zekerheden vast, inclusief bepaalde (zondige) zeden en normen (Joh. 3:19,20). De Bijbel noemt dat o.a. "verlost worden uit uw ijdele wandel die u van de vaders overgeleverd is" (1 Pet. 1:18).

De bijbehorende tradities of rituele gewoonten en ervaringen worden in de Bijbel "de eerste beginselen van de wereld" en "geboden en leringen van mensen" of "eigenwillige godsdienst" genoemd (Kol. 2:20-23). Onder deze "leringen van mensen" vallen alle rituele handelingen die God niet geboden heeft en die ten doel hadden in contact te komen met de "onzienlijke wereld".

In principe komt elke valse leer daarvandaan. (1 Tim. 4:1; 2 Kor. 11:3,4; 14). Deze predikers blijken "valse apostelen" te zijn, die hun volgelingen tot slavernij en wettische dienstbaarheid brengen (2 Kor. 11:20). Een echte "apostel" is een gezant die tot bekering tot en verzoening met God oproept (2 Kor. 5:20). Het is dus belangrijk om de "geesten te beproeven of ze uit God zijn", omdat die niet tot een verkeerde soort bekering opwekken (1 Joh. 4:1).

Bekeren is afscheid nemen

De kracht van het groepsdenken waaraan ieder mens blootstaat kan zó sterk zijn, dat het een bekering in de weg staat. Familiebanden, sociale status, overgeleverde gewoonten, bedreigingen van de "zittende klasse", economische voordelen, het zijn allemaal invloeden die mensen kunnen verhinderen zich te bekeren. Dit geldt voor elke soort bekering en heeft nog niets te maken met de gerichtheid en aard van de bekering. Bekering betekent altijd "afscheid nemen".

Soms wordt een "bekeerling" bepaalde rituele handelingen opgelegd, waardoor iedereen weet dat het denken is veranderd en er afscheid is genomen van oude tradities en verworvenheden. Dit kan vijandschap veroorzaken bij familieleden, stam, geloofs- of groepsgegoten en sociale vereenzaming en economische schade veroorzaken (Joh. 9:22; 12:42). Daarom behoort men bij elke soort bekering de "kosten te berekenen" (Luk. 14:28). Discipelschap, ongeacht van wie, betekent dus afscheid nemen van het oude leven.

Men wordt geheel afhankelijk van degene die men gelooft en wil navolgen, als christen dus de Heere Jezus en Zijn gezanten (Gen. 45:11; 1 Kor. 12:2). In joods-christelijke kringen wordt dat "afscheid nemen" gesymboliseerd door de doop, in feite een soort "begrafenis" (Hand. 2:3-8; Rom. 6:1-4).

Bekering is een getuigenis

Bij elke bekering hoort een soort "belijdenis". Bij sekten, groepsbekeringsen en de z.g. "doop der bekering" van Johannes de dooper, hoort de openlijke erkenning van een verkeerde visie of levenspraktijk. Soms moet dat op rituele wijze "afgezworen" worden, zoals in de middeleeuwen gebeurde bij zowel de Turken, Mohammedanen en onder het Rooms-katholicisme.

Zelfs de satanskerken kennen zo'n soort "afzweringsritueel", waar de bekeerling zijn oude geloof of levenswijze verloochent door rituele voorwerpen uit het oude leven te vertrappen, te bespugen of andere vormen van oneerbare handelingen over uit te voeren. Bij de joods-christelijke doophandeling gebeurde deze overgang onder belijdenis van zonden, belijdenis van geloof, een verandering van levenswijze en een (openlijke) reiniging en veroordeling van de oude levenspraktijk (Mat. 3:6; 10:32; Hnd. 8:37; 19:18-20; 1 Thes. 1;5-10).

Bekering moet verkondigd worden

De mensen moeten tot overtuiging komen dat ze gevaar lopen om voor eeuwig verloren te gaan als zij zich niet tot God bekeren en hun zonden belijden en wegdoen (Rom. 2:8; 2 Kor. 5:11; Hnd. 17:19-31). Johannes de doper verkondigde "de doop der bekering" (Hand. 19:4). Hij was de wegbereider voor de Heere Jezus, Die met de Heilige Geest zou dopen.

Bekering is nodig om behouden te worden voor het komende oordeel, de toorn van God over de zonde. Het loon van de zonde was de dood (Heb. 10:27; Rom. 6:23; Gen. 2:17). De genadegift van God het eeuwige leven. Bekering is ook nodig om van onder de invloed van satan uit te komen, die beweerd had dat het loon van ongehoorzaamheid niet de dood tot gevolg zou hebben. Deze ongehoorzame engel beloofde kennis van goed en kwaad, maar dat bracht slechts ellende en de dood met zich mee (Ps. 82:6; Joh. 10:34,35; Gen. 3:4,5).

Bekering is ook afstand doen van "dode werken". De "werken" die wij doen zijn over het algemeen niet "Godverheerlijkend" (Rom. 1:21). Daarom noemt de Bijbel dit soort werken "dode werken", waarvan we "bekeerd" moeten worden (Heb. 9:14).

Bekering houdt in dat we ons oude leven begraven. Onder oude leven bracht de dood (Ef. 2:1). Daarom moeten we ons met de dood van Christus een maken (Rom. 6:1-4). Die eenmaking met de Heere Jezus betekent ook dat we "besneden" worden van onze zondige wortels, ons voorgeslacht dus en onze eigen verworvenheden buiten Christus om (Kol. 2:11-13). We mogen wat dat betreft "vergeten wat achter ons is", hoewel dat niet betekent dat we "de reiniging van onze vorige zonden vergeten", want dan worden we hoogmoedig en bijziend (Fil. 3:14; 2 Pet. 1:9).

Bekering is erkennen dat God in Zijn oordeel rechtvaardig is. Wanneer de Heilige Geest van zonden overtuigt, laat Hij Gods gerechtigheid zien in de noodzakelijkheid van het oordeel (Joh. 16:8; Hnd. 2:27,38). De wereld leert deze gerechtigheid pas kennen in het "laatste gericht" (Jes. 26:9). Op het kruis zien we Gods gerechtigheid volledig (Rom. 6:6; Kol. 2:14,15).

De doop der bekering

In Hand. 19:1-5 lezen we over een aantal volgelingen van Johannes de doper die wel bekeerd waren, maar nog niet de Heilige Geest ontvangen hadden. Dat kwam omdat ze het volbrachte heilswerk van Christus of nog niet begrepen hadden, of er niet van op de hoogte waren. Dat betekende dat de Heilige Geest hun nog geen zekerheid kon geven dat hun zonden, hoewel beleden bij hun doop, ook vergeven waren. Dat kun je pas zeker weten wanneer je de Heere Jezus in geloof hebt kunnen danken voor Zijn verzoenend sterven, ook voor jou! Maar dan moet je dit volbrachte heilswerk wel gepredikt zijn. Paulus deed dat dus en het gevolg was dat ze nu het volle Evangelie geloofden en verzegeld werden met de Heilige Geest Die in hen kwam wonen (Rom. 8:9-17).

De “bekering ten leven”

In Hand 10 en 11 wordt de “bekering ten leven” beschreven die Petrus zag gebeuren. Godvruchtige heidenen ontvangen op de prediking van het Evangelie de Heilige Geest. In Hand. 11 wordt Petrus door eerder tot geloof gekomen Joden ter verantwoording geroepen omdat hij met die bekeerde heidenen gegeten had en dus verondersteld werd zich te hebben verontreinigd. Na uitleg begrepen deze gelovigen dat er een echte “bekering ten leven” had plaatsgevonden (Hand. 11:18)!

Déze soort bekering valt te vergelijken met de wedergeboorte uit Joh. 3:3-5, een werk van de Heilige Geest, een “van bovenaf geboren worden”, niet uit de wil van een mens, maar uit de wil van God (Joh. 1:13)! Zo’n “bekering ten leven” wordt altijd verzegeld met de Heilige Geest en zorgt ervoor dat de gelovige volkomen zeker is van zijn eeuwig behoud.

Wat bekering is, een samenvatting

Een vernieuwing van denken	(Rom.12:2)
Een vernieuwing van gevoelens	(Hnd.26:9,20)
Een vernieuwing van leven	(1 Ths.1:5-9)
Een vernieuwing van de wil	(Ef.2:3;6:6)
Een vernieuwing van leiding	(Rom. 8:14)
Een vernieuwing van het hart	(Ez.36:26;Mrk.7:21)
Een vernieuwing van toekomst	(Ef.1:18;Opb.21:1)

Wedergeboorte; een blijvend Fundament (Billy Graham in “Bijna thuis” blz.153-166)

“Laat ieder erop letten hoe hij bouwt, want niemand kan een ander fundament leggen dan er al ligt - Jezus Christus zelf “(1 Kor. 3:10-11).

“God begraaft zijn werklieden, maar zet Zijn werk voort.” Charles Wesley

Voor degenen onder ons die bijna thuis zijn: we lopen misschien niet meer zo hard, maar dat betekent niet dat we geen doel hebben. Jongere generaties vergezellen ons op onze laatste mijl. Wat zegt ons dat? Dat we nog steeds de Weg wijzen. Maar, doen we dat zegevierend? Effenen we de baan voor hen die in ons voetspoor treden?

Misschien moeten we onszelf eens afvragen: Is ons voorbeeld het navolgen waard? Het antwoord is ja, als wij in het voetspoor van de Heere Jezus treden en ons leven gebouwd is op Christus de Rots, het enige goede en blijvende Fundament waarop gelovige christenen bouwen na bekering en wedergeboorte.

Een wankel of een stevig fundament

Niemand ontkomt aan moeilijkheden in het leven. Sommigen hebben zelfs al jong te kampen met een slechte gezondheid. Anderen waren rijk, maar zijn alles kwijtgeraakt. Weer anderen zijn op zoek naar liefde, maar worden keer op keer afgewezen. Zonder een stevig fundament is de Last van het leven zwaarder. God heeft voor iedereen een plan en Hij wil dat we op Hem bouwen. Hij is het Fundament dat door Hemzelf gelegd is, Het Woord spreekt van ambachtslieden die het werk van hun handen met spijkers vastzetten zodat het niet omvalt (Jes. 41:7).

Toen de handen van de Heere Jezus Christus met spijkers werden doorboord en aan het kruis werden genageld werd Hij ons onwankelbare fundament. D. L. Moody zei eens: “Geef je leven aan Christus. Hij kan er meer mee doen dan jij.”

Onlangs hoorde ik over een gezin dat enkele jaren geleden een huis had gebouwd in de Appalachen, niet ver bij ons vandaan. De bouwplek lag tegen een heuvel, met prachtig uitzicht over de vallei en een bergketen in de verte. Nadat ze de bouwtekeningen klaar hadden en een aannemer hadden uitgekozen, verliep het project volgens plan en een aantal maanden later was hun nieuwe huis klaar. Ze waren verrukt over het resultaat en al snel hadden ze hun droomhuis betrokken.

De gevolgen van een verkeerd fundament

Maar na ongeveer een jaar veranderde hun droom in een nachtmerrie. Het eerste teken dat er iets mis was, was een lichte verzakking van de grond rond een bepaald deel van de fundering. Naarmate de tijd verstreek, verzakte er steeds meer grond en kwamen er barsten in de muren van het huis. Ze maakten zich ernstig zorgen en schakelden een bouwkundig ingenieur in. Deze ontdekte dat een deel van het beton voor de fundering over een kuil was gestort waar allerlei puin in lag - oude boomstammen, losse stenen, zelfs hout dat over was van de bouw.

Door het rotten van dat hout zakte de grond weg en begonnen de muren te verschuiven, waardoor het hele huis gevaarlijk wankel werd. Of het nu door onwetendheid of door onachtzaamheid kwam, de aannemer had hun huis op een slechte fundering gebouwd. Er ging veel tijd en geld zitten in het herstellen van zijn fout...

De noodzaak van een goed levensfundament

Net zoals dit huis een stevige fundering nodig had, hebben ook wij een stevig fundament voor ons leven nodig - een onveranderlijk geheel van overtuigingen, doelen en morele waarden, dat ons ook in de stormen van het leven stabiliteit en zekerheid geeft. Welke leeftijd we ook hebben, door niets zijn we beter op de toekomst voorbereid dan door een solide moreel en geestelijk fundament dat is gebaseerd op Gods wil voor ons leven.

Soms wordt de wereld opgeschrikt door een aardbeving met een kracht van negen op de schaal van Richter, die delen van Noord-Japan verwoestte en een enorme Tsunami veroorzaakte. Dit had de dood van duizenden mensen en zelfs een lichte verschuiving van de aardas tot gevolg. Het lijden en verlies dat de overlevenden trof, raakte me enorm. Mijn eerste reactie was om voor hen te bidden en God te vragen hoe we hen konden helpen. Mijn zoon Franklin ging onmiddellijk naar het getroffen gebied. Hij begon samen met Japanse kerken hulp te verlenen aan mensen waarvan het leven door de ramp overhoop gegooid was. Ik kon alleen maar denken aan die mensen die nu alles kwijt waren geraakt. Ze dachten dat hun huizen op een stevig fundament waren gebouwd.

Omdat er in dat gebied wel vaker aardbevingen voorkwamen, hadden velen waarschijnlijk zelfs extra maatregelen getroffen. Maar toen de grond plotseling onder hun voeten begon te schuiven en de enorme vloedgolven over hun land raasden, begaven die funderingen het. Het werd één van de grootste natuurrampen uit de recente geschiedenis.

Dergelijke verschrikkelijke gebeurtenissen herinneren ons eraan wat er kan gebeuren als we ons leven op het verkeerde fundament bouwen - een fundament dat onder normale omstandigheden lijkt te voldoen, maar niet bestand is tegen de stormen van het leven.

Het tragische is dat veel mensen hier nooit over nadenken en het fundament waar ze hun leven op bouwen nooit eens goed bekijken. Ze gaan ervan uit dat ze op de goede weg zijn en dat hun fundament het altijd zal houden.

Voor sommigen bestaat het fundament uit zelfverwennerij, plezier en vermaak. Anderen bouwen op hun financiële succes of maatschappelijke positie.

Weer anderen denken dat als ze de juiste persoon maar tegenkomen... of de best betaalde baan te pakken krijgen... dat ze dan voor altijd gelukkig en gerust zullen zijn.

Maar in hun stille momenten vragen ze zich misschien af of dat wel echt waar is. Misschien zal door een persoonlijke crisis - een onverwachte ziekte, een opstandig kind, een financiële terugval - blijken dat hun fundament eigenlijk onstabiel en onbetrouwbaar is. Of misschien verwezenlijken ze eindelijk hun doelen en bereiken ze alles wat ze ooit wilden - om erachter te komen dat ze zich ondanks het succes nog steeds leeg, rusteloos en verveeld voelen.

Net als de schrijver van Prediker kunnen ze dan zeggen: "Maar toen nam ik alles wat ik ondernomen had nog eens In ogenschouw, alles wat mijn moeizaam gezwoeg me opgeleverd had, en ik zag in dat het allemaal maar lucht en najagen van wind was..." Prediker 2:11. Hun hoop en hun dromen zijn aan gruzelementen. Verward en ontgoocheld vragen ze zich af wat er misging. Misschien is jou dat ook wel overkomen.

Verkeerde verwachtingen veroorzaken problemen

Wanneer we op gammele fundamente bouwen, kunnen we problemen verwachten. Dit geldt in elk geval wanneer we Christus vervangen door andere dingen: we denken in de eerste plaats aan onszelf onze dromen, onze ambities, onze hoop, onze doelen, ons uiterlijk, onze gezondheid, ons bezit.

Dit kan ons zelfs een tijdlang een gevoel van geluk en tevredenheid geven. Want, houden we onszelf voor, *'hier draait het toch om in het leven? Is dit dan niet hoe we moeten leven? Is dit dan niet hoe iedereen leeft - of in elk geval probeert te leven?'*

Maar vroeg of laat wordt duidelijk hoe wankel het fundament werkelijk is. Dan komen de problemen (die onvermijdelijk zijn), ontstaan er barsten en begint het fundament af te brokkelen. Triest genoeg worden we als de man in de gelijkenis van de Heere Jezus, die zijn huis bouwde op zand. Toen het begon te regenen en de bergstromen zwollen, en er stormen opstaken en er van alle kanten op het huis werd ingebeukt, stortte het in... (Matt. 7:26-27).

Waarom kunnen we van geld, succes en plezier geen blijvende voldoening verwachten? Waarom bieden ze geen stevig fundament voor een geslaagd leven, vooral wanneer we ouder worden? Omdat ze voorbijgaan aan één van de belangrijkste realiteiten van het leven: we hebben niet alleen een lichaam, maar ook een ziel. Als we deze realiteit negeren - als we wél ons lichaam voeden, maar onze ziel laten verhongeren - zal ons leven onvolledig en onvervuld zijn. We zullen onvoldoende kracht hebben en onvoorbereid zijn op de onvermijdelijke problemen van het leven. Vroeg of laat zullen de stormen van het leven ons overmeesteren en komen we tot de ontdekking dat we ons leven op een fundament van zand hebben gebouwd.

Het beperkte geluk van voorspoed en gezondheid

Desondanks zijn we geneigd om ons bij de voorbereiding op de toekomst alleen te richten op lichamelijke gezondheid en emotioneel geluk. We worden voortdurend bedolven onder boodschappen die ons daarbij bepalen. Volgens beleggingsadviseurs hoeven we alleen maar de juiste investeringen te doen om ons op de toekomst voor te bereiden. Gezondheidsconsulenten vertellen ons dat we de juiste voeding en de juiste vitamines binnen moeten krijgen en voldoende moeten bewegen. Dán zullen we gezond, gelukkig en geliefd zijn.

Via boeken en tv komt er een eindeloze stroom informatie naar ons toe, met producten die ons helpen succes te hebben, de problemen van het leven te overwinnen of de ouderdom op afstand te houden. Cosmeticabedrijven spelen hierop in, door te beweren dat hun producten de klok teruggedraaien en ons een jonger uiterlijk geven. Ik las onlangs dat Amerikanen bijna zestig miljard dollar per jaar uitgeven aan anti-verouderingsproducten - een bedrag dat in de nabije toekomst waarschijnlijk elk jaar met tien procent zal stijgen.

Het is natuurlijk niet perse verkeerd om met sommige van deze dingen bezig te zijn. Het is goed om te sparen, en we moeten ook om ons lichaam en onze emotionele gezondheid denken. Maar is dit alles wat we moeten doen om ons op de toekomst voor te bereiden? Het antwoord is nee. Zelfs het meest gedegen financiële plan en de beste verzorging van ons lichaam zijn niet genoeg om ons overeind te houden wanneer de problemen komen.

Ben je tevreden met een dikke bankrekening wanneer je door invaliditeit je vrijheid kwijtraakt of wanneer de dood een geliefde van je wegneemt?

Zul je door een blakende gezondheid bestand zijn tegen de stormen van eenzaamheid, verdriet of financiële onzekerheid die ons vaak belagen als we ouder worden? Jezus zei: “Is het leven niet meer dan voedsel en het lichaam niet meer dan kleding?” (Matt. 6:25). We hebben meer nodig. Iets wat dieper gaat, dat onwankelbaar is. Iets wat ons door de moeilijke tijden van het leven kan loodsen.

We hebben dus een stevig fundament onder ons leven nodig – een fundament dat ons kracht en stabiliteit zal geven, wat er ook gebeurt. En nu is het moment om dat fundament te leggen.

Het doel van ons menselijk leven

God wil niet dat we doelloos door het leven dobberen, wanhopig op zoek naar geluk, zekerheid en vrede - zonder die dingen ooit te vinden. Net zo min wil Hij dat we ons leven op een wankel of tijdelijk fundament bouwen. God heeft al gezorgd voor het juiste fundament!

Toen Ruth en ik jaren geleden plannen maakten voor de bouw van ons huis, bood een vriend van ons aan om de bouw plaats te laten inspecteren door een bouwkundige die hij kende. We namen zijn aanbod graag aan. Uit zijn onderzoek bleek dat de rond waarop we wilden bouwen zou kunnen gaan verschuiven als het lange tijd geregend had. Op zijn advies werd de bovenlaag van de grond tot aan het harde gesteente afgegraven en werden heipalen de grond in geboord. Zo zou ons huis stevig en veilig komen te staan. Het bleek de juiste oplossing.

Christus als het vaste Fundament

We hebben een fundament nodig dat net zo stevig is als die rotsbodem. En alleen God kan daar voor zorgen. Jezus Christus is de Rots waarop we ons leven moeten bouwen. Wanneer ons leven aan Hem toevertrouwen en met Hem een relatie opbouwen, ontdekken we dat het werkelijk de vaste grond is die we nodig hebben. Elk ander fundament is bedrieglijk. De Bijbel noemt ons “huisgenoten van God, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, met Christus Jezus Zelf als de hoeksteen” (Ef. 2:19-20).

Waarom zouden we ons leven op Christus moeten bouwen? De eerste reden is: om wie Hij is. Jezus Christus was niet alleen maar een groot Godsdienstig, leraar die pakweg tweeduizend jaar geleden op aarde rondliep. De Bijbel zegt dat Hij veel méér was: Hij was God in een menselijke gedaante. Dat is wat we met Kerst altijd vieren - en dat is wat we elke dag zouden moeten vieren.

De Bijbel vertelt ons dat God toen iets deed wat in en ik ons nauwelijks kunnen voorstellen: Hij daalde neer uit de hemel en werd een man. Die man was Jezus, die zowel vol God als volledig mens was.

De menswording van God in Christus

Wil je weten hoe God is? Kijk dan naar Jezus, want Hij was God in een menselijke gedaante. In de Bijbel staat: 'Beeld van God, de onzichtbare, is Hij... Want in Hem is de goddelijke volheid lichamenlijk aanwezig...' (Kolossenzen 1:15, 2:9). Het bewijs was zijn opstanding uit de dood, die niet alleen zijn overwinning over de zonde, de dood, satan en de hel bevestigde, maar ook zijn goddelijke natuur. Zijn onderwijs is niet slechts het bedenken van een diepzinnig filosoof of religieus leraar, het is Gods boodschap aan ons. Zijn goede werken waren niet slechts de daden van een bijzonder meelevend individu, ze waren een demonstratie van de liefde en ontferming die God voor ieder van ons heeft.

De tweede reden waarom Christus ons fundament moet zijn, is: om wat Hij voor ons gedaan heeft. Wat we het hardst nodig hebben, is verzoening met God en deel uitmaken van zijn gezin, maar onze zonden maken dit onmogelijk. De zonde maakt scheiding tussen God en ons en brengt ons onder zijn oordeel. Hoe hard we het ook proberen, we kunnen onze zonden niet door onze eigen inspanningen uitwissen. We zijn van God vervreemd en schuldig in zijn heilige ogen.

Wat ons van een heilig God scheidt

De profeet Jesaja zei: 'jullie wangedrag is het dat jullie en je God uit elkaar heeft gedreven; door jullie zonden houdt Hij zich verborgen en wil Hij je niet meer horen' (Jesaja 59:2).

Alleen God kan onze zonden wegnemen. Dat maakte Hij mogelijk door zijn Zoon naar de wereld te sturen om voor ons te sterven. Om dat Jezus Christus goddelijk was, was Hij zonder zonde. Maar aan het kruis werden al onze zonden op Hem gelegd. Door zijn dood nam Hij het oordeel en de hel die wij verdienden op zich. Hij deed voor ons wat wij nooit voor onszelf zouden kunnen doen. En nu biedt Hij ons het geschenk van vergeving en eeuwig leven aan wanneer we Hem aannemen. Paulus herinnert ons hieraan: "Het loon van de zonde is de dood, maar het geschenk van God is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heere" (Rom. 6:23).

Als we ons tot Hem wenden en onze redding alleen van Hem verwachten, vergeeft God onze zonden en worden we voor altijd met Hem verzoend.

Door Zijn Heilige Geest komt Hij ook in ons binnenste wonen en Hij adopteert ons als Zijn zoon of dochter in Zijn Gezin. En omdat we nu al van Hem zijn, zullen we ooit bij Hem in de hemel zijn. Intussen is Hij elk moment van de dag bij ons, tot en met het allerlaatste stuk van onze aardse reis! Het is nooit te laat om je leven op het fundament van de Heere Jezus Christus en op Zijn wil voor je leven te bouwen, “want niemand kan een ander fundament leggen dan er al ligt – Jezus Christus Zelf” (1 Kor. 3:11). Is Hij het fundament van jouw leven?

De belangrijkste beslissing van je leven

Het eerste wat een aannemer doet wanneer hij daadwerkelijk begint met bouwen, is het leggen van een fundering. Hij weet dat als hij die stap overslaat, of niet correct uitvoert, het gebouw een ernstig mankement zal hebben en gewoon niet lang zal blijven bestaan, hoe mooi of indrukwekkend het er aan de buitenkant ook uitziet. Vroeg of laat zal het verzakken en instorten. Maar vóórdát hij begint te bouwen of zelfs maar naar het bouwterrein toegaat, moet er nog iets anders gebeuren. En dat is het nemen van een beslissing – waar de eigenaar zich persoonlijk toe verplicht om het gebouw te bouwen.

En dit moet ook onze eerste stap zijn. We willen allemaal een leven, waarin we niets tekort komen. We willen allemaal en stevig en blijvend fundament onder onze voeten. Maar met willen alleen komen we er niet! We moeten een beslissing nemen, ons persoonlijk toewijden aan de Heere Jezus Christus en Zijn wil voor ons leven.

Een belangrijke levens- en keuzevraag

Heb jij je leven aan Jezus Christus toegewijd? Bouw je jouw leven op Hem, hoe jong of oud je ook bent? De belangrijkste beslissing die je ooit zult nemen, is dat je jouw leven aan Christus geeft en zijn volgeling wordt. Wacht niet tot de stormen van het leven op je in beginnen te beuken. Dan kan het te laat zijn. Stel dus nu je nog leeft je leven en je hart voor Hem open. Nú is de tijd daarvoor (2 Korintiërs 6:2; Hebr. 3:8,15; 4:7; Rom. 13:11; Ps. 17:6; 50:15; 55:17; 95:8; Spr. 23:26).

Als je Jezus Christus nog nooit hebt gevraagd om in je leven te komen, of als je nog niet zeker weet of je gered bent, nodig ik je uit om nu stil te staan en Hem te vragen in ie leven te komen, je te vergeven en je te redden. God ZAL het doen, dat heeft Hijzelf beloofd!

Om je met deze beslissing te helpen, wil ik je aanraden het volgende gebed te bidden (of een gebed in je eigen woorden, met soort gelijke inhoud);

“O Heere God, ik weet dat ik een zondaar ben. Ik heb spijt van mijn zonden en ik wil ze niet meer. Ik vertrouw mijzelf aan U toe Heere Jezus Christus als mijn Redder en ik belijd U als Mijn Heer en Heiland en vraag U vandaag in mijn leven, mijn hart, binnen te komen.

Vanaf dit moment wil ik U als het Fundament van mijn leven aanvaarden om U te dienen en te volgen in de gemeenschap van Zijn Kerk. Dit bid ik U Heere God, in de Naam van Uw Zoon, de Heere Jezus Christus. AMEN.”

Als je dit gebed oprecht gebeden hebt, heeft God geluisterd en je vergeven - en ben je nu voor altijd zijn kind. Ook heb je de eerste stap gezet om je leven op een stevig fundament te bouwen - een fundament dat het niet alleen je hele leven zal uithouden, maar voor eeuwig. En door je toewijding zul je de morele en geestelijke kracht ontvangen die je nodig hebt om de uitdagingen van de toekomst het hoofd te bieden.

Bijna thuis, een stevig Fundament

Met de woorden die J.W. Van Deventer in 1896 neerschreef, komt tegelijk het fundament van het christelijke leven in mijn gedachten:

All to Jesus, I surrender; (Alles leg ik neer bij Jezus;)
All to Him freely give; (vrijwillig geef ik alles aan Hem;)
I will ever love and trust Him, (ik zal altijd van Hem houden en Hem vertrouwen.)
In His presence daily live. (en elke dag in zijn nabijheid leven.)

Op het moment dat we ons persoonlijk aan Jezus Christus overgeven en Hem aannemen als Heer en Redder, draagt Hij ons op om in zijn voetspoor te treden. Hij geeft ons moed en kracht om Hem te volgen en in zijn nabijheid te leven.

Een woord voor de ouderen

Ouderen kunnen moed putten uit de levensbeschrijvingen die in het Woord staan en uit de basis die is gelegd door hen die ons zijn voorgegaan. De Bijbel spreekt niet gering over de ouderdom, maar benadrukt haar waarde en bijdrage. We zouden er goed aan doen om net zo wijs te willen worden als zij die Gods waarheid hebben doorgegeven.

Voordat Jozua op honderd- en tienjarige leeftijd stierf, riep hij iedereen die hij geleid had bij elkaar en herinnerde hij hen aan vroeger tijden: hun ongehoorzaamheid en bekering, en Gods vergeving en trouw. Hij deed een uitspraak die nu, duizenden jaren later, in huizen over de hele wereld aan de muur hangt: `Maar ik en mijn huis, wij zullen de HERE dienen!' (Jozua 24:14, NBG).

Wij ouderen moeten ons in de avond van ons leven niet terugtrekken, maar het met Jozua uitroepen: `...richt u volledig op de HEERE...' (Jozua 24:23). Wellicht reageren zij die ons zien en horen dan net als de toehoorders van Jozua, die zeiden: 'We zullen de HEER, onze God, dienen en gehoorzamen' (Jozua 24:24). De Bijbel zegt dat Jozua en de oudsten `...wisten van al de daden van de HEERE, die Hij voor Israël verricht had' (Jozua 24:31). Je stem is misschien niet meer zo krachtig, maar je geest wel. Laat die geest anderen eraan herinneren dat Gods liefde diep zal wortelen in het hart van iedereen die naar het levende water verlangt.

Wedergeboorte, bouwen op de Rots door de kracht van de inwonende Geest

“Wie van jullie die een toren wil bouwen gaat niet eerst de kosten bereken?” (Luk. 14:28).

Wie de Heere Jezus wil volgen, moet goed beseffen wat er op het spel staat! Het is alles of niets! De Heere Jezus volgen betekent dat je Hem tot Fundament van je leven maakt. Hij wil een intieme band met je krijgen en met Zijn Heilige Geest in je wonen. Stel je voor: de Geest van de Eeuwige en Liefdevolle God Die in je woont! Hij wil alles in je leven doordringen en bij alles betrokken worden. Elk mens mag zich uitgenodigd weten (Luk. 14:21-23; 2Kor. 5:14-21). De Heere Jezus discrimineert niemand. Zoals God elk mens uniek heeft gemaakt, zo verlangt de Heere Jezus ernaar om in elk mens te wonen. Als je beslist om je hart en leven voor God open te stellen, ga dan voor de volledige overgave. Geloven in Jezus is niet bedoeld voor mensen die het halfslachtig opnemen. Daarom daagt de Heere Jezus ons mensen uit om op voorhand goed na te denken of we wel echt bereid zijn voor Hem te kiezen!

(Uit de kalender “Lichtstralen uit het Woord”, d.d. 2 Maart 2013).

Wedergeboren en toch nog je behoudenis kwijtraken en verloren gaan?

Uit: “De Bijbel open” met prof. Prof. Verboom, EO Radio uitzending van 02-03-2013

Ik kreeg een vraag van een luisteraar die nogal persoonlijk van aard is. Ik denk dat het gaat om een vraag die bij veel meer mensen leeft. De luisteraar zegt: “Ik mag uit genade weten een kind van God te zijn en wedergeboren te zijn. Maar nu hoor ik steeds meer geluiden om me heen dat ook al is dat zo, je toch nog verloren kunt gaan. Als je er namelijk niet voldoende naar leeft. Je bidt niet genoeg, je leest te weinig uit de Bijbel, je doet te weinig goede werken. Dan blijkt daaruit dat het toch niet goed zit tussen jou en de Heere Jezus en als het niet goed zit tussen jou en de Heere Jezus, dan kun je toch nog verloren gaan.”

Ik ga hier graag op in omdat het toch wel een heel belangrijk punt is. Ik kan nu al zeggen dat we hier met een dwaalleer te maken hebben en dat de vragensteller en andere luisteraars zich daardoor niet van de wijs moeten laten brengen.

Gods liefde voor deze wereld

Om hierin zo helder mogelijk licht te krijgen, openen we de Bijbel bij Johannes 3:16 waar de Heere Jezus zegt: “Want zó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.” Men heeft deze tekst wel ‘het evangelie in het evangelie’ genoemd. Daarom is het een bekende, geliefde tekst. Maar het is ook een hele radicale tekst. Je hebt in de Heere Jezus je hele behoud, of je hebt in Hem helemaal geen behoud. De vraag die wij vanmorgen bespreken, heeft hier alles mee te maken.

Johannes 3 neemt ons mee naar de bekende nachtelijke ontmoeting van de Heere Jezus met Nicodemus. Deze leider van de farizeeën wil een goed gesprek met de Heere Jezus. Maar dat loopt anders dan hij gedacht had. De Heere Jezus zegt heel confronterend tegen hem: als je niet wedergeboren wordt, zul je niet in het koninkrijk van God komen. Ook al ben je nog zo thuis in de Thora en ben je nog zo'n knappe theoloog.

Maar hoe word je wedergeboren?

Hier begint de Heere Jezus naar zichzelf te wijzen. Hij is uit de hemel neergedaald als de Zoon van God. En alleen door het geloof in Hem word je een wedergeboren mens. Geboren uit water en Geest. De Heere Jezus verwijst dan naar de koperen slang in de woestijn. Die werd eenmaal verhoogd tussen de mensen die tijdens de woestijnreis van Israel door slangen gebeten waren. Wanneer ze vol geloof in God naar de opgerichte slang zien, worden ze genezen.

Zo zegt de Heere Jezus, moet Ik als de Zoon des mensen verhoogd worden. Opdat een ieder die op Mij ziet en in Mij gelooft wedergeboren wordt en niet verloren gaat. Dat geldt voor iedereen, dat geldt dus ook voor Nicodemus. Het is alles of niets. In de Heere Jezus heb je jouw hele behoud of buiten de Heere Jezus heb je geen enkel behoud.

Het Evangelie in een notendop

In dat kader staan de woorden van vers 16. "Want zó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft."

Laten we eens op verschillende dingen letten. In de eerste plaats zegt de Heere Jezus dat God de wereld heeft liefgehad. De wereld is de van God vervreemde mensheid, die het oordeel van God verdiend heeft. God wil niet dat die wereld verloren gaat. Dat is iets onbegrijpelijks, tegen alle verwachtingen in. Dat zouden wij nooit gedaan hebben. God doet het wel. Maar dan letten we op dat kleine woordje: zo. God heeft de wereld zo, op een bepaalde manier liefgehad. Hoe dan? Door zijn eniggeboren Zoon aan die wereld te geven.

Dat geven van God vult zijn liefde voor de wereld. Het slaat op het zenden van zijn Zoon in deze wereld, maar ook aan het overgeven van zijn Zoon aan het kruis. Daar ondergaat de Zoon van God het oordeel dat de wereld verdient en wordt Hij het Lam van God dat de zonde van de wereld wegdraagt, zoals Johannes de Doper had gezegd.

Geloof is overgave, géén redenatie!

Verder zegt de Heere Jezus tegen Nicodemus, dat het zo is dat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar het eeuwige leven heeft. Daar gaat het dus om, om het geloof in Hem, de overgave aan Hem, het vertrouwen op Hem.

Wie je ook bent, Jood of heiden, ieder die dat doet, wordt Zijn eigendom en daardoor word je van een Ander en door die Ander een ander mens.

Dat anders zijn zit er dus in dat je van die Ander bent, de Heere Jezus. Daardoor word je wedergeboren, een nieuw mens, ook al voelt u zich misschien zelf niet altijd zo nieuw. Het steekt hier dus heel nauw als het om de Heere Jezus gaat. Buiten Hem is er geen behoud, maar alleen in en door Hem ontvang je het. Inderdaad dat is 'het evangelie in het evangelie', maar ook een heel radicaal evangelie, waarin de Heere Jezus spreekt op het scherp van de snede. Het is een van beide: geloof in de Heere Jezus of geen geloof in de Heere Jezus en daarmee: eeuwig behoud of oordeel.

De grote ruimte van het Evangelie van Gods genade

We horen in deze woorden van de Heere Jezus de grote ruimte van het evangelie klinken. Het is zo wijd als de wereld. En ook voor mensen die in die wereld van God vreemd zijn. Dat evangelie is pas onvoorwaardelijke liefde.

Ik hoor daarin ook een aansporing tot ieder mens om tot de Heere Jezus te gaan met de zonden en de schulden die je hebt voor God. Het maakt niet uit wie je bent. De Heere Jezus roept ieder mens op om in Hem te geloven. Met andere woorden: er is door Hem op ieder mens gerekend.

Verder maakt de Heere Jezus duidelijk dat het absoluut betrouwbaar is dat je door de overgave aan Hem het eeuwige leven ontvangt. Daar is geen enkele twijfel aan mogelijk. Dat is niet omdat je geloof volmaakt is, maar omdat zijn werk voor jou volmaakt is. Daar hoeft niets meer aan toegevoegd te worden. En als God dit aan ons belooft dan hoeven we er geen moment aan te twijfelen dat God dit echt meent. Daar mogen we absoluut zeker van zijn. Niets en niemand kan ons dan nog scheiden van de liefde van God in de Heere Jezus Christus.

Maar dat betekent tegelijk dat er ook een andere kant is.

Door het geloof dat zich verlaat op het werk van Christus heb je alles. Maar buiten Hem heb je niets. Dat is dus wel heel radicaal gezegd. Maar zo zegt de Heere Jezus het zelf in vers 19: "Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar wie niet gelooft, is al veroordeeld omdat Hij niet geloofd heeft in de naam van de eniggeboren Zoon van God."

We merken dus dat het cruciaal is of we in de Heere Jezus als de Zoon van God geloven. Of je nu Nicodemus heet of dat je nu iemand bent die vandaag meeleeft in de Bijbel Open.

Je eeuwige behoudenis kwijtraken?

En zo komen we vanuit Joh. 3: 16 terug bij de vraag van vanmorgen. Kan het zo zijn dat je in de Heere Jezus gelooft en dat je door dat geloof wedergeboren bent, dat je dan het behoud in Hem toch weer kwijt raakt, omdat je er niet naar leeft?

Let wel, het gaat er dus niet om dat je het *gevoel* van dat behoud weer kwijt raakt, **maar het behoud zelf**. Bijvoorbeeld, omdat je niet doet wat Paulus zegt: bewerk uw behoudenis met vrees en beven. Of dat je als de vijf dwaze meisjes in de gelijkenis bent, die geen brandende lampen hadden toen de Bruidegom kwam.

Laat ik hierin helder zijn. Nee, dat kán niet. Deze teksten worden hier op een verkeerde manier gebruikt. Namelijk zo dat het niet waar kan zijn wat de Heere Jezus in Joh. 3:16 tegen Nicodemus heeft gezegd. Ik ben van mening dat het toch wel heel belangrijk is dat we dit goed zien.

Als we denken dat we ondanks het geloof in de Heere Jezus toch nog verloren kunnen gaan, dan zeggen we ten diepste dat het werk van de Heere Jezus Christus voor ons niet genoeg is om behouden te worden. Dan moet het op een of andere manier aangevuld worden. En dat is in strijd met het hart van het Evangelie. Het is inderdaad alles of niets. Alles in de Heere Jezus, niets buiten de Heere Jezus.

De oorsprong van deze verkeerde leer is Wettisme, Judaïsme.

Ik vraag me wel eens af, waar zou het toch vandaan komen dat we de neiging hebben om te denken dat het werk van Christus niet voldoende voor ons is. Willen we toch nog altijd zelf iets meebrengen voor ons behoud? Dat kan op allerlei manier. Paulus had er al mee te maken. Hij had last van de zogenaamde Judaïsten, die zeiden: als je als christen niet de besnijdenis onderhoudt, plaats je jezelf buiten het heil van Christus. Zo'n houding is een gevaar dat de gelovigen door alle eeuwen heen heeft bedreigd. De een denkt dat hij met zijn goede werken iets moet toevoegen aan het werk van Christus. De ander denkt dat hij met zijn ervaringen en bevindingen iets moet toevoegen aan het werk van Christus. Weer een ander denkt dat zijn geloof meer moet zijn dan een instrument en verdienstelijke waarde heeft. Hoe je het wendt of keert het is uiteindelijk altijd zo: niet de Heere Jezus alleen, maar de Heere Jezus plus. En wat kan precies dat "plus" veel onzekerheid en twijfel te weeg brengen.

Daarachter kan ook een eenzijdige geloofsopvoeding meespelen. Je moest toen eerst iets bijzonders hebben, op welke manier dan ook, en dat moest dan bij het werk van Christus komen. Anders was het niet voor jou. Welnu, als je denkt dat je eerst wel deelt in het behoud van Christus, maar later niet meer, is dat een variant op dezelfde dwaling. Wat is het moeilijk om te leven van genade alleen, van Christus alleen. Dat was met Nicodemus al zo en dat is nog zo. In wezen is het dat je niet alleen van het evangelie leeft, maar ook door de Wet.

Toch moet ik ook iets anders zeggen.

Betekent het feit dat je alleen door het geloof in de Heere Jezus Christus behouden wordt nu, dat het er niet meer op aankomt hoe je leeft. Nee, absoluut niet. Dat lezen we al in de Heidelbergse Catechismus. Maakt deze leer dat alleen de Heere Jezus je behoudt, geen goddeloze en zorgeloze mensen?

Nee, echt niet. Want het is onmogelijk dat wanneer je door het geloof het eigendom van de Heere Jezus bent, je geen vruchten van dankbaarheid voortbrengt. Of je dat nu doet door de tienden te geven, zoals de vraagsteller zegt of door wat anders te geven. In alle gevallen gaat het er om dat je jezelf laat leiden door wederliefde tot de Heere Jezus, Die jou eerst heeft liefgehad.

Het doet er alles toe hoe je leeft. Niet om te verdienen, maar om te dienen. Vanuit het wonder dat God ook jou zo heeft liefgehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, voor jou.

http://content1b.omroep.nl/f5f80b8be2e411e0ceb5078f585d9b20/5131d2f1/audio-logging/r5/2013/02/23/1100_1117_de_Bijbel_open.mp3

HOOFDSTUK 3 DE CHRISTELIJKE DOOP

Dopen, wat het is

"En nu, wat vertoeft gij? Sta op, en laat u dopen en uw zonden afwassen, aanroepende de Naam des Heeren" (Hand. 22:16).

Dopen als afwassing van zonden en de reiniging van een oud, zondig leven, is een onderwerp waar veel discussies over zijn geweest. Het is daarom goed om onbevooroordeeld de Bijbel voor Zichzelf te laten spreken en de Heere Jezus om licht te vragen. De leeftijdsgrens is moeilijk vast te stellen, maar heeft wel te maken met het begrijpen van wat de doop betekent en wat er van de dopeling verwacht kan worden met betrekking tot levensstijl, levensheiliging en toewijding aan Christus. We hebben rekening te houden met wat met er over kinderen en voogden is geschreven in o.a. Gal. 4:1-3; Ef. 4:14-16; Hos. 13:13; Pred. 10:16 (!).

De doop heeft volgens de Schrift alles te maken met het antwoord op de vraag of we een goed en gereinigd geweten hebben en dat de omgeving dat heeft opgemerkt (Hnd.19:4; Heb.10:22; 1 Pet. 3:21).

De oorsprong van de doop als reinigingsritueel

In het Oude Testament was dopen al bekend als rituele wassing en/of reiniging:

Ex. 19:10. Wassing ter heiliging en afzondering
Ex. 29:4. Rituele wassing voor het priesterschap
Lev.14:8,9. Rituele reiniging na verontreiniging
Num. 8:7. Reiniging door besprenging en wassing
Num. 19:3. Rituele besprenging ter afzondering
2 Kron. 4:6. Water om zich in en mee te wassen.
2 Kon.5:10. Idem, als afwassen van onreinheid
Ps. 51:4,9. Spirituele afwassing van zonden.
Jes. 1:16. Idem, afwassen van "boosheden".

Reinigingsrituelen in het Nieuwe Testament

Joh. 11:55. Rituele reiniging voor de Pascha viering
Heb. 9:10. Wassing t.b.v. de reiniging van het vlees

De doop der bekering

Mat. 3:2-6. De doop; poort van het komende koninkrijk
Mrk. 1:4. Als teken van bekering, berouw en boete
Luk. 7:29,30. De doop gezien als rechtvaardiging
Joh. 1:26,33. Als voorbereiding op de Geestesdoop
Hnd. 2:38-41. Dopen als teken van behoudenis
Hnd. 19:4,5. Voorbereiding op de Christelijke doop

De christelijke doop

Op het moment dat Christus Zich liet dopen, bevestigde Hij de betekenis van de z.g. “doop der bekering”. Hoewel de Heere Jezus Zich niet behoefde te bekeren, wilde Hij toch “alle gerechtigheid vervullen” door de plaats in te nemen van de door God dood verklaarde zondaar (vergel. Mat. 3:14,15 met o.a. Fil. 2:6-8; Hebr. 2:14-18; Luk. 15:24; Rom. 6:1-8; Ef. 2:1; Kol. 2:13).

De betekenis van de christelijke doop

1. Het is een publiek getuigenis van een “verandering, c.q. vernieuwing van denken”. Deze geeft aan dat men met het hart gelooft en met de mond belijdt dat men zich heeft bekeerd van de afgoden en het ik-gerichte leven tot de Heere Jezus om Hem te aanvaarden als persoonlijke Verlosser en Heer van zijn/haar leven. (zie o.a. Rom. 10:8-11; 12:1,2).

2. Een aflegging van de oude mens, welke gekenmerkt werd door eigen wil en zonden. Het kruis en het graf van de Heere Jezus wordt symbolisch voorgesteld door de onderdompeling in water (Mrk. 1:5; Hnd. 19:18; Rom. 6:3-14; Ef. 4:22-24; Kol. 3:9).

3. Een symbolisch getuigenis dat de persoonlijke zonden door het bloed van Christus en de gelovige aanvaarding ervan, voor God en mensen afgewassen zijn (Heb. 9:14; 10:19-22).

4. Het antwoord op de vraag naar een gereinigd geweten. Dit “antwoord” kan d.m.v. de doophandeling tot uitdrukking worden gebracht (1 Pet. 3:21).

5. Een voorbereiding op het leven met en door Christus, d.m.v. de opstanding en het onderwijs van Nieuwtestamentische “apostelen en profeten” (Mat. 28:19; Ef. 2:19-22; 4:11-16).

De methode van dopen

Het woord “baptizo” wijst heen naar onderdompelen. Op deze wijze wordt het duidelijk dat de doop een soort begrafenissen is van iets wat afgeschreven dient te worden omdat de dood is ingetreden (Ef. 2:5,6; Kol. 2:11-15). Het geeft ook aan dat men zowel voor en door de wet als voor de wereld is gestorven (Gal. 2:19; 6:14).

Besnijdenis en doop

Hierover bestaan veel misverstanden. Vaak wordt de doop als een soort voortzetting van de besnijdenis gezien. Dat komt doordat men het verbond met Abraham verward met het nieuwe verbond in Christus, waarin geen verschil meer gemaakt wordt tussen Jood en heiden (Ef. 2:13-22; Gal. 3:6-29; Heb. 8:10-13).

De betekenis van de geestelijke besnijdenis

De Oudtestamentische besnijdenis een heenwijzing naar de doop der bekering.

Jer. 4:4. Het is de “besnijdenis van het hart”, afleggen van een zondige levenswandel.
Gal. 5:3-7. Het ziet uit naar rechtvaardiging door geloof alleen, zoals Abraham liet zien.
Rom. 10:6-13. En de noodzaak je geloof in daden om te zetten en met de mond te belijden.
Kol. 2:11-14. Zichtbaar in een wandel die totaal verschilt met het oude leven.

De zuigelingen- en/of gezinsdoop

Deze, z.g. “doop”, welke in werkelijkheid echter d.m.v. een besprenkeling wordt uitgevoerd, is in feite een vermenging van wet en evangelie. Het verbond met Abrahams geestelijk nageslacht wordt in verband gebracht met de belofte uit Hnd 2:39. Maar deze belofte wordt volgens de apostel in Rom. 4:13,14 verbonden met persoonlijk geloof. Dit geloof wordt ook van jongeren, zodra zij de betekenis van de doop begrijpen en belijden dat zij in Christus geloven, verlangd. Zonder dit geloof is er géén Bijbels antwoord op de vraag naar een “goed geweten” (1 Pet. 3:21). Ook n Hnd. 16:33,34 wordt bij alle betrokkenen geloof verondersteld. “Geheiligd” zijn, zoals dat in 1 Kor. 7:14 wordt beschreven, is niet hetzelfde als gedoopt zijn. Kinderen van gelovige ouder(s) zijn “geheiligd”, afgezonderd voor God. Maar dat is niet hetzelfde als “behouden” worden door de doop, in de betekenis van apart gezet worden t.o.v. een verkeerd geslacht (zie Hnd. 2:40; 1 Pet. 3:20,21).

De doop en de raad Gods

In Luk. 7:30 wordt de mogelijkheid getoond dat men de “raad Gods” kan afwijzen. Dat is een daad van ongehoorzaamheid met ernstige gevolgen (zie b.v. Ps. 107:10-14). Onbegrip is echter niet hetzelfde als ongehoorzaam zijn.

Onbegrip, geestelijke blindheid, en het gebonden zijn aan traditionele opvattingen en “overleveringen der ouden” kan worden weggenomen door Bijbels onderwijs, overgave en gelovige aanvaarding van het woord en de beloften van Christus (Joh. 6:63; 8:32,36; Kol. 2:6-8,20-23; Rom. 12:1,2; Heb. 5:13,14; Ef. 4:11-16; 1 Sam. 2:26).

Na het ontvangen van Bijbels onderwijs, verwacht God een gehoorzame en gelovige reactie. Alleen dan kan er sprake zijn van de verzegeling van, c.q. met de Heilige Geest der belofte (Mat. 28:19; Hnd. 3:17-19; 19:8-10; 20:20; Ef. 4:11-16; 1 Tim. 4:6,11,13,16; 2 Tim. 2:23-26; 4:2; Hnd. 5:32; 11:15).

Wanneer men echter Gods liefdevolle raad willens en wetens afwijst, resulteert dat vaak in een kritisch leven naar regels en wetten. Men loopt gevaar geestelijk blind te worden en geestelijke groei in de kennis van Gods wil blijft dikwijls uit.

Hierdoor kan men terecht komen in een sfeer van achterdocht, mystiek en occultisme (1 Sam. 20:30; 22:8,13; 28:7,8; Jes. 28:9-18; 8:14-22; 29:10-14; Ez. 8:5-18; Hos. 4:6; 5:4; 2 Kor. 11:4,13-15; Gal. 3:1).

Wat de “raad Gods” inhoudt

Het kennen van de hele raad Gods heeft alles te maken met wat God van de mens vraagt, n.l.:

* Rechtafdigt God in Zijn eis tot geloof, belijdenis en bekering (Luk. 7:29,30,35; Mat. 3:2,10,11,15; Hnd.2:38-41; 20:21,24; 1 Thes. 1:9).

* Christus aanvaarden als Verlosser en Heere door bekering en wedergeboorte (Joh. 1:12,13; 3:3,5).

* Brengt vrucht voort die bekering en wedergeboorte bevestigt (Mat. 3:8; Joh. 15:8).

* Gods toorn over de zonde te ontgaan door de “doop der bekering” en de “verzegeling met Gods Geest”. De doop be-eindigt het oude leven. Het bloed en de opstanding met Christus verzoent met God en bewerkt nieuw leven en eenheid met God en medegelovigen (Mat. 3:7; Luk.9:56; 1 Thes. 5:9; Hnd. 2:40; Ef. 1:9-13; Rom. 5:9).

* Deel te hebben aan de belofte van de “hemelse erfenis” en het eeuwige leven (Heb. 6:17-20; Joh. 3:36; 5:24; 17:3).

* De “doop der bekering” (door Johannes) vervangen door de christelijke doop, verbonden met de “doop met of in de Heilige Geest” (Mat. 3:11; Hnd. 8:36,37; 10:37-48; 19:1-5; 1 Kor. 12:13).

* Het oude leven symbolisch af te leggen en te “begraven” in het watergraf (Rom. 6:6; Gal. 2:19; 5:24; 6:14; Kol. 2:20).

* De geestelijke “besnijdenis van het hart” tot uitdrukking brengen in bekering en doop met vertoon van het opstandingsleven met Christus daarna (Jer. 4:4; Kol. 2:10-15; Rom. 2:28,29).

* De “verbondsbelofte” van Abraham door een persoonlijke geloofsdaad bevestigen door zich te laten dopen in Jezus’ naam (Hnd. 2:39; 13:32,39; Rom. 4:13-20).

* De eigen “behoudenis” (voor de aarde) bewerken door daden van gehoorzaamheid, w.o. de doophandeling (Fil. 2:12; 1 Pet. 3:21-4:2; Hnd. 2:37-41).

* De vergeving en “afwassing van zonden” symbolisch tot uitdrukking te brengen door de doop en de totale overgave aan Christus (Hnd. 22:12-16; Ef. 1:9,17,18; Rom. 12:1,2).

* Het “met Christus gekruisigd zijn”, zichtbaar door belijdenis en doop (Rom. 6:1-14).

HOOFDSTUK 4

DE GEMEENTE ALS GODS HUISGEZIN

T.L. Macartney, bewerkt door C.B. Beekhuizen

Het huisgezin van God de Vader

De ware gemeente is allereerst het gezin van de Vader. God vormt een gezin naar het beeld van Zijn Zoon. Hij bouwt een levend, geestelijk huis voor Zichzelf, op Zijn Zoon als het fundament, waar Hij kan wonen, geliefd wordt, Zich thuis voelt en van waaruit Hij kan werken. De Heere Jezus is gekomen om dit mogelijk te maken. De Heilige Geest is gekomen om dit uit te voeren. De Heere ziet ons niet als opzichzelfstaande individuen, maar als leden van Zijn grote gezin. We hebben zeer zeker een persoonlijke relatie met de Vader, maar als lid van het gezin. De individuele gelovige dient in de gemeente, in het gezin, als een priester in Gods tempel, bezig als zoon in het werk van de Vader. Dit tast de wortels van ons zelfgerichte individualisme aan. We kunnen niet zonder elkaar. We kunnen niet geestelijk groeien of overleven in een zelfgekozen isolatie.

Een gezin van wedergeboren christenen en levende stenen

Het eerste wat er van de echte gemeente, het gezin van wedergeboren gelovigen, gezegd kan worden is dat het, in tegenstelling tot de kerkelijke structuur, in de eerste plaats een levend organisme is en niet zozeer een organisatie. Een organisatie functioneert omdat een aantal mensen het in bepaalde zaken eens zijn geworden en besloten hebben om volgens een bepaalde structuur met bepaalde leerstellingen en tradities een platform op te richten van waaruit gelijk denkende mensen doelgericht samen kunnen werken. De enige gemeente die de Heere echter erkent bestaat uit mensen die van dood levend zijn gemaakt door Zijn Geest en Woorden (Joh. 5:24; 6:63). Door bekeerde mensen heen, die Hem als het Levende Woord en Zaligmaker hebben aanvaard en daardoor eeuwig leven hebben ontvangen, bouwt Jezus Zijn Gemeente "Ik zal Mijn gemeente bouwen", heeft Hij gezegd, en Hij doet dat door te bouwen met "levende stenen". Er is in feite geen andere gemeente, wat men ook denkt of zegt.

Dit levend organisme heeft zijn eigen ingebouwde vorm of structuur. Dit geldt voor alle vormen van leven. De "organisatie" die de gemeente als levend organisme nodig heeft, moet niets anders zijn dan alleen de uitdrukking van het leven van Christus zelf, wat in elk individueel wedergeboren lid aanwezig is. Bijvoorbeeld, omdat gebed de levensadem van de gemeente is, regelt ze bepaalde tijden van gebed. Het is geen kwestie van het bijwonen van diensten of samenkomsten omdat christenen dat nu eenmaal behoren te doen. De ware gemeente komt samen om het leven van de Heere Jezus in haar tot uitdrukking te brengen.

De verschillende beelden van de gemeente in het Nieuwe Testament, zoals "Zijn lichaam", "de heilige stad" of "een geestelijk huis", dragen er allemaal toe bij om te begrijpen wat Gods gedachte is van Zijn familie als een prachtig georganiseerd organisme dat Zijn leven, natuur en karakter uitdrukt. Eens zal de Heere een verheerlijkte gemeente hebben. Intussen bouwt Hij eraan. Hoe kunnen we met Hem samenwerken in Zijn grote verlangen en werk?

De roeping van de leden van Christus' Lichaam

In de eerste plaats moeten we openstaan voor alle waarlijk wedergeboren christenen en hen opzoeken als broeders en zusters in Christus. Alleen zij maken deel uit van Zijn gemeente. Exclusivisme dienen we te vermijden. Wel moeten we onderscheid maken, maar zonder trots, tussen hen die echt het eigendom zijn van de Heere Jezus en hen die "naar de kerk gaan", "in God geloven" of hopen dat ze "christen" zijn, zonder geloofs-zekerheid te hebben. We hebben duidelijkheid nodig. De leden van Christus' Lichaam zijn geroepen om wereldwijd en plaatselijk te laten zien wat het betekent om leden van het Gezin van God de Vader te zijn en als zodanig binnen die Goddelijke liefdeband te functioneren. De Heere Jezus wil dat wij als Leden van Zijn Lichaam ons inzetten op de plaats waar wij wonen.

Verwarring onder gelovigen

De huidige verwarring onder Gods volk heeft eensdeels te maken met de historische ontwikkeling van de kerk en gedeeltelijk een gevolg van partijzucht en geestelijke traagheid om de eigen opvattingen te toetsen aan het Woord van God.

We leren uit de Schrift dat;

1. De ware Gemeente alleen uit ware, wedergeboren gelovigen bestaat, "levende stenen"
2. Deze Gemeente de "familie van God de Vader" is en niet een "instituut" dat "kerk" heet.
3. De gemeenteleden één Hoofd hebben, de Heere Jezus Christus.
4. De Gemeente de levende Christus als "Het vleesgeworden Woord" erkennen, ernaar leven
5. Dat binnen het functioneren van dat "Lichaam van Christus" er zowel vrijheid als orde is
6. Ieder lid leert wat de eigen gaven zijn en welke functie voor hem/haar weggelegd is
7. Er (h)erkenning is van hen die God geroepen heeft om als voorgangers te functioneren.

Tekststudie: Mat. 16:18; Joh. 14:26; 16:13, 14; Hand. 1:4,8, 2:33; Rom. 8:29; 12:3-8; 1 Kor. 3:16, 17; 6:19,20; 12:4-7, 12-14,; 28-31; Ef. 1:13, 22,23; 2:19-22; 4:1-16,30; 5:18,25-27; Kol. 1:18; 2 Tim. 2:19-21; 1 Pet. 2:4-10; 5:1-6; Opb. 1-3; 21:2.

HOOFDSTUK 5

HET AVONDMAAL AAN DE TAFEL DES HEEREN

Avondmaal; verkondiging of sacrament?

"En zij bleven volharden bij het onderwijs van de apostelen, de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden" (Hand.2:42).

Evenals dat geldt voor de doop, kunnen we uit de Bijbelse gegevens geen exacte leeftijdsgrens vaststellen betreffende de deelname aan het avondmaal. Voor het Pascha, voorafgaand aan de inzetting van het avondmaal als verkondiging van de dood des Heeren, golden strikte regels, zoals het zeker weten tot Gods volk te behoren en de voorafgaande besnijdenis en, in het geval dat het gaat om vreemdelingen die zich bij Gods volk wensten aan te sluiten, de proselieten doop en de besnijdenis. Waarbij een grondig onderzoek naar bekering, getuigenis en toewijding noodzakelijk werd geacht.

Het avondmaal, ook wel "maaltijd des Heeren" genoemd, werd door de Heere Jezus in de nacht waarin Hij werd verraden, ingesteld als een voortzetting van het Pascha (1Kor.5:7b). Deze maaltijd herinnert aan de verlossing van de macht van zonde en Satan, de verpersoonlijking van alles wat tegen Gods gedachten ingaat.

In Luk.22:19,20 en 1Kor.11:23-26 lezen we hoe de Heere Jezus deze bijzondere maaltijd instelde en met welk Nieuwtestamenteisch doel, de verkondiging van Zijn dood op het kruis, als zoenoffer voor onze zonden. Het vieren van deze maaltijd wordt voortgezet "totdat Hij komt" en is zowel een verkondiging voor de mensen als voor de engelen (1Kor.11:26; Hnd.2:46; 5:13; Ef.3:10).

In het begin, na de Pinksterdag, werd deze herinneringsmaaltijd elke dag in de huizen van de gelovigen gehouden. Later op de eerste dag van de week, zondag. Deze dag begint voor de Joden reeds op zaterdagavond, vandaar dat men spreekt over een "avondmaal", waarbij óók het Woord verkondigd werd, soms tot diep in de nacht (Hnd.20:7, zie ook Ex.12:8).

Een persoonlijk én gemeenschappelijk aspect

In 1Kor.11:26-29, lezen we dat het deelnemen aan de maaltijd veronderstelt dat men zichzelf beproefd heeft of men op een waardige wijze aan de maaltijd kan deelnemen.

Paulus spreekt "als tot verstandigen" (1Kor.10:14), dat zijn gelovigen die in staat zijn "het lichaam des Heeren te onderscheiden" en die, wanneer dat nodig mocht zijn wegens onheilig gedrag, op hun verantwoordelijkheid aangesproken kunnen worden (1Kor.11:29; 5:12).

Gezamenlijke verantwoordelijk voor het zuiver houden van de gemeenschap

Vandaar dat we in 1Kor.10 lezen over de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de gelovigen (let op de woordjes “allen”, “merendeel”, “zij”, “sommigen”, “wij”). Gelovigen die de Naam van de Here Jezus in de mond nemen, hebben erop toe te zien dat zij zichzelf en elkaar (als leden van een zelfde lichaam) rein bewaren, opdat we als gelovigen aan de tafel van de Here Jezus met een rein hart tot God kunnen naderen (Heb. 10:22-24). Het brood dat wij gezamenlijk breken, wijst niet alleen op onze betrokkenheid bij het fysieke "lichaam van Christus", maar ook op onze betrokkenheid bij de leden van het geestelijke "lichaam van Christus" en ons getuigenis in gezin en maatschappij (Hnd. 10:22; 16:2; 24:16; 1 Tim. 3:7,15; 1 Kor. 2:12-15; 10:32).

"Is niet de beker der dankzegging, waarover wij de dankzegging uitspreken, een gemeenschap met het bloed van Christus? Is niet het brood dat wij breken, een gemeenschap met het lichaam van Christus? Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het éne brood?" (vs.16,17, NBG).

Liefdevolle aandacht en Bijbelse tucht

Zowel het Oude- als het Nieuwe Testament gaat er altijd vanuit dat oprechte gelovigen zich door de Geest van God willen laten leiden en corrigeren. Dat leidt, als het goed is, tot zelftucht en zelfoordeel (1Kor.11:31). Liefdevolle aandacht voor elkaar kan voorkomen dat individuele leden afdwalen (Heb. 10:24,25). Indien nodig kunnen we elkaar vóórdat er tucht uitgeoefend moet worden, corrigeren (Gal.2:14), of na belijdenis van zonden, voor elkaar bidden, zodat herstel kan vlogen (Jak.5:16,19,20).

Als het om openbare zonden gaat, kan dit corrigeren, na grondig onderzoek en na minstens twee verklaringen van getrouwe getuigen, in het openbaar gedaan worden (1Tim.5:20). Wanneer er sprake is van zedelijk, moreel of leerstellig kwaad, is er altijd een gezamenlijk handelen (1Kor.5:8-13; 6:15). Dit om te voorkomen dat we de tafel van de Here Jezus verbinden met een eredienst die tegen Gods Woord ingaat (1Kor.10:18-22; Mal.1:7; 2:13).

Heiliging en reiniging is nodig

Zij die aan het Pascha deelnamen, moesten besneden zijn, niet alleen van vlees, maar ook van hart (Ex.12:48; Jer.4:4; Ez.44:6-10). Voor ons christenen geldt het woord uit Kol. 2:6-23, niet de Wet, maar de "regel van Christus" (Gal. 6:14-16). We hebben dus zowel onszelf (1Joh. 3:3; 1Pet. 1:22), als de medeleden van Christus' lichaam te reinigen en te heiligen, door elkaar de normen van Gods Woord voor te houden en eruit te leven (1Tim. 4:6-16; 2Tim. 2:1,2,21,22; 4:2,5). Alleen op deze wijze kunnen wij met hen die "gereinigd zijn van dode werken" tezamen de dood des Heren verkondigen en met gelovige vrijmoedigheid en een oprecht hart tot de troon van God naderen (Heb.10:22;9:14).

Priesterlijke verantwoordelijkheid

Daarom is het nodig dat gelovigen hun priesterlijke verantwoordelijkheid kennen en onderwijs geven aan hen die de dood des Heren willen verkondigen en aan Zijn tafel een "lofoffer der lippen, weldadigheid en mededeelzaamheid" aan God willen schenken. Dit voorafgaand onderwijs aan hen die te kennen hebben gegeven deel te willen nemen aan de brood-breking is nodig om te leren "het Lichaam des Heeren te onderscheiden", zodat men niet op een onwaardige wijze het brood gaat breken. (Mal.2:7; Ez. 44:23; Rom. 12:1-9).

Kinderen aan het avondmaal?

De vraag of ook kinderen aan het avondmaal kunnen deel nemen is moeilijk te beantwoorden omdat er in de Bijbel slechts zijdelings aandacht aan wordt besteed. Maar wat we bij de doopleeftijd geschreven is, kan ook hier toegepast worden. Daar werd gezegd dat we als ouders, voogden, verzorgers, oudsten en gemeenteleden rekening hebben te houden met wat met er over kinderen en voogden is geschreven in o.a. Gal. 4:1-3; Ef. 4:14-16; Hos. 13:13; 1 Sam. 2:26; Pred. 10:16 (!).

In ieder geval gelden voor het avondmaal andere regels als voor het Pascha. In het geval dat een jongere die nog onder ouderlijk gezag of voogdij staat toch deel wil nemen geldt dat een gedeelte van het ouderlijk gezag of de voogdij waaronder het kind nog staat zal worden overgenomen door de oudsten van de gemeente en de gemeenteleden zelf.

De besnijdenis van het hart, het vlees en de mond dient in ieder geval zichtbaar te zijn binnen het gezin, op school, de christelijke gemeente en de maatschappij (Jer. 4:4; Ez. 44:7).

De verkondiging van de dood des Heren

Deze "verkondiging" maakt duidelijk dat de Here Jezus, geheel volgens Gods plan, "gestorven is voor onze zonden, begraven, maar ook opgewekt is, opdat we bij Zijn wederkomst, ook met Hem leven" (1Kor. 15:3,4; 1Ths. 5:9,10). Het gebroken brood en de wijn zijn symbolen (niet sacramenten of "genademiddelen"), die "spreken" van de dood van onze Here Jezus, als het "Lam van God". Volgens Jes.53 nam Hij al onze ongerechtigheden op Zich, om elke gelovige die Hem als zoenoffer voor de zonde heeft aanvaard, "onbesmet en onberispelijk voor God te stellen" (Ef.5:26; Kol.1:22).

Geen vermenging met andere erediensten

Omdat de "tafel des Heren" ook een beeld is van gemeenschap en eenheid, betekent dat nog niet dat deze tafel verbonden kan worden met een eredienst waar men geen rekening houdt met de Bijbelse normen, of daaraan menselijke regels hebben toegevoegd (Dt.12:8-14; 1Kon.13 vs.32-34; 2Tim. 4:3,4; Opb. 22:18,19). Waar dat wel gedaan wordt werkt de geest van de profeet Bileam, die een menselijk-filosofische vermenging van religie voorstond.

Koning Jerobeam voegde daar later nog eens een religieus-politieke vermenging aan toe, wat in de geschiedenis van het volk Israël en later de christelijke kerk, steeds weer voor onrust, verwarring en scheuring teweeg gebracht heeft (Num. 25:1,2; 31:16; 25:6; 2Kon.23:8,9,12,15; 16:10-16; 17:28-33; 1Kon.12:26-33; 2Kron.13:8,9,13-17; Kol. 2:8,18-23; 1Kor. 1:10-13; 3:1-4; Opb.2:14; Rom.16:17).

Gemeenschap in "Geest en Waarheid"

De gemeenschap aan 's Heren tafel is een getuigenis van nauwe verbondenheid met allen die wedergeboren zijn, gelovigen die zich, samen met hen "die de Here aanroepen uit een rein hart", in "Geest en Waarheid" dienend op willen stellen (Joh.3:3;4:21-24; 1Pet.1:23; 2:1; 2Tim.2:21,22).

Deze "eenheid van Geest" kan echter alleen in "de band van de vrede" bewaard blijven wanneer alle tot de Naam des Heeren vergaderde gelovigen ook werkelijk "één van geest" zijn, zich in geloofsgehoorzaamheid aan God hebben overgegeven en zich in liefde met elkaar verbonden weten (Ef.4:2,3; 1Kor.1:10; Rom.12:2, 9,10; Kol.3;14). Dat houdt tevens in, dat men aan 's Heren tafel niet met ongelovigen, "onbesnedenen van hart en lippen", kan aanzitten (2Kor. 6:14). En óók niet met hen die zich wel "gelovig" noemen, maar "de kracht van het (ware) geloof verloochend hebben", doordat zij de "onvruchtbare werken der duisternis" vertonen (2Kor.4:4; 1Kor.5:11; 2Tim.3:5;2 Pet.2:1,15; Ef. 5:12-16; 4:17-32; 2 Joh. vs. 8-11; Judas vs. 1-25).

De grondslag van christelijke bijeenkomsten*

Steeds weer blijkt dat een nieuwe generatie gelovigen het nodig heeft de Bijbelse grondslagen van vergaderen tot de Naam van de Here Jezus opnieuw te bestuderen. De ware grondslag of het fundament waarop christenen samenkomen en bouwen is niet in de eerste plaats hun onderlinge eenheid, maar Christus zelf en Zijn volbrachte werk op het kruis (1 Kor. 3:10,11; 2:2). Hierdoor zijn gelovigen uit zowel de Joodse, Samaritaanse als heidense gemeenschappen tot "een nieuwe mens" of tot "één lichaam" geworden. Christus is het Hoofd van dat lichaam, waarbinnen de Heilige Geest de gelovigen door "de band van de vrede" met elkaar en met Christus verbonden houdt (Ef. 2:13-18; 4:1-6).

De apostelen hebben dit fundament gelegd, waarvan Christus de "uiterste Hoeksteen" is (Ef. 2:20). Op dat fundament wordt verder gebouwd, terwijl "hout, hooi en stoppelen" worden verbrand (1 Kor. 3:12-17). Omdat er op dit fundament ook met hout, hooi en stoppelen wordt gebouwd, vinden wij in 1 Tim. 4:15 en 2 Tim. 2:1-26 aanwijzingen hoe wij het "vaste fundament" kunnen onderscheiden van de menselijke voortbrengselen, die als "houten en aarden vaten" in het "huis van God" gevonden worden. Een troost is dat de Here Jezus elke oprecht zoekende gelovige in verbinding zal weten te brengen met "de Zijnen", gelovigen die "de Here aanroepen uit een rein hart" (2 Tim. 2:19-22).

VRAGEN

1. Wanneer en waartoe werd het avondmaal ingesteld? (Luk. 22:19,20; 1Kor. 11:23-26)
2. Wat houdt "jezelf beproeven", "waardige deelname" en "onderscheiden van het lichaam des Heeren" in? (1Kor.11:28,29; 2Kor.13:5; Heb.10:22; 2 Tim. 2:19; Ez.44:7)
3. Waaruit blijkt dat gelovigen verantwoordelijk voor elkaar zijn? (Heb.10:24; 1Kor. 12:25; Lev. 15-18; Ez.44:7)
4. Wanneer volgt een openlijke correctie en wanneer een persoonlijke benadering? (1Tim. 5:20; Tit. 1:13; Jak. 5:16-20; Mat.18:15; Spr. 25:9,10).
5. Welke offers brengen gelovigen als christen na hemelvaart en Pinksteren? (Heb. 13:15; Ef. 5:1-9)
6. Wat betekent de "besnijdenis van hart, vlees, oren en lippen" ? (Jer. 4:4; Hnd. 7:51; Kol. 2:11; Ef. 4:2-2)
7. Waarom kan de tafel van de Here Jezus niet verbonden worden met (offer)tafels waar normen gelden die we niet in de Bijbel terugvinden?
8. Met wie kunnen christenen de Naam van de Here Jezus aanroepen en wat betekent dat praktisch in relatie met andere geloofskringen (2 Tim. 2:21,2-2)
9. Met wie kunnen gelovigen niet brood breken? (1 Kor. 5:7-13)
10. Op welke dag(en) braken de eerste christenen gezamenlijk het brood ? (Hnd. 2:2,42; 20:7; 1 Kor. 16:2; Joh. 20:19,20)
11. Wat is de geestelijke betekenis van het brood breken? (1Kor. 11:24,25,26;10:16,17,12:12)
12. Wat is het verband tussen "brood breken" en de onderlinge gemeenschapsbeoefening? (Hnd. 2:42; Mat. 26:26; 1 Joh. 1:2-7; Amos 3:3)
13. Wat is de eerste vereiste om op Schriftuurlijke wijze brood te kunnen breken? (Hnd. 2:47; 11:16-18; Joh.1:12; 1Thes.1:1:9,10; Rom.8:9; Heb.10:22; 2Tim.3:10)
14. Waarom is het belangrijk om m.b.t. de broodbreking niet met andere gelovigen geassocieerd te zijn of te worden welke regels hanteren die we niet in de Schrift terug kunnen vinden? (1Kor.10:18-21; Lev.21:16-24)
15. Wat zijn de Bijbelse grondslagen van het samenkomen tot de naam van de Here Jezus?

* Roger P. Daniel. The Assembly messenger" Volume 99-26-33.

HOOFDSTUK 6

SAMENKOMEN ALS GEMEENTE TOT DE NAAM VAN DE HEERE JEZUS

C.B. Beekhuizen

Het ontstaan van de gemeente:

De 1e aankondiging: Matt. 16:3-19; Joh. 10:1-4; 14-18; 11;49-53

De belofte: Joh. 7:37-39; 14:16-18,25,26; 16:7-11, 13-16; Luk. 24:49; Hand. 1:4

De vervulling: Door de doop tot één lichaam: Hand. 2:33,39; 11:15,16; 1 Kor. 12:13

De groei:
Door toelating Joden: Hand. 2:37-41
Door toelating Samaritanen: Hand. 8:14-17,25
Door toelating heidenen: Hand. 10 en 11

Tezamen vormen deze drie groepen één lichaam: Ef. 2:14-22; 3:6

De gemeente op drie manieren gezien:

1. Als lichaam van Christus:

Christus als Hoofd: Ef. 1:10,22,23; Kol. 1:18; Ef. 5:23, 29,30

Wij de leden: Ef. 4:15,16; Kol. 2:19, met verschillende genadegaven: Rom. 12

Samen één lichaam: 1 Kor. 12, 12,13, gemeenschap; Hnd. 2:42, bedienaars: Ef. 4:11-13,

Zichtbaar gemaakt: Ef. 4:3; 1 Kor. 10

2. Als huis van God:

vlgs. Gods raad: Mat. 16:18; 1 Pet. 2:4,5a; Ef. 2:18-21; Heb. 3:1-6; 11:10; Opb. 21:2,3

Praktisch op aarde: Ef. 2:22; 1 Tim. 3:15

Zichtbaar door: De broodbreking: Luk. 22:19,20; 1 Kor. 10:15-17; 11:23-30, Hand. 20:7

Doel: Gedachtenis, verkondiging, verlossingsfeestmaal, danken, loven,

Aanbidden: Luk. 16:17; 1 Kor. 14:16; Hebr. 13:15; Joh. 4:20-24

Priesterdienst: 1 Petr. 2:5,9; Opb. 1:6

Om te lofferen: Hebr. 13:15

Zo dikwijls mogelijk: Hand. 2:46; 1 Kor. 11:25,26; 16:2

Op Gods aanwijzing: Deut. 12:13; 16:5,6; Luk. 22:10

Met hen die rein zijn: 2 Tim. 2:22; Lev. 7:19-21; 1 Kor. 5:8-11; 11:27; 10:15

Maar als Huis is het:

Gebouwd op Jezus en Zijn leer: Hand. 2:42; 1 Kor. 14:26,29-40; 2 Tim. 3:16-4:2; Ef. 2:20.

Maar óók;

Gebouwd door mensen: 1 Kor. 3:4-17, met als gevolg;

Verval: Hand. 20:18-30; Gal. 2:4; Judas vs. 4; 1 Tim. 4:1,2; 2 Tim. 2:17-20

Tucht door zuivering: 2 Tim. 2:22; Heb. 10:19-25; 13:10-17

Gebedsbewapening: Hand. 12:5, 12; Ef. 6

3. Als bruid van het Lam;

Op aarde:

In de toekomst: Mat. 9:14-16; 13:44-46; Ef. 5:22-32; 2 Kor. 11:23 Opb. 19: 6-9; 21:1-7; 9-22:5; Joh. 14

De noodzaak van hernieuwde Schriftstudie

Timotheüs werd in zijn tijd geconfronteerd met onrustbare situaties binnen diverse lokale gemeenten. Er waren leringen die de gelovigen van de Heere Jezus wegtrokken en onder het gezag van sterke en met charisma begiftigde persoonlijkheden plaatsten. Er was dwaalleer over de opstanding, de toekomst, het beoefenen van de geestelijke gaven, de orde binnen "het huis van God", het (h)erkennen en functioneren van oudsten en het beoefenen van de liefde tot de Waarheid en elkaar. Gemakkelijk konden er tussen de gelovigen twistgesprekken ontstaan en Paulus vermaant zijn navolger(s) dat iemand die zich geroepen weet tot dienstbetoon, gekenmerkt wordt door bepaalde eigenschappen, namelijk dat: "hij niet twistziek moet zijn, maar vriendelijk is jegens allen, bekwaam om te leren, de kwaden kan verdragen en in staat is met zachtmoedigheid hen die tegenstaan te onderwijzen". God kan zo'n dienst dan zegenen "met bekering en erkenenis van de waarheid", zodat ze "wederom ontwaken mochten uit de strik des duivels, onder welke zij gevangen waren tot zijn wil" (2 Tim. 2:24-26).

Vanuit deze apostolische vermaning is het voorstel "geboren" om een geregelde Bijbelstudie aan te vangen die de hiernavolgende structuur heeft.

- * De Bijbelteksten dienen in directe relatie te staan met de onderhavige onderwerpen
- * Tekstmateriaal dient evenwichtig uit zowel het Oude- als het Nieuwe Testament te komen
- * De tekstuitleg dient zoveel mogelijk overeen te komen met wat er in 1 Pet. 4:11 staat
- * Degenen die toelisteren, hebben de gezindheid van Hnd. 17:11
- * Degenen die dienen, hebben de gezindheid van 1 Pet. 5:2,3

Open beginselen en/of invloeden

Num. 19:15; 2 Tim. 2:21 Het gaat hier om "gereedschap" of vaten waarop normaal gesproken een "deksel" hoort en die een functie hebben binnen "het huis van God". Een "open vat" kan gemakkelijk verontreinigd worden door invloeden van buitenaf, zonder dat er controle op uitgeoefend kan worden. De heiligheid van Gods huis vereist een bijzondere afzondering voor Hemzèlf en Zijn dienst.

Deze teksten doet ons denken aan 1 Tim. 4:15, Rom. 9:23 en 2 Kor. 5:1, waar de "vaten in het huis van God" direct verbonden worden met onze aanwezigheid en betrokkenheid aan de tafel van de Heere Jezus. Het is onze verantwoordelijkheid onszelf te reinigen en te laten reinigen (1 Joh. 3:3; Heb. 9:14;10:22).

Ezra 2:62,63 Wanneer het gaat om praktische priesterdienst (Heb. 13:15), moet het voor de andere "priesters" duidelijk zijn welke betrokkenheid er is tussen de gelovigen en hun geestelijke afkomst. Kortom, of iemand duidelijk kan aangeven wedergeboren en gereinigd te zijn (Joh. 1:12,13; Joh. 3 :3,5;1 Pet. 1:22,23).

1 Tim. 5:22 Juist omdat Paulus aan de oudsten van Efeze reeds aangegeven had welke gevaren hen na zijn vertrek zouden bedreigen (Hnd. 20:30), vermaant hij juist in tijden van verwarring, lauwheid en afval, extra voorzichtig te zijn met gelovigen die een erkende dienst hebben onder de broeders. Maar ook in het algemeen geldt voorzichtigheid (1 Kor.5:7-13). Kernteksten: Ko1. 2:6; Ef. 3:17

Neh.13:4,5 In de tijd dat een overblijfsel van Israël de mogelijkheid had gekregen om opnieuw op grond van Schriftuurlijke beginselen samen te komen, bleek een verantwoordelijke priester een "open" standpunt in te nemen. Vanwege familierelaties was iemand die vijandig stond t.a.v. het op Oudtestamentische samenkomen tot de Naam van de Heere God in overeenstemming met het oudtestamentische afzonderingsbegin-sel, toegelaten (vergelijk Neh. 4:3).

Gevolg: Alles wat sprak van Godvruchtige wandel (het spijsoffer), aanbidding (wierook), omgang met gelovigen (vaten) en de tienden verdween! Tucht bleek noodzakelijk.

2 Joh. 1:10. De oude apostel Johannes herkende dit beginsel van vermenging. Hij wijst iedereen die "niet blijft in de leer van Christus", ook t.a.v. afzonderingsprincipes, terecht en verbiedt broederlijke omgang met dwaalleraars die trachten fundamentele dwalingen binnen "het huis van God" te brengen. Wanneer iemand - na overleg - weigert niet Bijbelse gedachten te oordelen of los te laten en men gaat met die ander om alsof er geen verschillen zijn, ziet God dat als ontrouw.

1 Kon. 13 vv. Dit beginsel komt sterk naar voren in de ontrouw van de profeet uit Juda, die zich liet imponeren door een oudere "profeet", wat de dood van de ware profeet tot gevolg had.

2 Kron. 19:2 Open beginselen leiden tot ongedwongen samenwerking met hen, die met betrekking tot de eredienst en de ware eenheid van Gods volk, er on-Bijbelse opvattingen en praktijken op na houden. Het in vrede met elkaar omgaan, is iets anders dan voorgeven dat er geen fundamentele verschillen zijn die het dragen van een gezamenlijke verantwoording zouden kunnen verhinderen (1 Kon. 22:45, 2 Kron. 11:4; 2 Kron. 18:3; 2 Kon. 3:7,14). Zelfs het samen iets tot stand brengen om ermee te handelen, kunnen door fundamentele leergeschillen negatief beïnvloed worden (2 Kron.20:35-37). Praktische ervaringen maken daarom uiterst voorzichtig, ook wanneer het gaat om samenwerking met hen die er andere leeropvattingen op na houden (2 Kron. 18:31; 1 Kon. 22: 50).

2 Kon. 16:10 Open principes blijken ook de oorzaak dat er vreemde religieuze elementen uit andere culturen de eredienst kunnen binnendringen. Het resultaat is vaak dat alles wat met "Gods gerechtigheid" te maken heeft (het koperen altaar) aan de kant gezet wordt. De eredienst wordt vervolgens gekenmerkt door de gedachte "het helpt toch?". Dit is te vergelijken met gevoelservaringen en veranderde opvattingen m.b.t. de mode, waarvan men weigert de herkomst te onderzoeken of te veroordelen (2 Kron. 28:23; Zef 1:8; Dt. 22:5; 1 Pet. 3:1-3). Het gevolg is de vernietiging en/of de verwijdering van de "vaten des Heeren" uit het huis des Heeren en de plaats van samenkomst tot 's Heeren Naam (2 Kron. 28:24).

2 Pet. 2:1-3 Zoals Lot, de neef van Abraham wel de plaats van afzondering met de daarbij behorende eredienst bij het altaar kende, maar tot zijn schade een open en ruimer standpunt dan Abraham innam vanwege "de begeerte der ogen" (Gen.13:11; 2 Pet. 2:7,8; 1 Joh. 2:16), zo kunnen door een open standpunt ook op bedekte wijze dwalingen de gemeente ingevoerd worden.

3 Joh.v.9 Maar zowel een gesloten als een open standpunt kan tot individualisme en onafhankelijkheid leiden als men zelf gaat uitmaken wat goed en niet goed is. Dictatuur, leergeschillen, fabels, onreinheid en ongezeglijkheid is het gevolg (3 Joh. vs 9; 2 Tim. 3 :8; 4:3,14; 2Kor. 11:4; 12:20,21; 1 Tim. 1:3-5; Kol. 2:18,19).

Samengevat: Door verkeerde principes niet te oordelen, worden er in geloofsgroeperingen dingen toegelaten die het geheel als een zuurdeeg verontreinigen. Geloofsgroepen worden pas weer rein verklaard, wanneer zij hebben bewezen dat zij zich individueel en gemeenschappelijk van verkeerde leringen en praktijken hebben afgezonderd (2 Kor. 7:11; 2 Tim. 2:21; Kol. 3:8; 2 Kor. 6:17; 1 Kor. 3: 16,17).

HOOFDSTUK 7

DE GEMEENTE ALS PILAAR DER WAARHEID

Ontstaan en voortbestaan

“Maar zo ik vertoef, opdat gij moogt weten, hoe men in het huis Gods moet verkeren, hetwelk is de Gemeente des levenden Gods, een pilaar en vastigheid der waarheid” (1 Tim. 3:15).

Wanneer we aan een pilaar denken, zien we in gedachten een groot gebouw of een tempel, zoals die van Salomo. Zo ziet de Heere God ook de Gemeente als een tempel, gevestigd op pilaren (2 Kor. 6:16; Ef. 2:21; Opb. 3:12).

In een vorige overdenking dachten we na over de wijze waarop gelovigen, in een tijd van verwarring en geestelijk verval, de Heere God toch individueel konden blijven eren en dienen. De komst van de Heere Jezus Christus, de beloofde Verlosser van het volk Israël, luidde echter een geheel nieuwe tijd in. Nadat Jezus Zijn heilswerk op het kruis had volbracht en volgens de Schrift begraven, opgewekt en ten hemel gevaren was, ontstond door het werk van de heilige Geest de christelijke gemeente.

De Messias was door Zijn eigen volk, de Joden, verworpen en na Zijn hemelvaart, regeert Hij over Zijn (verborgen) "Koninkrijk der hemelen". In feite lijkt dat op de periode tijdens de ballingschap, toen God's heerlijkheid Zich uit de tempel terugtrok en God "in de gelijkernis van een mensengedaante" vanaf een hemelse troonwagen regeerde (Ez. 1:26,27).

Een verborgen koninkrijk en toch aanwezig

Het nu nog verborgen en toch in Gods kinderen aanwezige Koninkrijk kan echter alleen door wedergeboren mensen gezien en binnen gegaan worden (Joh.3:3-5; 1 Kor. 2:13-15). Deze gelovigen worden, vanaf de hemelvaart van de Heere Jezus, geregeerd vanuit een z.g. "ver gelegen land" (Luk.19:12). De onderdanen van dit land zijn geen mensen die zich beroemen op religiositeit, of uiterlijke vormen van het een of andere "verbond". Zij moesten zich bekeren van een z.g. "werkverbond" en door de wedergeboorte en doop worden overgebracht in een "nieuw verbond" door de Heere Jezus als Verlosser en Heere te aanvaarden. Een oprechte bekering vindt daarom tegelijk plaats met het "geboren worden uit water en Geest", oftewel een "wedergeboorte uit onvergankelijk zaad", iets wat God alleen kan doen (Mat.3:1-12; Joh.3:5-8; Hd.2:37-41; 1Pet.1:13-2:2).

In het Oude Testament werd het ontstaan van de christelijke gemeente niet duidelijk gezien of voorspeld, het was "een verborgenheid". Deze verborgenheid of "geheimenis" had te maken met de woorden van de Heere Jezus toen Hij sprak over "schapen die niet van de stal (Israël) waren" en toch, samen met de tot geloof gekomen Joden, onder Zijn leiderschap, één kudde zou worden (Joh.10:16; Ef.1:9,10; 3:9).

Tijdens de uitstorting van de Heilige Geest, zou deze bijzondere en nieuwe eenheid van gelovigen, duidelijk worden. Sindsdien maakte de christelijke kerk, ook wel "ecclesia" genoemd (eruit geroepen), een explosieve groei door. Vervolging bleef niet uit, maar juist hierdoor vond er een voortdurende zuivering plaats, waardoor schijnchristenen ontmaskerd werden.

Later zou de tot bekering gekomen vervolger van de gemeente, de wetgeleerde Paulus, ervoor zorgen dat de gelovigen dieper onderwezen werden in Gods gedachten. Zij werden zich meer en meer bewust dat zij leden van één Lichaam waren, het Lichaam van Christus. We bespreken dit in de volgende hoofdstukken.

De apostel Petrus noemde deze leden "stenen", omdat hij de gemeente ook als een gebouw van God zag, gebouwd op de Heere Jezus, de Geestelijke Steenrots, Die in de tijd van Israëls woestijnreis voor levenswater zorgde. Paulus wees er op dat met betrekking tot het "Huis van God", er met ondeugdelijk materiaal gewerkt kan worden, maar dat het Fundament de Heere Jezus Christus Zelf blijft, "gisteren en heden Dezelfde".

Omdat de apostelen het verval van de gemeente voorzagen, evenals de profeten dat voorzagen m.b.t. de toekomst van het volk Israël, gaven zij richtlijnen voor de individuele leden die trouw aan de Heere Jezus wilden blijven. Zoals de instelling van het Nazireeërschap gegeven was voor de tijd van verval in Israël, zo zorgde de Heilige Geest ervoor dat er steeds levende stenen in het Godsgebouw bleven. Deze zorgen, onder Gods leiding, voor geestelijke groei, opwekking en reiniging.

Toen de oude apostel Johannes gevangen werd genomen en naar het eiland Patmos werd verbannen, kregen de gelovigen door zijn brieven een nieuw zicht op hun verbinding met Christus. Hij was en is hun Bruidegom en zij de bruid, die zich gereed maakte voor de bruiloft in de hemel.

Vanuit deze gedachte kunnen we elkaar opnieuw vragen stellen over het ontstaan en voortbestaan van de Gemeente van Jezus Christus. In het bulletin "De Gemeente als "Lichaam van Christus", zullen we hier nader op in gaan, met de nadruk op het functioneren van de onderling verbonden leden.

We zullen enig vooronderzoek doen:

Ontstaan: Mat.16:13-15; Joh.10:1-4,14-18; 11:49-53.

Belofte: John 7:37-39; 14:16-26;16:7-11

Overdenk: Hnd. 2:33-41; 8:14-25;10-11:16; 1Kor. 12:13; Hnd. 2:41-47; 4:32-35; 5:12-16,41,42; 6:2-7; 8:4-40; 9:31-43; 11:19-22;13:42-49

De Gemeente als Lichaam van Christus:

Ef.1:10-23;4:3,11-16;5:23-30; Kol.1:18;2:19;Rom.12;1Kor.10-12

De Gemeente als Bruid:

Mat. 9:14-16; 13:44-46; 2Kor.11:2,3; Tit. 2:2:14; Kol. 1:21-24.

De Gemeente als Huis van God:

Mat. 16:18; 1Pet. 2:4,5a; Ef. 2:18-22; Heb. 3:1-6; 11:10; 1Tim. 3:15; 1Kor. 3:4-17

Het verval:

Hnd. 20:18-30; 1Kor.1:10,11; 3:3,10-21; Gal. 2:4,13,18; 5:15-21; Judas:4; 2 Tim. 2:17-20

De Tucht:

2 Thes. 3:6,14,15; Hnd. 5:1-11; 1Kor. 5:1-8, 13; Tit. 1:10-16; 3:9-11; 2Tim. 2:21,22; 3:1-9.

Het Fundament:

1 Kor. 3:10,11; Ef. 2:20-22; 1 Pet. 2:5-10

De Grondslag:

Mat. 18:20; Hnd. 2:42; 1 Tim. 3:15

Het functioneren van de individuele leden:

Rom. 12:1-21; 1Tim. 4:6-16; 5:17-25; 2 Tim. 2:1-16; Ef. 5:22-32; Opb. 21:1-7; 22:20; John. 14:1-3. Kol. 1:18; 2:19; 1 Kor. 10:6, 11,12, 14-22, 24,28,29,32,33; 11:17-20,27-33; Heb. 10:22-26; Mat. 5:23-26; 18:15-20..

Vragen:

1. Wanneer werd het ontstaan van de Christelijke Gemeente aangekondigd?
2. Hoe werd de Gemeente één Lichaam?
3. Hoe voltrok zich de geestelijke en numerieke groei van de eerste gemeente?
4. Op welke drie manieren manifesteert zich de Gemeente van Christus op aarde?
5. Hoe kunnen gelovigen zich rein bewaren?
6. Hoe functioneren gelovigen als "levende stenen"?
7. Noem het fundament van de gemeente.
8. Gemeentucht; Gal. 2:11-14; 2Tim. 2:24-26; 2 Ths. 3:14,15; Mat. 18:15-20; 13:41; 18:7)
9. Wat zegt het Nieuwe Testament over de "Bruid van het Lam" en waar zal zij zijn?

HOOFDSTUK 8

DE GEMEENTE ALS LICHAAM VAN CHRISTUS

"En Hij heeft alles onder Zijn voeten gesteld en Hem als Hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is, vervuld met Hem, Die alles in allen volmaakt" (Ef. 1:22,23).

Wanneer we nadenken over de Godheid van onze Heere Jezus Christus, komen we, evenals de profeten in het Oude Testament, tot heilige verwondering en eerbied. Daniël zag de verschijning van Jezus, de Messias, als de Mensenzoon, wat hem vol heilig ontzag deed uitroepen: "De geest in mij was ontroerd en de gezichten die mij voor ogen waren gekomen, ontstelden mij" (Dan.7:15).

de profeten van het Oude Testament kenden deze "Mensenzoon" niet zoals christenen Hem kennen! Toen de Here Jezus op aarde kwam, openbaarde Hij Zich als de volmaakte Mens zonder zonde. Hij overwon satan, zonde en dood en riep de mensheid op om van Hem vergeving van zonden, eeuwig leven en overvloed te ontvangen, "rust voor de ziel" Luk. 24:47; Joh. 10:10,28; Mat. 11:27-30).

Een "geheim" geopenbaard

Deze "rust" heeft de apostel Paulus, eens een vervolger van Christus en Zijn gemeente, ervaren toen hij tot geloof kwam. Door genade kon hij schrijven: "..mij is door openbaring het geheim bekendgemaakt, dat de heidenen mede-erfgenamen zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het Evangelie" (Ef.3:3-6).

We kunnen zeggen dat de gemeente van Jezus Christus als "Zijn lichaam", de Goddelijke vereniging van alle wedergeboren gelovigen van deze heilstijd is.
De verantwoordelijkheid van de leden

Zoals in een menselijk lichaam het geval is, functioneert elk lichaamsdeel volgens een bepaald vooropgezet (scheppings)plan. De mogelijkheid bestaat echter dat een lid onafhankelijk van de gedachten in het hoofd, gaat functioneren. Dit kan grote gevolgen hebben voor het gehele lichaam. Paulus verwijst naar die gevolgen i.v.m. hoerij en onreinheid en wijst erop dat zowel het gemeentelijk lichaam als onze eigen ledematen, "tempelonderdelen" zijn (1Kor. 3:16; 6:13b-20; Ef. 2:21).

Maar een lichaam dat door gedachten bestuurd wordt, bestaat ook uit leden die voor elkaar zorgdragen. Onafhankelijk functionerende leden, hebben correctie nodig. Ze kunnen niet zonder de andere ledematen. "opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen" (1Kor. 12:25).

Juist omdat christenen, elk met hun specifieke taak, als leden in het "Lichaam van Christus" gezet zijn, kunnen zij niet tegen elkaar zeggen: "ik heb u niet nodig".

Christus heeft als "Hoofd van Zijn Lichaam", de gemeente, Zichzelf met elk lid onverbreekelijk verbonden. Dat betekent dat Hij Zich, na Zijn hemelvaart en verheerlijking, via de leden van Zijn lichaam de gemeente, op aarde blijft openbaren!

De Heere Jezus schonk Zijn Gemeente Zijn eigen Geest, waardoor alle leden "door één Geest tot één lichaam zijn gedoopt" (1Kor. 12:13). De "genadegaven" die elk lid afzonderlijk nodig heeft om volgens Gods plan binnen Zijn lichaam te functioneren, zijn "tot welzijn van allen gegeven" (1Kor. 12:7vv). In de brief aan de Romeinen werkt de apostel dat verder uit met de woorden: "Want, gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet allen dezelfde werkzaamheden hebben, zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijke leden ten opzichte van elkander" (Rom.12:4,5).

Hervormd door een vernieuwd denken

Gods wonderlijke herschepping, zoals deze zichtbaar wordt in de onderling verbonden leden van Christus' lichaam, heeft erin voorzien dat elk lid ook een zelfstandige gedachtegang kent. Omdat onze natuurlijke gedachten "boos" waren, wil de inwonende Heilige Geest in ons werken, zodat onze gedachten worden vernieuwd (Rom. 12:2; Fil. 2:13; 4:8). Wij zijn echter zelf verantwoordelijk om naar dat onderwijs van de Heilige Geest te luisteren en ernaar te handelen (Fil. 2:12). Wat de "wil van God" voor ons persoonlijk is, kunnen we alleen weten door gebed, Bijbelonderzoek en luisteren naar adviezen van medeleden, "opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn."

Lijden en mee-lijden

Doordat Christus Zich met Zijn Lichaam, de Gemeente op aarde, verbonden heeft en dat Lichaam hier te lijden heeft, lijdt Hij als Hoofd met elk lid in het bijzonder mee. De apostel Paulus heeft dit zelf ondervonden. Hij schreef: "... ik vul in mijn vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van Zijn Lichaam, dat is de Gemeente" (Kol. 1:24).

Dat betekent echter niet dat het lijden van Christus onvoldoende was, maar dat lijden om Christus' wil, of het "lijden van deze tegenwoordige tijd" in het algemeen, een gegeven is dat alle gelovigen samenbindt en samen moeten dragen. In Gal. 6:2 spreekt Paulus namelijk over het "verdragen van elkaars moeilijkheden", en elders: "Want aan u is de genade verleend, voor Christus, niet alleen voor Hem te geloven, maar ook voor hem te lijden, in dezelfde strijd, die gij eens van mij hebt gezien en nu van mij hoort" (Fil. 1:29,30).

Het "lijden van deze tegenwoordige tijd", waar Paulus en Petrus over schrijven, kan door de wijze waarop christenen het lijden ondergaan, Godverheerlijkend zijn, ziende op de uitkomst achter het lijden (Rom. 8:18; 1Pet. 4:12-16). Maar opnieuw zien we hoe dit lijden ook het medelijden van de andere leden van Christus' lichaam bewerkt (1Kor. 12:26). Wanneer de onderlinge band van de liefde echter niet meer functioneert, verdwijnt dit gevoelige mee-lijden met elkaar (2Tim. 3:1-5; Opb. 2:4; 2Tim. 4:16).

Sterke banden van eenheid

Ondanks de huidige verdeeldheid en verwarring onder gelovigen die behoren tot het Lichaam van Christus, ziet God hen toch als een eenheid. Het blijft waar; "...vele leden, toch één Lichaam in Christus..." Binnen dat Lichaam woont één Geest, hebben de ware gelovigen slechts één Vader en koesteren ze slechts één hoop, de verschijning van Jezus Christus, "Die ons leven is" (Kol. 3:4). Elke gelovige die de wedergeboorte heeft ervaren, erkent slechts één Heer, Jezus Christus en zijn met elkaar verbonden door slechts één geloof. De Schrift zegt: "Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof in Christus Jezus" (Gal. 3:26).

Gedoopt tot één lichaam

Hoewel er veel verwarring is over het doel van de z.g. "doop met (of in) de Heilige Geest", leert de Bijbel dat het Gods doel was door deze doop Joden en heidenen, slaven en vrijen, in Christus Lichaam, de Gemeente, tot een nieuwe eenheid te maken (1 Kor. 12:13). Bij de wedergeboorte gebeurt dit door de ontvangst van de Heilige Geest. Hierdoor zijn we het eigendom van Christus geworden, werd Hij onze Heer, ontvingen we geestelijke vrijheid en de zekerheid een kind van God en een erfgenaam van Christus geworden te zijn (Rom. 8:9-17).

Samenvatting

We vonden 3 betekenissen m.b.t. Christus' Lichaam:

1. De openbaring van gelovigen; "verzegeld" met Gods Geest (Ef. 1:23; Hnd. 2; 1 Thes. 4).
2. Christus' Lichaam; alle gelovigen op aarde omvat ná de Pinksterdag (1Kor. 10:15-17).
3. Alle individuele gelovigen (1Kor. 1:2; 12:27).

Vragen:

1. Op welke wijze laten gelovigen zien wie het Hoofd van het Lichaam de Gemeente is?
2. Waarom noemt Paulus de openbaring van "het Lichaam van Christus" een "geheim"?
3. Waaruit blijkt o.a. de verantwoordelijkheid van de leden van Christus' Lichaam?
4. Waarom moet ons denken "vernieuwd" worden?
5. Hoe leren we de "wil van God" kennen?
6. Waarom spreekt Paulus over "in zijn vlees de verdrukkingen van Christus aanvullen"?
7. Waaruit blijkt de eenheid tussen Christus' leden?

HOOFDSTUK 9

DE GEMEENTE ALS HUIS VAN GOD

"Mocht ik nog uitblijven, dan weet gij, hoe men zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is de gemeente van de levende God, een pijler en fundament der waarheid" (1Tim.3:15).

In dit hoofdstuk willen we verder gaan met de beschrijving van de Gemeente als Huis van God, in een bulletin besproken als "pijler en fundament der waarheid."

Deze gemeente bevat als "Huis van God" alle wedergeboren gelovigen na de Pinksterdag. Deze gelovigen worden beschreven als "goud, zilver en kostbaar gesteente". Maar binnen dat "Huis van God" bevinden zich ook naambelijders, die als "hout, hooi en stoppelen" worden beschreven, tezamen met de "houten en aarden vaten" (1Kor. 3:12; 2Tim. 2:20).

De wedergeboren gelovigen vormen samen de "ecclesia", de "er uit geroepen". Deze werden "vanuit de duisternis getrokken tot Gods wonderbaar licht" (1Pet. 2:9b). Paulus schrijft in zijn brief aan Timotheüs hoe deze gelovigen zich binnen dat "Huis van God" hebben te gedragen t.o.v. hen die "niet afstaan van ongerechtigheid" (2Tim. 2:16-26).

Gebouwd en verenigd op één hecht fundament

In zijn brief aan Efeze, beschrijft Paulus op welk fundament dit "Huis van God", ook wel "de Woonstede Gods" of "Heilige Tempel" genoemd, is gebouwd. Zowel fundament als huis hebben de Heere Jezus als "Hoeksteen". Hij alleen kent de werkelijk levende stenen, de wedergeborenen (Ef. 2:20; 1 Kor. 3:11; 2Tim. 2:19; 1 Pet. 2:5; Jer. 17:9,10; Jes. 57:15; Joh. 2:24; 17:12).

De in Gods Huis tezamen vergaderde gelovigen, bestaan uit gelovigen uit de volkeren, die ver weg stonden van het heil en gelovigen uit de Joden, die vanwege hun geboorte als Jood nabij het heil in Christus waren (Ef.2:13,17,19). Tezamen vormen deze gelovigen het gebouw van God, dat gebouwd is op de "geestelijke Steenrots die volgde", van waaruit "levend water" stroomde (1Kor.10:4).

Levende stenen of houten vaten?

Dit "Huis van God", ook wel "Heilige Tempel in de Heere" genoemd (Ef.2:21), bestaat volgens de brief van Petrus uit "levende stenen" (1Pet.2:5). In tegenstelling tot wat we in ons 9e bulletin bespraken, waarin we de gemeente als "lichaam van Christus" zagen, wordt de gemeente nu gezien als een geestelijk huis, wat, onder de leiding van Gods Geest, door verantwoordelijke en actieve gemeenteleden gebouwd wordt.

Deze "bouwers" dragen volgens 1 Kor.3:10-17 niet alleen "levende stenen" aan, maar ook "hout, hooi en stoppelen" of "houten en aarden vaten", wat door "vuur ontdekt zal worden" (vs.13). Daarom begint het (vuur)oordeel van beproeving bij het Huis van God.

In dat oordeel komt openbaar met wélk materiaal gebouwd werd en wélke stenen "vuurvast" met de Rots verbonden zijn (1 Pet. 4:17; Mat. 7:24,25).

Ons gedrag binnen Gods Huis

We hebben gezien dat door "onoordeelkundig en onverantwoord bouwen", ondeugdelijk materiaal aangevoerd kan worden. In Ez. 44:9-14 worden de "bouwers" dan ook verantwoordelijk gesteld voor de onheilige vermenging tussen goed en kwaad, rein en onrein, besnedenen van hart en onbesnedenen van vlees (vs. 9,23). Door falen leren gelovige bouwers echter opnieuw waakzaam te zijn (vs. 14; Ps. 51:5, 13, 14,15; Ez. 44:14).

Levende stenen met een gevoelig en verlicht hart

Het gedrag van hen die belijden "levende stenen" te zijn, zal openbaren of dat ook werkelijk zo is. Zij zullen zichzelf rein bewaren door zich af te zonderen van "oneerbare vaten". Dat betekent; breken met de ongerechtigheid. Zij zullen dit, zoveel als mogelijk is, samen doen "met hen die de Heere aanroepen uit een rein hart". Het zijn die gelovigen welke een schoon geweten hebben, zodat zij zich als "ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid" openbaren (2 Tim. 2:19,21; Hnd. 19:9; Rom. 16:17; Heb. 10:22; 1 Kor. 5:8).

Aanval op "Het geheimenis van de godsvrucht"

Binnen het "Huis van God" draait - als het goed is – alles om één Persoon, Christus Jezus. Hij is het Hoofd van het Huis. Hij is "God, geopenbaard in het vlees" (1Tim. 3:16).

Het "geheimenis" ontsluit

Timotheüs, die de opdracht had om dit "geheimenis" mee te helpen openbaren, moest de aan hem overgeleverde waarheden omtrent de Goddelijkheid van de Heere Jezus, "met een goed geweten bewaren" (1Tim. 1:19). De reden voor deze afzonderingspositie was gelegen in het feit dat er mensen binnengeslopen waren die zich als "houten en aardenvaten" gedroegen, als "vaten tot oneer". Deze mensen hadden "de rechte weg verlaten" en de "weg van Bileam" ingeslagen. Het bedrijven van godsdienst was een "winstobject" geworden. Hierdoor werden deze mensen "van de waarheid beroofd" (1Tim. 6:5; 2 Pet. 2:15; Hnd. 20:29,30).

Sommigen veroorzaakten "twist en ergernis tegen de leer", waarvan men zich diende af te keren (Rom. 16:17; 2 Tim. 2:21; Hnd. 13:45,46).

Ook waren er die zich bezig hielden met het bijhouden van "geslachtsregisters en fabels" (1Tim.1:4, zie ook de dromen dromers in het Oude testament).

Anderen hadden hun denken en geweten verontreinigd met verkeerde geestelijke voeding, waardoor de gezonde geloofsleer in gevaar was gekomen (vs. 5,6).

Weer anderen waren teruggevallen in menselijke en wettische regelgevingen, waardoor christenen van hun vrijheid in Christus dreigden beroofd te worden en er onderlinge naijver, nijd, twist en scheuring ontstond (1Tim. 1:7-10; Gal. 5:1,13,15,16; Kol. 2:20-23).

Problemen met heerszuchtige vrouwen

Omdat er binnen het "Huis van God" de mogelijkheid bestond tot het aanbrengen van "vreemd materiaal", ontstonden er verwerpelijke situaties. De man-vrouw verhouding werd verstoord en vrouwen begonnen mannen te leren in de zin van beleren en overheersen (1Tim. 2:9-12; Jes. 3:12). Ook ging men niet meer "eerbaar" gekleed. Men gedroeg zich zowel binnen als buiten het Huis van God aanstootgevend, terwijl jeugdige personen geen respect meer opbrachten voor de ouderen (Zef. 1:8; Jes. 3:4; 2Tim. 3:2; 1Tim. 3:6).

Problemen met het opzieners- en diakenambt

Soms zijn er lokale problemen met het erkennen van hen die het opzienersambt begeren. Men trok, zonder dat men aan de voorwaarden voldeed, dit ambt en de daarbij behorende autoriteit eigenmachtig naar zich toe (1Tim. 3:1-13). Anderen die wél aan de voorwaarden voldeden, werden niet gewaardeerd of (h)erkend, waardoor ze hun werk "al zuchtende" deden of in het geheel niet (meer) functioneerden. Mede vanwege het feit dat men tegen de oudsten ongefundeerde beschuldigingen aanvaardden, ontbrak het die oudsten aan geestelijke steun voor hun herderlijk werk (1Tim. 4:12; 5:17; 1Thes. 5:12; 1Pet. 5:2; Heb. 13:17; Neh. 13:10).

Vanwege de algemeen zwakke toestand van de eindtijd gemeente en de zedeloosheid onder gelovigen, wordt er weinig onderzoek meer gedaan naar geuite beschuldigingen (1Tim. 5:19; Neh. 6:17-19).

Wellicht was dit in de tijd van Timotheüs mede te danken aan de onreine wandel en handel van voorgangers, die verkeerd omgingen met de weduwen. Deze vulden hun tijd met achterklap en het opdoen van intellectuele kennis, zonder dat dit tot praktische heiliging leidde (1Tim. 5:6,13-15; 2Tim. 3:6-9; Neh. 6:14).

In de strik van satan

Zo is er binnen dat Huis van God dus al vroeg veel misgegaan, zoals dat ook gebeurde tijdens de regering van de koning Rehabeam. Deze hield raad met leeftijdsgenoten, i.p.v. te luisteren naar raad van ouderen (2 Kron. 10:8,15).

In Paulus' tijd waren er begaafde jongemannen die door een te snelle erkenning, te vroeg waren gaan dienen. Hierdoor liepen ze in de strik van Satan, die van de hoogmoed. In dat geval is correctie vaak niet meer mogelijk (1Tim. 3:6; 5:22; Heb. 6:4-8; 2 Kron. 26:16). Het gevolg is dat er verwarring, twist, laster, kwade nadenkingen en ontmoediging onder de gelovigen ontstaat (1 Tim. 6:4,5; Jak. 1:26; 2: 4-7; 3:1,5,8,10,14-16; 4:11; 5:9; 1 Sam. 15:35).

Aanbidden met een gereinigd geweten

Om dus te weten op welke wijze gelovigen zich hebben te gedragen temidden van alle verwarring binnen het door mensen gebouwde Huis van God, dient men zichzelf eerst te onderzoeken of men zelf wel op het juiste geloofsfundament gebouwd heeft (2Kor. 13:5; 1Tim. 4:6). Er is alleen autoriteit wanneer men zelf als "kind van het Licht" wandelt en de Heere Jezus aanroeft met een rein geweten en uit een oprecht hart (Ef. 5:1-14; Heb. 10:19-25). Laten wij ons daarom "buiten het bereik houden van de onheilige, holle klanken en de tegenstellingen der ten onrechte zo genoemde "kennis", waarvan sommige woordvoerders daarvan het spoor van het geloof bijster zijn geraakt" (1Tim. 6:20).

Vragen:

1. Uit welke materialen bestaat het aardse Godshuis?
2. Welke invloed heeft dit op het gehele gebouw?
3. Op welk fundament dient er gebouwd te zijn?
4. Waarom begint Gods oordeel bij Zijn eigen Huis?
5. Wat heeft Ez.44:9-14 met Gods NT Huis te maken?
6. Wat betekent "besneden zijn van hart en vlees"?
7. Welk gevaar zit er in het bezig zijn met fabels?
8. Wat doet men tegen "twist en ergernis tegen de leer"?
9. Hoe dient men om te gaan met het "opziensambt"?
10. Wat kan men doen tegen laster en roddel?
11. Wat betekent 1 Kor. 12:18 in de praktijk?
12. Wat is onze eigen verantwoordelijkheid? (Kol. 4:17)
13. Noem de beginselen van samenkomen (Hnd. 2:42)
14. Noem tekstgegevens bij:

- * de leer
- * de onderlinge gemeenschap
- * de broodbreking
- * de gebeden
- * de collecten
- * de evangelisatie
- * de verschillende praktische functies.

HOOFDSTUK 10

DE GEMEENTE ALS BRUID

"...want ik heb u verbonden als aan één Man, om u als een reine maagd voor Christus te stellen...want de bruiloft des Lams is gekomen en Zijn vrouw heeft zich gereed gemaakt..." (2Kor. 11:2; Opb. 19:7).

In dit elfde bulletin van de reeks "OP KOERS", willen we nadenken over wat de Bijbel schrijft over de gemeente als "Bruid van Christus" en, in de nabije toekomst, als "Vrouw van het Lam". Over dit Lam van God sprak Johannes de dooper reeds, evenals al de profeten vóór en ná hem dat gedaan hebben (Joh. 1:29; Jes. 53:7; Opb. 19:7).

Een stralende, reine bruidsgemeente

In zijn brief aan de gelovigen van Efeze, beschrijft Paulus dit Lam van God als Degene Die Zichzelf uit liefde voor Zijn bruidsgemeente heeft overgeven aan het kruis van Golgotha "om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het Woord, en zo Zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet" (Ef. 5:25).

Deze bruidsgemeente, in de toekomst gezien als het "hemels Jeruzalem", heeft niets in haarzelf om op te roemen. Zij was immers eertijds t.o.v. Christus "vervreemd en vijandig gezind door boze werken, maar verzoend door het lichaam Zijns vlezes, door de dood" (Kol. 1:21). Zo was dat ook met de aardse bruid Jeruzalem, die een even zondige en donkere afkomst had (Ez. 16:1-6). Beiden worden door Gods Woord gereinigd en in liefdevolle zorg met de olie van Gods Geest gezalfd en geheiligd. Ze wordt gevoed met meelbloem, honing en olie, wat spreekt van het leven van en de gemeenschap met Jahwe, de God van Israël en de Heere Jezus, de hemelse Bruidegom van de Gemeente (Ez. 16:13; Ef. 5:29b).

De bruid, uit de "laatste Adam" genomen

Zoals Eva uit een diep in slaap gebrachte Adam genomen werd en op deze wijze "gebouwd" werd "tot een hulpe tegenover hem", zo is óók de gemeente van Jezus Christus uit Hemzelf voortgekomen. Zij was echter reeds van eeuwigheid gekend en geliefd, maar werd in de tijd na Pinksteren "levend gemaakt met Hem" (Gen. 2:21-23; Ef. 1:4; 2:1). Zoals de Koning tegen Zijn aardse bruid moest zeggen: "Leef, ja leef", zo moest de hemelse Bruidegom tegen Zijn hemelse bruid zeggen dat zij "dood was in misdaden en zonden", maar "door genade levend gemaakt was met Christus" (Ez. 16:6; Ef. 2:5,6).

De "van verre staande" bruid nu dichtbij

De hemelse bruidsgemeente, stond in tegenstelling tot de aardse bruidstad Jeruzalem, "van verre", terwijl de Joodse bruidstad "nabij" was (Ef. 2:12,13,17). Voor beiden geldt dat Christus hun "Vrededorst" is (vs. 14), Die de hemelse bruid verheft tot "huisgenoot Gods" (vs. 19)! Alle uitverkoren gelovigen na Pinksteren vormen nu tezamen die hemelse bruid, terwijl ieder lid afzonderlijk "gezegend is met alle geestelijke zegeningen in de hemel in Christus" (Ef. 1:3). Sterker nog, ieder afzonderlijk lid van deze hemelse

bruidsgemeente is "uitverkoren van vóór de grondlegging der wereld en begenadigd in de Geliefde" (Ef. 1:41,6b St. Vert.).

Erfgenaam van Christus, het Lam van God

De aardse bruidstad in Ez. 16:9 "gezalfd werd met olie", en zo is ook de hemelse bruid met olie gezalfd, door het ontvangen van en de verzegeling met de Heilige Geest (Ef. 1:11,13; Kol. 1:12,13). Onderling bestaat er een zeer sterke liefdeband, verbonden door dezelfde agapè liefde van God, Die Jezus gaf als het Lam van God voor onze zonden (Ef. 1:15, 22,23; Kol. 3:14,15). Nu is zij "mede-erfgenaam van Christus."

Jezus, het Lam en Hoofd van de gemeente

Omdat de Bijbel onze Here Jezus in zoveel facetten van Zijn heerlijkheid beschrijft, wordt de wijsheid van God wel "de veelkleurige wijsheid" genoemd. Deze wijsheid wordt door de gemeente aan zowel de overheden als machten in de hemel bekendgemaakt (Ef. 3:10). Paulus spreekt over de Heere Jezus als de "Christus, de kracht Gods en de wijsheid Gods" (1Kor. 1:24b). In het denken van de bruidsgemeente en elk individueel lid in het bijzonder, staat dan ook de Here Jezus centraal. Hij bepaalt de wijze waarop de bruidsgemeente zich kleedt, gedraagt en wat zij behoort te bedenken. Daarom laat Hij door Zijn Geest de apostel Paulus schrijven: "bedenkt de dingen die boven zijn, waar Christus is" (Zef. 1:8; Kol. 3:1; Fil. 4:8).

Hij bepaalt ook wat er dient te worden afgelegd en te worden aangetrokken (Ef. 4:22-24). Hij wijst aan met welk kleed zij zich voor de bruiloft mag bekleden en waarmee zij zich mag voeden (Opb. 19:8; Ez. 16:10-13).

Hij leert en onderwijst ons hoe wij als de leden van de bruidsgemeente met elkaar dienen om te gaan. Het Lam en Zijn gezindheid wordt onze leefregel (Ef. 4:25-29; Fil. 2:4,5; Gal. 6:16; 2 Tim. 1:13; Heb. 12:2). Hij wijst ons erop, hoe wij ons dienen te gedragen temidden van "een krom en verdraaid geslacht" (Fil. 2:15).

Het getuigenis van de bruid

De bruidsgemeente heeft ook een krachtig getuigenis. Zij getuigt, met de bruid in het Hooglied, van God's liefde, die in de Heere Jezus als het Lam van God, sterker bleek te zijn dan de dood (Hgl. 8:6,7; Ef. 2:13; Rom. 1:4).

Zij getuigt tegenover ieder die God zoekt, dat God in Christus de gemeente met "een eeuwig voornemen geroepen heeft" (Ef. 3:11). Zij getuigt tegenover anderen die ernaar vragen, wie Christus voor haar is en wat Hij als het Lam van God voor haar gedaan heeft (Hgl. 5:8-16; Ef. 1:17-23).

Zij kent Hem als "Het Lam, het Pascha, dat voor haar geslacht is" (1Kor. 5:7,8). Zij houdt nu reeds feest "in de ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid" (1Kor. 5:8). De bruid wil zich graag "rein bewaren en reinigen, vanwege de hoop die in haar is" (1Joh. 3:3).

Tot de tijd van haar opname, de Here tegemoet, zal zij, evenals de 144.000 "die van de aarde gekocht zijn", het Lam gehoorzamen, onderdanig zijn en volgen "waarheen Het ook gaat" (Ef. 5:24; Opb. 14:4).

Vreemdeling en hemelburgerschap

Omdat de gemeente als "bruid van Christus" in de toekomst als "vrouw van het Lam" wordt gezien en zij a.h.w. in "ondertrouw" is, wordt zij geacht zich rein te bewaren van de wereldse invloeden (1Joh. 2:15).

Haar wandel moet in overeenstemming zijn met haar hemelse positie, verbonden met Christus (2Kor. 11:2; Opb. 19:7; Fil. 3:20). Haar heiliging heeft alles te maken met de hemelse bruiloft en haar bestemming in het Vaderhuis van God, terwijl de Geest van God haar hiertoe voorbereidt (1 Pet. 1:16-19; Joh. 14:2,3, 23-25; 1 Joh. 2:27).

Gedurende deze aardse voorbereidingstijd, gevoelen de individuele leden van de bruidsgemeente zich als David, een "vreemdeling en bijwoner" of, zoals de apostel Paulus het zegt: "gezanten van Christuswege" (Ps. 119:19; 1Kron. 29:15; Heb. 11:13; 2Kor. 5:20).

Koningin Esther, beeld van de gemeente

Wanneer het gaat om de voorbereidingstijd die wij als gemeente nodig hebben om onze hemelse bruidegom te kunnen ontmoeten, lezen we in het boek Esther toepasselijke dingen (zie Esther 2).

Twaalf maanden waren er nodig om haar geschikt te maken vóórdát zij voor koning Ahasvéros kon verschijnen (vs. 12). In die voorbereidingstijd werd zij "versierd" (Ez. 16:13; Tit. 2:10; 1Pet. 3:3,4) en voorzien van welriekende specerijen (2Kor. 2:14,15).

Zo ondergaat de gemeente als "bruid van Christus" en toekomstige "vrouw van het Lam", in deze bedeling ook een periode van reiniging en heiliging, zodat zij voor Hem "een goede reuk" zal zijn (2 Kor. 2:14,15; Joh. 12:3; Fil. 4:18). Tenslotte heeft haar Bruidegom Zelf zich immers voor haar overgegeven "tot een welriekende reuk" (Ef. 5:2)? Zou Hij, Die haar heeft liefgehad, al van vóór de grondlegging der wereld, dan minder waard zijn dan onze totale overgave (Rom. 12:1)?

Nu wij onszelf als "bruid van Christus" hebben gezien, komen er een aantal indringende vragen op ons af.

1. Wat betekent het om de "bruid van Christus" te zijn t.o. de mensen van deze wereld?
2. Hoe bereiden wij ons op de komende bruiloft voor?
3. Wat is ons aandeel in het "weven" van ons bruiloftskleed (Opb. 19:8; Ef. 2:10; Tit. 2:14; 3:5,8)?
4. Wat is in 2Kor. 11 en Opb. 19 het onderscheid tussen bruid en vrouw?
5. Wat is het onderscheid tussen 2Kor. 11:2 en Ef. 5:25?
6. Welke parallel zie je tussen de aardse bruid in Ez. 16:1-6 en de hemelse bruid in Kol. 1:21?
7. Welke geestelijke betekenis hebben olie en voeding in relatie met de bruidsgemeente?
8. Wat betekenen de woorden in Ez. 16:6 "Leef, ja leef" in de context van Ef. 2:5 en 6?
9. Welke bijzondere voorrechten heeft de hemelse bruid ten opzichte van de aardse bruid?
10. Heeft de gemeente een "evangeliserende" taak in de wereld binnen de context van b.v. Ef. 3:10?
11. Wanneer de "vreemde kleding" in Zef. 1:8 te maken heeft met Babylonische en Egyptische invloeden, welke verbinding kunnen we dan leggen met 1 Joh. 2:15; Opb. 19:8 en 1 Pet. 3:3,4?
12. Als het gaat om de reinheid van de bruid, welke taak heeft zij zelf hierin (in het licht van b.v. Fil. 2:12; 2Pet. 1:5-8; Opb.3:4; Judas vs. 23)?
13. Welke geestelijke betekenis heeft het gebruik van de "welriekende specerijen" in Esther 2 (bekijk deze vraag in het licht van 2 Kor. 2:14,15 en Tit. 2:10)?

HOOFDSTUK 11

HET FUNCTIONEREN VAN GEESTELIJKE GAVEN

De geestelijke gaven en de opbouw van de (lokale) gemeente

"...opgevaren naar den hoge, voerde Hij krijgsgevangenen mede, gaven gaf hij aan de mensen...en bracht zijn geoefenden, degenen die in zijn huis geboren waren, in de strijd..." (Ef.4:8; Gen.14:14b).

We moeten leren met onze gaven op de juiste wijze om te gaan, want de geestelijke gaven zijn in de eerste plaats tot opbouw van de gemeente bedoeld. Wat betreft de gave van evangelist is deze naar buitengericht, tot behoudenis van hen die geloven, tot eer en glorie van Gods Naam (Ef. 4:12; 2Tim. 4:5; Rom. 10:14; 12:3-8).

Gemeentelijke en individuele gaven

Toen de Here Jezus, na Zijn volbrachte werk op het kruis, terug ging naar de hemel, gaf Hij de Heilige Geest aan de gemeente. Deze Geest van God deelde gaven uit om de gelovigen toe te rusten tot uitbreiding en opbouw van de gemeente van Jezus Christus,

Zijn Lichaam met de vele individuele leden. Elk lid had een bijzondere taak tot opbouw van het geheel: "die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde" (Ef. 4:16b). Voor de uitoefening van de gaven, met name die van opziener, leraar, herder en evangelist, heeft Gods Geest de criteria van 1Tim. 3:1-13 gegeven. De Heere Jezus heeft gaven gegeven:

Apostelen

God heeft de gemeente gebouwd op "het fundament van apostelen en profeten" (Ef. 2:20). Paulus noemt zichzelf een fundamentlegger in de brief aan Korinthe (1Kor. 3:10). Hoewel we nu geen apostelen meer hebben, zien wij in het werk van een zendeling veel van het apostelambt terug. Wij herkennen in hun dienst het werk van de "gezanten van Christus", die het "Woord der verzoening" in Christus prediken en verder bouwen op het fundament dat gelegd werd door de prediking van de 12 apostelen en de toenmalige profeten (2Kor. 5:19,20; Ef. 2:20; Hnd. 13:1-5).

Wanneer het gaat om het stichten van een nieuw getuigenis, doen zij het werk van een apostel. Wanneer we de Schrift en de kerkgeschiedenis nagaan, blijkt de oprichting van zo'n plaatselijk getuigenis dikwijls gepaard te gaan met bovennatuurlijke gebeurtenissen. Zo'n "gezant van Christus" oefent vaak zowel de taak van een evangelist als die van leraar en herder uit, totdat hij als "voogd en verzorger" het doel, "ieder mens volmaakt stellen in Christus", op de tijd van de Vader bereikt heeft (Hnd. 20:24; 1Thes. 2:7,11; Kol.1:28; Gal.4:2).

Om bepaalde gaven binnen de gemeente te laten functioneren, heeft God aan deze zendingen, in samenwerking met lokale oudsten (of opzieners), een bijzonder verantwoordelijke taak gegeven. Zij helpen namelijk de plaatselijke gaven te (h)erkennen, zodat gelovigen die aan de Bijbelse kwalificatie voldoen, door hetzij handoplegging of, zoals tegenwoordig veelal gebeurt, het geven van de "rechterhand der gemeenschap", vrijmoedigheid krijgen om in de (lokale) gemeente(n) hun gaven daadwerkelijk uit te oefenen. We lezen dan ook: "En nadat zij voor hen in elke gemeente oudsten hadden aangewezen, droegen zij hen onder bidden en vasten de Here op, in wie zij geloofd hadden...en terwijl zij vastten bij de dienst des Heren, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af voor het werk, waartoe ik hen geroepen heb...om die reden herinner ik u eraan, de gave Gods aan te wakkeren, die door mijn handoplegging in u is...en toen zij de genade, die mij geschonken was, opmerkten, reikten Jakobus, Kefas en Johannes, die voor steunpilaren golden, mij en Barnabas de rechterhand der gemeenschap" (Hnd. 14:23; 13:2; 2Tim. 1:6; Gal. 2:9).

Het is belangrijk dat voorgangers, opzieners en oudsten, samen met de lokale gelovigen, deze (h)erkenning mondeling of schriftelijk aangeven: "Toen zeide de Here tot Mozes: Neem u Jozua, de zoon van Nun, een man, van geest vervuld, en leg hem uw hand op, en stel hem voor de priester Eleazar en voor de gehele vergadering, en geef hem in hun tegenwoordigheid uw bevelen en leg op hem van uw heerlijkheid, opdat de gehele vergadering der Israëlieten het hore... Wij verzoeken u broeders, hen, die onder u zich de

moeite getroosten, die u leiden in de Here en u terechtwijzen, te erkennen" (Num. 27:18; 1-Thes. 5:12). Wanneer deze erkenning er is, zullen genoemde personen ook tegenwoordig - op grond van hun morele gezag - naar behoren kunnen functioneren. Zoals Hnd. 13:1-4 laat zien kan de dienst van een "zendeling", in afhankelijkheid van de Here Jezus en de Heilige Geest, erkend worden door enkele gelovigen die reeds een (erkende) profetische en lerende dienst vervullen.

Profeten

Wanneer het gaat om de dienst van Nieuwtestamentische profeten, merken we op dat deze "spreken als de woorden Gods" (1 Pet. 4:11). Deze profeten zijn in hun openbare dienst de geesten van andere profeten binnen de gemeente(n) onderworpen en kunnen vanuit de kennis van Gods geschreven Woord zo nodig in liefde gecorrigeerd worden (1Kor. 14:29,32). Zij herhalen slechts wat God in de profetische Schrift heeft laten opschrijven: "Tot de Wet en tot de Getuigenis! Voor wie niet spreekt naar dit Woord, is er geen dageraad" (Jes. 8:20, 1Pet. 4:11; 2Pet. 2:1; 1Joh. 4:1).

Wanneer het gaat om profetische waarschuwingen, zoals bij Agabus in Hnd. 11:27,28, kan dit door geoefende gelovigen worden overgenomen. Dit is echter geen regel en het betreft niet de inhoud van de leer (zie Hnd. 21:14).

Evangelisten

In feite kan iedere gelovige als getuige van Christus, het werk doen van een evangelist. Paulus schrijft aan Timotetüs: "Blijf gij echter nuchter onder alles, aanvaard het lijden, doe het werk van een evangelist, verricht uw dienst ten volle" (2Tim. 4:5). Deze evangelisten zijn niet plaatsgebonden en beoefenen hun gave onder elke omstandigheid (Hnd. 6:5; 8:4,12,26,40; 21:8; 2Tim. 4:5). Evangelisten zijn gelovigen die de mensen op een originele manier de vergeving van zonden door het verzoeningswerk van de Here Jezus Christus kunnen prediken.

Paulus zei daarvan: "Hoe zullen zij in Hem (Christus) geloven, van Wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker? En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn? Gelijk geschreven staat: Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen" (Rom. 10:14,15).

Deze evangelisten brengen de tot geloof gekomen mensen binnen een lokale gemeente, waar de herders en leraars hen verder begeleiden als "voogden en verzorgers", zodat de nieuwe gelovigen hun plaats leren innemen temidden van andere leden van Christus' Lichaam (Gal. 4:1-7; Ef. 4:16; Rom. 12:5-8).

Herders

De taak van de herders (soms ook "opzieners" genoemd) is o.a. omschreven in Joh.10, Hnd.20:28 en Ez.34. Zij dragen zorg voor de kudde van Jezus Christus. Ze weten wat

volharding betekent en hebben inzicht hoe op de juiste tijd in te grijpen, met behoud van de individuele geestelijke vrijheid. De belangrijkste kenmerken van hun dienst zijn:

- * Wedergeboren, toegewijd aan de Here Jezus (Joh.10:1,2;3:5)
- * Voorbeeld voor de kudde (Joh.10:4;1Pet.5:2,3)
- * Overgave, geloof, heiliging (Rom. 12:1;Hnd.11:24;1Tim.3:1-7)

Leraren

Dit zijn gelovigen die zich vooral bezig houden met Schriftuitleg en de gave hebben om de Schrift eenvoudig te verklaren, waardoor de hoorders het "verstaan" (Neh.8:9).

Hun voornaamste kenmerken zijn:

- * Zij onderzoeken Gods Woord en brengen het in praktijk (Ezr.7:10)
- * Ze zijn niet ik-gericht, maar Christus- gericht (→2Kor.4:5)
- * Ze hebben een goed getuigenis van "buiten" (Hnd.16:2)
- * Ze bewaren en verkondigen Gods Woord in liefde →→(→2Tim.1:13,14)

Woorden van wijsheid en geestelijke toerusting

Dit is een gave die mensen in staat stelt om verworven kennis praktisch toe te passen, zodat de leerstellige informatie van de leraars "handen en voeten" in de praktijk krijgt (1Kor. 12,7,8; 1Kon. 3:5-28; Jak. 3:13-18). Er is echter "onderscheiding van geesten" nodig om "schijnredenen van wijsheid" te ontmaskeren, want dit soort (menselijke) "wijsheid" komt niet van boven, maar van beneden en leidt vaak tot manipulatie, menselijke gebondenheid en wettische (groeps) dwang- en krampgedachten (2Kor. 11:20; Jak. 3:13-18; 1Kor. 7:23; Kol. 2:8,18,22,23).

Woorden van kennis

Deze gave heeft te maken met de bekwaamheid die in staat stelt om verworven Bijbelkennis te analyseren, rubriceren, samen te vatten en praktisch toe te passen. Ze gaat vaak samen met een (van God ontvangen) diepe kennis van het menselijk raffinement (Jer. 17:9,10; Hnd. 8:18-24). Gelovigen met deze gave kennen in crisissituaties vaak ook de juiste tijd van handelen (Jer. 3:15; 1Tim.4:6; Hnd. 20:28; 1Kron. 12:32).

De gave van geloof

Tot geloof komen en de "gave van geloof" bezitten, zijn twee onderscheiden zaken. Wanneer gelovigen zich geroepen voelen tot zending of bepaalde diep ingrijpende geloofshandelingen openbaren, heeft dat te maken met persoonlijk geloofsvertrouwen. Het is dan ook een "geloofsgave" (Rom. 4:20; 14:22,23; →1Kor. 12:9; Jak. 1:6; Mat. 21:21;→Ezr. 8:22,23).

Gezondmaking

Deze gave wordt aan sommige individuele gelovigen gegeven om als "tekengave" te functioneren voor ongelovigen en ter bemoediging voor, medisch gezien, onherstelbaar zieke gelovigen, om pijn te verlichten en ziekten weg te nemen, soms ontstaan door (onbeleden)zonde (1Kor. 12:9b; Jak. 5:14-16; Mrk. 16:17; Hnd. 9:34,35).

Werkingen van krachten

Deze gave is gegeven om bepaalde wonderen te verrichten die natuurwetten doorbreken. Wanneer dit door geestvervulde christenen wordt gedaan, staat altijd de heiliging, Gods eer en Gods Woord centraal, waarbij de boodschap niet tegen Gods Woord in mag gaan. Zowel de werking als de bron behoren altijd getoetst te worden aan de Heilige Schrift, omdat ook demonen wonderen kunnen verrichten (1or. 12:10,28; Hnd. 8:6-25; 20:9-12; 28:8-10; Deut. 13:1-3; Mat. 7:21-23; 2Thes. 2:9-12; Opb. 16:13,14).

Profetie

Dit is een gave die christenen bij het geschreven Woord van God terugbrengt en het geweten raakt. Het is "spreken vanuit de tegenwoordigheid van God". Het gesprokene zal nooit tegen het geschreven Woord ingaan. Andere "profeten", gelovigen die dicht bij Gods woord leven, hebben tot taak elke "profetie" te toetsen aan wat Godin Zijn Woord reeds heeft geopenbaard. Soms kunnen geloofsbesluiten door opgeroepen emoties te snel genomen worden of worden verhinderd (1Kor. 14:22; Hnd. 21:11-14; 1Joh. 4:1-6; Deut. 18:17-22).

Onderscheiding van geesten

Vooraf in deze tijd van geloofsafval en "demonische leringen" nodig (1Tim. 4:1). Petrus had deze gave en ontmaskerde een valse wonderdoener, die zich had "bekeerd" en liet dopen (Hnd. 8:23; 16:17,18; Ef. 5:12,13; Joh. 3:19; 1 Kor. 12:10).

Talen en vertolking

Tongentaal en de uitleg ervan is een speciale gave om Gods woord ten alle tijde, in elk gebied van de wereld, in bestaande talen te prediken. Het spreken van veel talen, soms zonder dat men deze eerst had geleerd, was in de eerste plaats bestemd als een teken voor Christen-Joden die moeite hadden met het feit dat God ook de volkeren "de bekeering ten leven" en de Heilige Geest had geschonken (Hnd. 10:45,46; 11:17,18; Ef. 2:13-19). Het is een gave om in de eigen landstaal de "grote daden Gods te spreken" (Hnd. 2:11; 10:45,46; 11:17,18; 1Kor. 14:7-18; Ef. 2:13-19).

Tongentaal in de tijd na Pinksteren

De "tongentaal" zoals deze in onze eeuw beoefend wordt is echter een in opspraak gekomen gave. Dit mede vanwege het feit dat de huidige "tongentaal" zich in de meeste gevallen moeilijk laat beproeven en vaak tot eigen glorie wordt misbruikt. Wanneer bovendien wordt opgeroepen om het van God ontvangen menselijk intellect uit te schakelen, wordt men overgeleverd aan "alle wind van leer" en invloeden uit het occultisme (Ef. 4:14; 1Kor. 14:2-9,20; Jes. 8:20-22).

De gave was oorspronkelijk als teken bedoeld voor de Joden in de verstrooiing, om hen te laten zien dat God voortaan aan alle bestaande taalgroepen Zijn verlossing door verzoening wilde aanbieden. Wanneer deze gave echter gezien wordt als "engelentaal" of "gebedstaal", valt men in een strik. Men wordt intellectueel én gevoelsmatig bedrogen door de macht van een verkeerde geest, die achterover doet vallen i.p.v. voorover (1 Kor. 13:1; Judas vs.20; Jes. 28:11-13; Gen. 49:17; Dan. 8:17,18; Ez. 1:28; Richt. 13:20).

Deze geest kan zich zowel via de spreker, de handoplegger, als via de (vaak nog onbewust gebonden) luisteraar manifesteren. Onderlinge jaloezie, ongeloof en gebrek aan Schrift- en zelfkennis zijn vaak toegangsdeuren waardoor deze verleidende en verwarrende zaaiende machten de gemeente binnendringen (Jes. 28:5-22; 29:10-24; 2Ths. 2:9-12; 1Tim. 4:1,2; 2Tim. 4:3,4). Twist en scheuring is vaak het gevolg (Gen. 4:5; 30:1-6; Num. 16:3; 1Kor. 1:10-12; 2Kor. 11:1-4; Jak. 4:1-12).

Hulpbetoningen

Dit zijn bijzondere bekwaamheden om talenten in dienst te stellen van het "lichaam van Christus." Het is het betonen van barmhartigheid in het verborgene en is zowel op de enkeling als een noodlijdende groep gericht. (1Kor. 12:28; Luk. 10:38-42; Num. 11:16,17; Rom. 12:8; 1Tim. 5:10).

Regeringen

Deze gave heeft te maken met "besturen", meehelpen richting te geven (1Kor. 12:28; Num. 11:16,17). Men kan op effectieve wijze bepaalde problemen overzien en orde daarin scheppen. Het onderscheid tussen werelds management en christelijke regering zit in het verschil tussen geleid worden door het eigen intellect of het geleid worden door de Heilige Geest (Zie het verschil met de goede raad van de priester Jethro in Ex. 18:13-27 en de latere erkenning en keuze van oudsten die de Geest van God ontvingen in Num.11:16,17,25,26).

Gezag, hoewel door God gegeven, mag echter niet tegen Gods Woord ingaan. Wanneer dat niet het geval is, moet het gezag van overheden erkend worden. Dit kan o.a. door gehoorzaamheid en voorbede duidelijk worden (vergelijk b.v. Jer. 29:7; Ex. 18:23a; Rom. 13:1; Hnd. 5:29).

1. Toon het verschil aan tussen "gemeentelijke" en "individuele" gaven
2. Hoe functioneert anno 2000 het "apostelschap"?
3. Waaraan herken je Nieuwtestamentische "profeten"?
4. Noem de diverse eigenschappen van alle "gaven", incl. tongentaal

HOOFDSTUK 12

HET (H)ERKENNEN VAN LEIDERS, VOORGANGERS, OUDSTEN EN DIAKENEN

Het (h)erkennen en functioneren van leiders, voorgangers, oudsten en opzieners

In de hiernavolgende studie willen we trachten de belangrijkste kenmerken van een leider, voorganger, oudste of opziener vanuit de Schrift aan te wijzen, zodat deze ook door de gehele (lokale) gemeente kan worden (h)erkend.

Oudsten als “wachters van het Heiligdom”

We leren uit de beschrijving van de nieuwe tempel de taak van de “wachters van het huis”, ofwel de opzieners. Van wachters, opzieners, voorgangers of leiders wordt verwacht dat zij in de diverse (lokale) gemeenten toezicht houden op leer en leven van zichzelf en anderen binnen dat plaatselijk getuigenis als “Huis van God”.) Doordat zij “door gewoonheid hun zinnen hebben geoefend” kunnen zij medegelovigen onderwijzen in het onderscheiden van goed en kwaad. Van nature onderkennen wij allen, vanwege de zondeval, de aanwezigheid van het kwaad in en rondom ons. Maar dat is wat anders dan het onderscheid tussen goed en kwaad, tussen rein en onrein, tussen ongezuurd en gezuurd deeg kennen!)

De noodzaak van geestelijke oefeningen

De gemeente heeft geestelijke oefeningen nodig, de “oefening van de godsvrucht”, wat de “Gestalte van Christus” en de verhouding tussen het Hoofd en de leden openbaart.) In deze studie over het kennen, herkennen en erkennen van oudsten, voorgangers en medegelovigen die hun gaven of talenten in dienst van God en Zijn gemeente willen stellen, is het goed erop te wijzen dat het noodzakelijk is om tijd te besteden om elkaars persoonlijkheid, noden, ervaringen, gaven en bedieningen ook werkelijk te kunnen kennen, herkennen en te erkennen.

1) In de eerste plaats moeten we elkaar kennen. Dat gebeurt door met oprechte belangstelling naar elkaars bevindingen en inzichten te luisteren. Dat vereist een liefdevol en aandachtig gehoor en geen ik-gerichte en zelfzuchtige of hoogmoedige betweterige houding!

2) In de tweede plaats zullen we erop bedacht moeten zijn op welke wijze we natuurlijke én geestelijke autoriteit kunnen herkennen. Iemand die werkelijk geestelijk gezag uitstraalt zal altijd Gods Woord centraal stellen en daarbij een dienovereenkomstige levenswandel openbaren. De ware godsvrucht wordt zichtbaar wanneer de “Gestalte van Christus” en Zijn gezindheid wordt vertoond. Alleen dán kan er ook respect en onderworpenheid of gehoorzaamheid verwacht worden.

3) In de derde plaats zullen we hen, die temidden van de gelovigen “arbeiden in woord en leer”, moeten erkennen.

Maar hoe kennen, (her)kennen en erkennen we nu degenen die voldoen aan de eisen van een opziener? De volgende aandachtspunten kunnen ons misschien helpen;

1. Uitzien naar gegadigden die aan Gods criteria voldoen
2. Voorstellen aan de (lokale) gemeente.
3. Aanwijzing, door het “opsteken van handen”.
4. Aanschrijving, door z.g. “brieven van voorschrijving”.
5. Uitzending als (af)gezanten van God en de gemeente.
6. Geest-ervulling en (financiële) betrouwbaarheid.
7. Bekendwording, door een Godvruchtige levenswandel.
8. Handoplegging, van erkende oudsten of zendelingen.
9. De rechterhand der gemeenschap (openlijk) te geven.
10. Gezagsoverdracht, vanwege Goddelijke uitverkiezing.
11. Goddelijk inzicht (na gebed/vasten), erkenning, uitzending.

Oudsten, voorgangers en gezagdragers in Gods Huis, dienen er dus voor zorg te dragen dat er in de gemeente aandacht wordt besteed aan de “reinheid van Gods heiligdom.” 4)

Juist omdat de godvrezende koning Hizkia en de hem toegevoegde priesters en levieten hieraan indertijd niet voldoende aandacht hadden besteed, was er ziekte onder de gelovigen uit het verontreinigde tienstammen rijk uitgebroken. In Korinthe was dat eveneens het geval, dáár werden gelovigen zwak, ziek en sommigen ontsliepen zelfs vanwege dezelfde lautheid t.a.v. herderlijke zorg en het tekort aan moreel gezag.5)

Helaas verloor Hizkia door zijn gevoeligheid voor de eer en mening van mensen, eveneens zijn morele overwicht, wat vooral een rol zal gespeeld hebben in de latere opvoeding van zijn rebelse zoon Manasse en de omgang met andersdenkenden, die hij tijdens hun bezoek trots zijn verworvenheden liet zien.6) Dat verlies aan moreel gezag en inzicht zien we ook bij de profeet Samuel. Aan het einde van zijn leven liet deze zijn wereldgelijkvormige zonen een positie innemen, zonder dat zij de geestelijke autoriteit hiervoor bezaten. Ze leefden immers niet volgens dezelfde hoogstaande principes als hun vader? Samuel begreep indertijd kennelijk niet dat de begeerte van de Israëlieten om op dezelfde wijze geregeerd te worden als de omliggende volkeren, mede ingegeven was door de wereldgelijkvormige wandel van zijn kinderen, die hoogstwaarschijnlijk het ouderlijk huis reeds lang verlaten hadden! 7)

Daarom is zelfonderzoek, heiliging en reiniging nodig om deel te kunnen nemen aan de heilige offerdienst, voor Nieuw-Testamentische gelovigen het avondmaal. 8) In dit verband schrijft de uitgever van Kelly's brochure "De eenheid van de Geest": "Als er fundamenteel kwaad wordt getolereerd in een (kerkelijke) gemeenschap, verontreinigt dat allen die daarmee bewust in verbinding staan, zoals zuurdeeg het hele deeg doorzuurt." 9) Of het woordje "bewust" hier op zijn plaats is laten we aan het oordeel van de lezer over. E.e.a. zal echter uit de hiernavolgende studie wel duidelijk worden. Uit de geschiedenis zoals die in Joz. 7:11 en Lev. 5:2, 17-19 werd beschreven leren wij immers dat ook onbewuste verontreiniging van invloed is op zowel het geloofsleven van het individu als van een hele geloofsgemeenschap. Onbewuste verontreiniging wordt namelijk voelbaar door het verlies van geestelijk kracht en verliezen in de geestelijke strijd. Dat heeft Jozua en zijn volk ondervonden in de strijd tegen de inwoners van het kleine stadje Ai...

De ware oorzaak van geestelijke zwakheid

Nelson Darby gaf ooit aan wat volgens hem de oorzaak van veel geestelijke zwakheid onder christenen was: de verbinding met religieuze genootschappen die zich op een verschillende grondslag vergaderen. Hij schreef dat hierdoor de aard en eenheid van God's gemeente geweld wordt aangedaan: "Gelovigen die tot eer van de Heer willen wandelen, kunnen onmogelijk blijven samengaan met de wereld. In plaats daarvan hebben zij de eenheid welke God zelf gemaakt heeft te bewaren, ook al is het maar met de twee of drie welke op die grondslag samekomen. Want wat de leden van een kerkgenootschap met elkaar verenigt, zijn in feite juist die punten waarin zij verschillen van anderen!" 10) Wanneer het dus gaat om de woordjes bewust, fundamenteel, contact en verbinding, zoals we die in de citaten van de nieuwste geschriften van de broeders tegenkomen, moeten we constateren dat er momenteel een geheel eigen, soms nieuwe, filosofische inhoud aan deze woorden is gegeven. Hierdoor worden de minder theologisch gevormde gelovigen afhankelijk gemaakt van de leerstellige kennis en uitspraken van de meer geleerde en filosofisch ingestelde broeders onder hen. 11) Als gevolg hiervan wordt het onmogelijk om op een Bijbelse wijze over onderwerpen als: verontreiniging, onreine verbindingen, kwaad, alsmede de betekenis van zuurdeeg en de inhoud van het woordje besmetting, met elkaar van gedachten te wisselen. Dit komt omdat men stelt dat we deze onderwerpen aan z.g. "vaktheologen" zouden moeten overlaten. Iets wat we in het licht van Hand. 4:13 natuurlijk niet kunnen aanvaarden. Zodra we afhankelijk worden van vaktheologen, bedrijven we een vorm van afgoderij. Hierover lezen we meer in onze brochure; "De gevolgen van afgoderij."

Laten we intussen ons de troost van Jeremia niet laten ontnemen en Gods Woord blijven vasthouden: "Als Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten, en uw woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten; want ik ben naar uw Naam genoemd o Heere, God der heirscharen" 12)

Leiders, voorgangers, oudsten en opzieners

1 Kor. 7:35 De woorden "leider" en "leiden" worden in de Bijbel zowel positief als negatief gebruikt en afhankelijk van de gebruikte vertalingen worden "voorgangers" ook wel "leiders" genoemd (Deut. 4:27; 28:37; 2 Kon. 6:19 en in negatieve zin Jes. 9:15; Mrk. 13:11). Mozes en Aäron worden in positieve zin "leiders" genoemd om in opdracht van de Heere God het volk uit Egypte te leiden (Ex. 6:12). Koning David en Jesaja aanvaardden de Heere God als hun Leider en Zijn Woord als Leidraad (Ps. 25:9; 43:3; 67:5; 73:24; Jes. 40:11; 42:16; 49:10; 58:11; Jer. 31:9). De apostel Paulus gebruikt het woord in een positieve zin waar hij schrijft: "om u te leiden tot hetgeen wel voegt, en bekwaam is, om de Heere wel aan te hangen, zonder herwaarts en derwaarts getrokken te worden" (zie ook Ef. 4:11-15). In feite wordt alleen de Heere Jezus en Zijn Heilige Geest als de ultieme Leider van Zijn volgelingen aangemerkt en erkend (Heb. 2:10; 8:9; Joh. 16:13).

Num. 11:16 Opzienaars, voorgangers, leiders, oudsten en ambtlieden, het zijn mannen die bewezen hebben dat ze morele en geestelijke invloed binnen het volk van God hebben, maar vooral vanwege het feit dat ze "een andere geest" hebben en omdat ze "volhard hebben in de navolging van Gods geboden" (Num. 11:25; 14:6,24).

1 Thes. 5: 12 Deze mannen dienen als "leiders" erkend te worden vanwege het (algemeen bekende) feit dat ze onder Gods volk arbeiden "en uw voorstanders zijn in de Heere en u vermanen". Elke gedeeltelijke erkenning leidt uiteindelijk tot verlies aan gezag en onderlinge harmonie, ja tot ontmoediging (2 Kor. 1:14; Heb. 13:17).

Num. 27:18 Het kenmerk van een "opziener" moet de gezindheid van Jezus Christus zijn. Dit kan alleen door de werking van Gods Geest, Die dat via een afstervingsproces bewerkt (Gal. 2:20; Rom. 6:4; 8:9; Fil. 2:7; Hnd. 15:26; Num. 14:24; Fil. 2:25-30).

1 Tim. 3:1-15 De voorwaarden voor de uitoefening van het "opzienschap" zijn zichtbaar en voor allen duidelijk. Het mag geen "nieuweling" of pasbekeerde zijn (v.6). Zijn eigen huisgenoten, maar ook hen die buiten zijn (v.4,7), moeten een goed getuigenis kunnen afleggen van zijn opbouwende bediening (zie ook Hnd. 6:3).

Num. 27:19 De wijze waarop een leider, opziener of erkende oudste moreel en functioneel gezag onder Gods kinderen kan beginnen uit te oefenen, hangt samen met een openlijke handeling van hen die reeds leiding aan de gemeente Gods geven (v.20-23). Een "oudste" of "opziener" wordt over het algemeen niet van onderaf aangesteld, maar van Bovenaf, door God Zelf. Een "leider" of "leidinggevende" wordt vaak door God aangewezen en door Gods volk (h)erkend, zoals dat van Samuel, Saul, David en andere voorgangers wordt vermeld. In hun bediening wordt er iets van hun "heerlijkheid" en bediening in bepaalde gevallen op een andere leider of volgeling (discipel) van een erkende voorganger of leider overgedragen op de nieuwe "opziener" of leider die voldeed aan de voorafgaande indicatie van een opziener of leider (Deut. 34:9; 1 Sam. 3:20; 7:15,16). De kinderen van deze opzienaars of leiders behoeven niet noodzakelijkerwijs hetzelfde gezag te hebben, maar negatief gedrag binnen het eigen gezin en zelfs

daarbuiten kan wel fatale gevolgen voor heel Gods volk hebben (1 Sam. 2:12, 30-32; 8:3-5)!

De functie van handoplegging

1 Tim. 4:14 Het kan zijn dat de "oudsten" of een voorganger, de een of andere speciale "gave" tijdens of na de openlijke erkenning door "handoplegging" of "de rechterhand der gemeenschap" ontdekken. Dit kan gebeuren tijdens of na vasten en volhardend gebed, waarbij er een getuigenis of profetische openbaring gegeven wordt die door de anderen gedeeld wordt. Door dit opmerken van een gave, wordt deze gave werkzaam ten behoeve van de hele gemeente (Hnd. 13:2,3; Gal. 2:9). Degene die deze gave heeft, dient deze niet te veronachtzamen (Rom. 12:4-8; 2 Tim. 1:6). Erkenning, al of niet met handoplegging, gaat altijd gepaard met gebed, vasten en dienen van de Heere Jezus (Hnd. 6:6).

Num. 12:1-9 Wanneer een opziener eenmaal erkend is, moet er met respect gehandeld worden, met erkenning van de speciale relatie die er is tussen God en Zijn dienstknecht. Gebrek aan respect heeft voor ieder negatieve gevolgen (1 Pet. 5:5).

1 Tim. 5:19 Bij een klacht tegen een voorganger, moeten er minstens twee betrouwbare getuigen zijn die geen familie relatie met de betrokkene hebben. (Num. 35:30). Een vals getuige zal ondergaan wat hij de ander had willen aandoen (Deut. 19:19; Tit. 1:5-7). Een NT apostolische aanstelling kennen wij niet meer, dat kon alleen de Heere Jezus doen. De St.Vert. geeft het woord "stellen". We denken aan een openlijke erkenning van b.v. een zendeling, herder, leraar of evangelist, een stellen voor Gods volk Num. 27:19; Hnd. 6:3). Hierdoor kan de nieuw erkende "medewerker" openlijk dienen in woord en leer. Zie voor gebed/voorbede o.a.: 1 Tim. 5:17; 2 Thes. 3:1,2. Aanbevelingsbrieven; Neh. 2:7; Jer. 32: 10; Hnd. 15:30; 1 Kor. 16:3 en 2 Kor. 3:1.

Functie en taak van oudsten

1 Pet. 5:2,3 De Bijbel legt niet de nadruk op de positie van de oudste(n), maar op het voorbeeld van de oudste(n) en de voorganger(s). Samen geven zij richting aan de gemeente en functioneren zij als herders. Dat kan ook inhouden dat zij - zonder te willen heersen of dwingen - organiseren, plannen en adviseren.

1 Thes. 5:12 Hierin kunnen zij met bekwaam geachte broeders en zusters samenwerken. De besprekingen voor b.v. het plannen van een voorlichtings- of evangelisatieavond kan besproken worden op een broeder- of gemeentevergadering.

Hnd. 20:31 Als herders en opzieners geven zij raad, maken bezoeken, bemoedigen zij de zieken en alleenstaanden en delen geestelijk voedsel uit.

Ez. 34:11 Wanneer gelovigen geestelijke achteruitgang te zien geven, of zijn afwezigheid of gebrek aan interesse in de samenkomsten wordt opgemerkt, worden deze

"schapen" bezocht en naar hun welstand gevraagd. Het gaat niet in de eerste plaats om een woord van vermaning, maar een betoon van oprechte belangstelling en medelevende zorg, om terugval, isolement of een depressie te voorkomen (Ps. 142:5; Heb. 10:24).

Hnd. 6:3 Oudsten en broeders die gemeentelijke verantwoordelijkheid krijgen, hebben een goed getuigenis. Dat goede getuigenis moeten zij, in verband met de tegenwerking van satan, ook van mensen buiten de gemeente hebben (1 Tim.3:7).

Num. 11:16 Oudsten of gemeenteleiders hebben hun erkenning te danken aan hun werk en getuigenis onder gelovigen en ongelovigen. Ze zijn persoonsgericht, niet prestatiegericht. Zij behartigen de belangen van anderen en hebben "invoelingsvermogen", ontstaan door levenservaring. Dit wordt door de omgeving (h)erkend.

2 Tim. 1:16 Gelovigen met herderlijke bekwaamheden, kennen meestal ook een warme en hartelijk meelevende gezinssfeer. Ze geven er niet om zich te vereenzelvigen met smaadheid om Christus' wil.

1 Thes. 2:7 De apostel Paulus was vriendelijk, zoals een moeder is en kon als een vader vermanen, zonder de ander te ontmoedigen. Hij ging de anderen voor in reinheid en broederliefde en zijn "inschikkelijkheid" was allen bekend.

Hnd. 20:29 Oudsten behoren ook waakzaam te zijn, omdat er mensen kunnen binnensluipen die het voorzien hebben op de kudde, om "stelen en te roven" (Tit. 1:11).

1 Thes. 5:14 Herders kunnen op de juiste tijd de "ongeregelden terechtwijzen", door hun te opmerkzaam te maken op de gevolgen van hun wandel. Dat vereist een standvastig karakter en een oprechte liefde en geloofswandel.

Heb. 13:17 Een van de taken van de oudsten is het wachterschap van Ez. 3:17, wat niet alleen een waarschuwende functie heeft, maar ook de taak van het voor iemand "in de bres staan" (Ez. 22:30). Wachters die van Godswege aangesteld zijn, waken voor de zielen van medegelovigen en geven acht op hen (Heb. 10:24). De gemeenteleden dienen ervoor te waken dat deze verantwoordelijk gestelde oudsten hun werk "niet al zuchtende doen".

1 Pet 2 25 De Heere Jezus is hierin een Voorbeeld, evenals Paulus en Johannes dat waren. Hij is het ook Die gezegd heeft dat het de "zuivere en onbevleete godsdienst is om wezen en weduwen in hun verdrukking op te zoeken" (Jak. 1:27).

Jer. 23:4 Herders hebben tot taak ervoor zorg te dragen dat de gelovigen op tijd van voedsel voorzien worden, in bange tijden geweest worden op het meelijden en de bijstand van de Heere Jezus en niet dat beproefde gelovigen niet door de problemen in een isolement geraken (Heb. 2:15).

Ez. 34:17   Onder de leiding van Gods Geest en in de gezindheid van Christus, zullen ze als dat nodig is als rechters optreden en ervoor zorg dragen dat Gods Woord niet door vleeselijke strijd wordt vertroebeld en onteerd.

Zach. 11: 16 Er kunnen omstandigheden voorkomen dat gelovigen zodanig gedrukt worden door zorgen en verdriet, dat ze de hulp van medegelovigen moeten hebben, met name de herderlijke gelovigen met een priesterlijk hart (Heb. 2:18). Door middel van voorbede, geestelijke ondersteuning, counseling en hulpbetoon, kunnen ze er weer bovenop gebracht worden, ziende op de "Overste Leidsman en Voleinder van het geloof".

Ez. 34:16   Er kunnen bepaalde "psychosomatische" ziektesymptomen zijn die gelovigen onder psychische en lichamelijke druk zetten. Naast een gespecialiseerde behandeling, kan dat ook betekenen dat zielzorgers hen opzoeken in de daartoe beschikbare behandelcentra en hen - al of niet in samenspraak met seculiere specialisten - geestelijk begeleiden. In plaats van deze gelovigen af te schrijven, zoals de wereld dat soms doet, kunnen ze door gebed en geloof weer opgericht worden (Jak. 5:14). Een proces dat soms veel vaderlijk geduld en liefde offers vraagt (Heb. 12:12).

2 Joh. 1,12   Brieven kunnen bemoedigen, maar het persoonlijke (oog)contact blijft uiterst belangrijk. Wanneer het om strikt persoonlijke zaken gaat, is het beter bepaalde noden niet telefonisch of schriftelijk te bespreken, maar mondeling. Toch kunnen bepaalde briefwisselingen, met toestemming van afzender en ontvanger(s) na een gunstige afloop, ook anderen bemoedigen als deze inzage mogen krijgen in de correspondentie. Soms kunnen pastorale brieven aan een bezoek of lezing voorafgaan.

Neh. 13 :8   Oudsten zijn niet alleen gelovigen met pastorale bekwaamheden, ze kunnen ook meehelpen met praktische zaken. Een van hun taken is o.a. ervoor zorgen dat vreemde spirituele elementen in de erediensten worden ontmaskerd, aan de kaak gesteld, gecorrigeerd en/of worden verwijderd (Ef. 5:12-16; 3 Joh.. 10).

Tit. 1:9-11   Ook betrekkelijk "jonge" gelovigen, zoals Titus er een was, kunnen deze taken opgedragen krijgen, mits dat op een geestelijke wijze gebeurt (1 Tim. 5:1,2). Datgene wat gelovigen over de radio en op de TV of Internet te zien krijgen, behoort ook tot het terrein waar oudsten dienen te waken. Het is nodig dat zij een goed overzicht hebben in wat de Bijbel over ethische en amorele zaken te zeggen heeft en moeten de "gezonde leer" tegenover "leringen van demonen" kunnen stellen (1 Tim. 4:1-7).

Ezr. 2:63 Niet alleen ongelovigen dienen buiten het actieve leven binnen de gemeente gehouden te worden, maar ook gelovigen die "de naam hebben dat ze leven, maar ze zijn dood" (Opb. 3:1,2). Ook ongehoorzame mensen die belijden "christen" te zijn, dienen buiten het gemeentelven gehouden te worden en zonodig te worden "getekend" (2 Thes. 3 :14; Rom. 15:31; Opb. 21:8; 22:5).

Oudsten, aanstellen of erkennen?

J.G. Fijnvandraad, Leeuwarden

De Gemeente oudsten

In de laatste jaren zijn mij heel wat vragen gesteld over het onderwerp 'oudsten'. Ik geef er een samenvatting van en wil ze stuk voor stuk proberen te beantwoorden.:

- a Zijn oudsten en opzieners hetzelfde?
- b Zijn oudsten in NT en OT hetzelfde?
- c Kan of mag een 'gemeente' zonder oudsten of diakenen zijn?

In Hd 20:28 is sprake van aanstelling door de Heilige Geest. De Heilige Geest is er toch nog steeds, dus moeten er toch ook oudsten zijn?

- d Hoe worden oudsten of diakenen gekozen?
- e Kan iemand die voor zijn bekering gescheiden en hertrouwd is oudsten of diaken zijn?
- f Kan dat als hij na zijn bekering gescheiden en hertrouwd is?
- g Blijft een oudste altijd een oudste?
- h Moet een oudste de gave van leraar bezitten?
- i Hoe ver gaat 'onberispelijk - zijn'?
- j Kunnen oudsten beslissingen nemen waaraan de 'gemeente' zonder meer gebonden is?

Oudste en/of opziener

a. Uit Hd 20:17 en 28 en uit Tit. 1:5-7 blijkt dat dezelfde personen in het ene vers als oudsten worden aangeduid en in het andere vers als opzieners. Dit is een aanwijzing dat het gaat om twee benamingen voor dezelfde functie. Anderen zien opzieners als een bijzonder soort oudsten, maar in deze teksten vinden we daar geen aanwijzing voor.

Maar waarom worden er dan twee verschillende namen gebruikt? Dat berust op een verschil in belichting. Met de term oudsten wordt aangegeven dat het gaat om iemand met levenservaring, met de benaming opziener wordt aangegeven dat het gaat om iemand die bekwaam is om toezicht te houden.

N.B. In de loop van de kerkgeschiedenis heeft men van dit ene ambt van ouderling/opziener twee verschillende ambten gemaakt, namelijk dat van de ouderling of presbyter en dat van de opziener of bisschop, waarbij deze laatste boven de ouderlingen kwam te staan. Dat is echter onschrijftuurlijk.

Oudsten onder Israël en oudsten in de Gemeente

b. In het OT gaat het om oudsten in een stam of om de oudsten van het volk Israël, veelal ging het dan om familie- of geslachtshoofden. In het NT gaat het om oudsten in een plaatselijke gemeente, waarbij familieverwantschap geen rol speelt. Ze hebben leiding over een 'geestelijke' familie, namelijk over kinderen van God, In beide gevallen betreft het echter mensen die leiding geven en toezicht houden.

Kan er een gemeente zonder oudsten zijn?

c. In een 'gevestigde gemeente' behoren er oudsten te zijn. Hoe duidelijk wordt wie dat zijn, is een andere zaak. We komen daar straks op terug. Er kunnen echter uitzonderingen zijn. Als er een kleine gemeente is ontstaan, die voornamelijk uit jonge mensen of pasbekeerden bestaat, dan zijn er (nog) geen oudsten. Men zal zich dan moeten behelpen met wat er is. Moeten er moeilijke zaken behandeld worden dan kan men raad vragen bij de zendeling, de evangelist of de broeder die God gebruikt heeft om de gemeente te 'stichten'. Eventueel kan men zich wenden tot een andere gemeente waar wel oudsten zijn. Deze situatie doet zich voor in 'pioniersgemeenten' in een zendings-of evangelisatiegebied.

In veel andere gevallen ontstaat een Gemeente of plaatselijke vergadering door verzelfstandiging van een aantal gelovigen in plaats B die tot dat moment gewoon waren met de gelovigen in A te vergaderen. Het is van belang niet te snel tot zo'n verzelfstandiging over te gaan, maar dat pas te doen als er een zekere 'rijpheid' in B gevonden wordt. Uitzonderingen daargelaten! Maar normaal gesproken horen er in een gemeente oudsten/ opzieners te zijn. (vgl. Fp 1:2) De aanstelling door de Heilige Geest vindt middelijkerwijs plaats. De Geest kan bijvoorbeeld door een profeet spreken, vermoedelijk is dat het geval geweest bij de aanwijzing van Paulus en Barnabas in verband met het uitgaan als 'zendingswerkers' (Hd 13:2,4) Bij het aanstellen van oudsten vinden we zoiets echter niet. De oudsten te Efeze zijn naar alle waarschijnlijkheid door de apostel Paulus aangesteld tijdens zijn verblijf daar.

Hij heeft dat echter in afhankelijkheid van de Geest gedaan. De Geest kan echter ook een bepaalde overtuiging in de harten bewerken zoals dat kennelijk in Hd 15:28 het geval is geweest na de bespreking die men over de kwestie van het besnijden van de heidense gelovigen heeft gehad. Iets dergelijks kan bij het 'erkennen' van oudsten heel goed plaatsvinden (zie verderop). We gaan nu eerst in op de kwestie van het 'kiezen' of 'aanstellen' van oudsten.

Het kiezen van oudsten en diakenen

d. In gemeenten die in de heidenwereld ontstonden, kozen de apostelen of hun afgevaardigden (Titus, Timoteüs) de oudsten (zie Hd. 14:23; Tit. 1:5). Ze deden dat niet direct na het ontstaan van zo'n gemeente, maar een tijdje later. Uit Hand. 14:23 blijkt dat Paulus en Barnabas het deden op de terugreis naar Antiochië.

Van een andere aanstellingsprocedure of van verkiezing door de gemeente lezen we verder niets in de Schrift. Daar oudsten een positie van gezag innemen kan een gemeente niet zelf haar eigen gezagdragers kiezen of aanstellen.. Uit Tit. 1:5 volgt dat de gemeente daartoe niet bevoegd is, want anders had Paulus Titus daarvoor niet op Kreta behoeven achter te laten !!

In de gemeenten die in het Joodse land ontstonden, lezen we nooit van aanstellen van oudsten. De oudere broeders, die moreel gezag hadden, werden als vanzelfsprekend als zodanig erkend. We kunnen zeggen dat de Heilige Geest dit bewerkte.

Diakenen

Diakenen gaan o.a. over het beheer van geld en goederen die de gemeenteleden toebehoren en die ze hen ter beschikking stellen. We zien dat in bepaalde gevallen de 'gemeenten' het recht hebben om broeders die het beheer over geld en goederen hebben, te kiezen. We vinden dit principe toegepast in a) Hd 6:3,5; b) 2 Ko 8:19,23 waar het a) om besteding van goederen en b) om een geldzending voor de armen in Judea gaat. Het werk van een diaken gaat echter verder dan het beheer van geld en goederen. Of de gemeente zijn eigen diakenen mag kiezen is dan ook zeer de vraag. We laten dit echter rusten en beperken ons tot de aanstelling van oudsten.

Hoe moet het dan in deze tijd?

Blijft natuurlijk de vraag hoe het dan in deze tijd moet, nu er geen apostelen en geen afgezanten van de apostelen meer zijn. In het protestantisme is in 'kerkelijke' kringen het systeem ontstaan dat men de oudsten bij meerderheid van stemmen door de gemeente laat kiezen en dan voor een bepaalde periode, meestal vier jaar.

Hier is nogal wat tegenin te brengen. Gezag moet niet van onderaf komen, maar van bovenaf. Een onderwijzer wordt niet door de kinderen aangesteld, maar door het gemeentebestuur of door het bestuur van de school. Een politieagent heeft geen gezag doordat burgers hem kiezen of aanstellen, maar doordat hij door een bevoegde instantie daartoe is aangesteld. Zowel de onderwijzer als de politieagent krijgen zo'n aanstelling alleen als ze voldoen aan bepaalde eisen die verband houden met hun opleiding. In deze gevallen spreken we van 'overdraagbaar gezag'.

Het formele, overdraagbare gezag hadden de apostelen want het was hun door God verleend. De gemeenteleden hebben dat gezag niet.

Er is geen gemeentelijk-instituut door God ingesteld dat overdraagbaar gezag zou hebben. De Rooms-katholieke kerk claimt dat gezag wel vanwege de zogenaamde apostolische opvolging, maar die claim berust op een verkeerde Schriftuitleg. Bovendien is die opvolging in de praktijk niet waargemaakt. Er zijn namelijk tijden geweest dat er geen paus was of zelfs meerdere pausen tegelijkertijd.

De oplossing die het 'kerkelijk' protestantisme heeft aangedragen mist echter ook een reële Bijbelse grond. In sommige evangelische kringen acht men de evangelist of de zendeling bevoegd om in de geloofskringen die door hun activiteit zijn ontstaan, oudsten aan te stellen. Maar ook hiervoor missen we enige Bijbelse grond. Een zendeling of evangelist is niet te vergelijken met een 'apostel' als Paulus e.d., hij heeft een dergelijk gezag niet.

Herkenning en erkenning

Als reactie op de kerkelijke praktijk zijn sommige kringen doorgeslagen naar een ander uiterste: ze kennen geen duidelijk omschreven ouderlingschap. 'We hebben geen aangestelde oudsten', zo zegt men dan, 'maar we hebben wel broeders die het werk van een oudste doen'

Maar als Paulus in onze tijd zou leven en aan zo'n kring zou vragen: 'Laat de oudsten onder jullie eens bij mij komen' (vgl. Hd 20:17) dan zou men eerst nog moeten uitmaken wie er eigenlijk tot de oudsten behoren. In dergelijke kringen gebruikt men de term 'oudste' of 'ouderling' in de praktijk ook helemaal niet. Een tekst als 1Tm 3:1 'werkt' onder hen evenmin.

Hoe moet het dan wel? In de eerste plaats moeten oudsten herkenbaar zijn doordat ze beantwoorden aan de normen van 1Tm 3. Op de herkenning moet dan de erkenning volgen. Hoe dat in de praktijk moet gebeuren is een moeilijkheid. Als men eenmaal erkende oudsten heeft, is die er niet of minder.

Een verantwoorde werkwijze is dan de volgende: zien de oudsten dat er broeders geestelijk groeien en zich zo ontwikkeld hebben dat ze de kwaliteiten van een oudste vertonen en ook oudste willen zijn, dan stellen zij hun bevinding aan 'de gemeente' voor en vragen of er bezwaren zijn om deze broeder in de kring van oudsten op te nemen. Zijn er geen bezwaren dan wordt hij als oudste erkend.

Als men hierbij handelt in afhankelijkheid van de Heer kan men zeggen dat zo'n oudste door de Geest is aangesteld. De Geest heeft duidelijk gemaakt dat zo iemand een oudste is.

In een kring waar nog geen oudsten zijn, zou men kunnen beginnen met over die broeders waarvan het onomstreden is dat ze in wezen oudsten zijn, eenvoudig als 'oudsten' te spreken, dan tekent zich een beginnende kring van oudsten wel af en kan het uitgroeien op de hiervoor aangegeven manier.

Niet geschiktheid door 'huiselijke omstandigheden

e. Huiselijke situaties kunnen iemand ongeschikt maken voor een bepaalde functie. Uit 1 Tm 3:2 blijkt bijvoorbeeld dat iemand die in polygamie leeft (omdat hij voor zijn bekering met meer dan één vrouw getrouwd was) geen oudste kan zijn. Zijn gezinssituatie maakt hem niet bekwaam om gelovigen te vermanen als er huwelijksproblemen zijn. (Verondersteld is natuurlijk dat iemand na zijn bekering niet in polygamie gaat leven).

Zo kan ook nu iemands huwelijkssituatie een verhindering zijn om de functie van oudste of diaken te kunnen uitoefenen, bijv. als hij in duidelijke onmin met zijn vrouw leeft of als hij zijn kinderen totaal niet in toom weet te houden.

Als iemands vóór zijn bekering gescheiden is ligt de zaak wel iets anders dan wanneer dat daarna is gebeurd. Ik denk dat als die persoon na zijn bekering een voorbeeldig leven geleid heeft, hij wel oudste of diaken kan zijn.

f. Heeft de scheiding na iemands bekering plaatsgevonden dan ligt de zaak anders. Hoewel de bijbel niet uitdrukkelijk over zoiets spreekt, denk ik dat iemand in zo'n geval zijn gezag verspeeld heeft. Hij heeft als christen zijn huwelijk niet bij elkaar kunnen houden, hoe zal hij dan anderen moeten vermanen over huwelijkssituaties? Er kunnen zich natuurlijk bijzondere omstandigheden voordoen, maar globaal gezien, moet zo iemand niet als oudste willen optreden.

Kan iemand 'oudste-af' worden?

g. Als een oudste in zonde valt, kan hij moeilijk meer als 'oudste' erkend worden, want zijn wandel is dan niet 'onberispelijk'. Als hij als gelovige tot herstel komt, is er na verloop van tijd de vraag of hij ook als oudste hersteld kan worden. Dit zal uit zijn wandel moeten blijken. Zulke gevallen liggen zeer gevoelig en hijzelf zal het beste doen voorgoed van een ouderlingschap af te zien.

Natuurlijk kunnen er andere oorzaken zijn om van een ouderlingschap af te zien. Bijvoorbeeld als iemand door aftakeling niet meer in staat is het werk van een oudste te doen. Als hij dat zelf niet inziet, zal men hem heel discreet erop moeten wijzen dat hij beter doet zijn oudste-schap op te geven. In de praktijk komt het voor dat zo iemand dan nog wel als 'vraagbaak' fungeert omdat men wel graag van zijn praktische ervaring gebruik wil maken..

Moet een oudste ook de gave van leraar hebben?

h. Iemand, die een oudste is, kan daarbij de gave van leraar hebben. In 1 Tm 6:17 is namelijk sprake van oudsten die ook arbeiden in woord en leer. Iedere oudste hoeft echter niet een leraar te zijn in die zin, dat hij toespraken kan houden, wel moet hij in pastoraal verkeer 'geschikt zijn om te leren'. Hij moet 'de leer' kennen en kunnen overdragen. Onder 'leer' moeten we hier in de eerste plaats de leer aangaande de christelijke wandel verstaan, verg. Tit. 2:10

Hoe ver gaat de eis van 'onberispelijk zijn'?

i. Het onberispelijk-zijn ziet op een praktische wandel waarbij zo iemand niet in opspraak komt. In 1 Tm 3 wordt duidelijk aangegeven waarin dat bestaat: nuchter zijn, ingetogen, stemmig, geen drinker, geen vechter, enz. Het betekent niet dat iemand 100%

volmaakt is, want dan is er niemand bekwaam om oudste te wezen. Het NBG heeft hier 'onbesproken' en dat geeft de bedoeling heel goed weer.

Is het gezag van oudsten onbeperkt?

j. Het gezag van oudsten is niet onbeperkt en absoluut. In de eerste plaats worden oudsten ervoor gewaarschuwd niet te 'heersen over de erfgoederen' (1Pt 5:3).

Ze zullen besluiten die de hele gemeente aangaan dan ook nooit 'doordrukken' maar die aan de gemeente voorleggen om tot een gezamenlijk besluit te komen. Als het om praktische zaken gaat, zullen ze zoveel mogelijk met de bezwaren van een ieder rekening houden.

Omgekeerd zal ieder lid van de 'gemeente' moeten beseffen dat hij in praktische zaken geen 'vetorecht' heeft. Iedere gelovige moet de bereidheid hebben zich bij een besluit waar de meesten voor zijn, neer te leggen.

Bij leerstellige, principiële zaken mogen de oudste natuurlijk geen beslissingen nemen die tegen de Schrift ingaan. Iedere gelovige heeft dan de plicht zijn stem daartegen te verheffen. Wel zal ieder goed moeten nagaan of iets werkelijk onschriftuurlijk is of dat het alleen ingaat tegen zijn eigen opvatting of uitleg van een Schriftgedeelte.

Natuurlijk is er meer over het onderwerp 'oudsten' te zeggen, maar het bovenstaande geeft hopelijk enige nuttige richtlijnen.

© Copyright J.G. Fijnvandraat, Leeuwarden, Eindhoven (2011, † 2013)

Leiding geven in de Gemeente van God

© Copyright Jan van Buren, Zeeland

Indien iemand streeft naar het opzienerschap, begeert hij een goed werk (1Tim3:1)

In deze studie willen we aan de hand van de bijbel nagaan, hoe de schapen van de Here Jezus bijeen gehouden moet worden om niet ten prooi te vallen aan de invloed van de boze. God heeft niet alleen gaven aan zijn gemeente gegeven tot opbouw van de gelovigen, maar ook gelovigen 'met een hart voor zijn gemeente' om haar te leiden.

In een huis waarin iedereen maar doet wat hij of zij wil, heerst wanorde. Daarom heeft God aan de gemeente mensen gegeven die leiding kunnen geven. Zij die hiermee belast zijn, kunnen ook vandaag nog een bijdrage leveren tot het goed functioneren van de plaatselijke gemeente.

Het is een Bijbels gegeven om deze mensen ook als zodanig te erkennen.

In de Bijbel wordt de gemeente van God voorgesteld als:

Een huis. Als levende stenen vormen de gelovigen samen een gebouw waar God door de Heilige Geest in woont. In dit huis doen zij dienst als priesters. De priesterdienst was in het Oude Testament duidelijk omschreven. Ieder had daar een specifieke taak.

Een lichaam. Alle gelovigen samen worden in de Bijbel gezien als één Lichaam waar Christus het Hoofd van is. Elk lid heeft daarin een functie, de een kan niet zonder de ander.

Aan dat lichaam zal op aarde door mensen heen door de Heilige Geest leiding worden gegeven.

Een bruid. De Here Jezus is de Bruidegom en de gemeente is Zijn Bruid. In de Bijbel lezen we dat de bruidegom en de bruid elkaar in liefde zullen dienen. De een is niet meer dan de ander, maar het is aan de bruidegom gegeven om leiding te geven in het huwelijk.

Een familie. Door het geloof in de Heer Jezus mogen we ons kinderen van God noemen.

Hij wil voor ons een Vader zijn, Die ons door de Heilige Geest in alle zaken van het leven wil leiden. Ook daarvoor kan Hij mensen gebruiken.

Een kudde. De Here Jezus is de Goede Herder en de gelovigen worden Zijn schapen genoemd. Zij hebben o.a. voedsel en bescherming nodig. Daartoe heeft God mensen met specifieke gaven aan de gemeente gegeven om Zijn kudde in liefde te leiden.

Het onderscheid tussen gaven en ambten in de gemeente:

Gaven zijn aan de gemeente gegeven in de persoon van profeten, herders, leeraars en evangelisten enz. Zij dienen tot opbouw van het lichaam van Christus en hebben een organische functie. In 1Kor. 12:11 en 28 wordt de Heilige Geest in Efeze. 4:11 de Verheerlijkte Heer en in Rom. 12:3-8 dat God zelf als de Gever van deze gaven genoemd.

Ambten zijn door de Heilige Geest of door mensen aangesteld, zij dienen tot besturing van het huis van God en hebben een organisatorische functie. De gaven zijn gegeven aan de gehele gemeente, het ambt aan de plaatselijke gemeente.

Verschillende oudsten:

Met oudste(n) worden verschillende 'soorten' van mensen aangeduid:

- Iemand die vanwege zijn leeftijd de oudste is.
- Zij die onder Gods volk een leidende positie innamen
- Zij die in de gemeente het ambt van oudste of ouderling bezaten
- De oudsten in het boek de Openbaring als vertegenwoordigers van verheerlijkte gelovigen.

Oudsten in de gemeente

In het Oude en Nieuwe Testament komt in het Grieks het woord Episcopos vele malen voor. In onze taal is dit veelal vertaald met opzichter of opziener (Hand.20:28; Fil.1:1; 1Tim.3:2; Tit.1:7; 1Pet.2:25).

Daarnaast kennen we ook het woord Presbyteros wat de oudste of ouderling betekent.

Bij opziener ligt het accent op de taak die de betreffende persoon heeft om toezicht te houden op de gelovigen. Hij heeft de gave om die besturende en leidinggevende taak uit te voeren.

Bij oudste of ouderling gaat het er vooral om de persoon die anderen in geestelijke zaken dient. Dat een oudste of opziener echter dezelfde persoon is, blijkt uit Hand. 20:17 en 28.

In de Christenheid heeft men de persoon en het werk van oudste en opziener van elkaar gescheiden. Deze misvatting was ontstaan doordat men in de vroeg Christelijke kerk de gaven en ambten met elkaar ging verwarren.

Van de Episcopos (opziener) is het woord bisschop afgeleid. In veel gevallen slonk het aantal opzieners in plaatselijke gemeente tot slechts één persoon. Deze werd tevens leraar. Het 'ambt' van dominee / pastor wordt nu in de christenheid gezien als de lerende ouderling. Van de Presbyteros (oudste) is priester afgeleid. In het jaar 70 na Christus was Ignatius reeds bisschop van Antiochië.

De priesters voerden onder Israël en de heidense volken de religieuze handelingen uit, zoals het brengen van offers. Toen het verval in de gemeente zijn intrede deed en de Judaïstische offerdienst, de mis, werd ingevoerd, kreeg de priester, afgeleid van het Latijnse woord Presbyter, steeds meer invloed.

Dat alles heeft tot gevolg gehad dat in een groot deel van de huidige christenheid alleen de priester of de dominee bevoegd wordt geacht om religieuze handelingen te verrichten, zoals het uitspreken van de zegen en de preek en het bedienen van de doop en het avondmaal en bij de katholieken een aantal handelingen rondom het sterven.

Zoals gezegd bestuurden de oudsten in Israël het volk. Als deze mannen bekwaam waren, werden zij vanwege hun moreel gezag als leiders geaccepteerd. Dit gold zowel voor het bestuur van het land als voor godsdienstige zaken.

Toen in Israël gemeenten werden gesticht, werd dit principe overgenomen. Mannen die moreel gezag en wijsheid hadden, Gods Woord kenden en voorleefden werden algemeen erkend als oudsten in de gemeente. Dit zelfde principe gold ook voor de gemeenten in Samaria. Nergens lezen we dat in die situatie oudsten door de apostelen of hun afgevaardigden werden aangesteld.

Wie stelt oudsten aan?

In het Nieuwe Testament lezen we drie keer over het aanstellen van oudsten:

1. Door Paulus en Barnabas: in Lystre, Iconië, Antiochië en Pisidië, met vasten en bidden werden zij daarna opgedragen aan de Heer (Hand. 14:23)
2. Door Titus: als afgevaardigde van de apostel Paulus op Kreta (Titus1:5-9)
3. Door de Heilige Geest: in Efeze (Hand.20:38).

Paulus en Titus stelden oudsten aan die echter door de Heilige Geest bekwaam waren gemaakt voor deze dienst. In de gemeenten uit de heidenen kon nog geen gedegen kennis van God vanuit het oude testament opgedaan zijn. Zij wisten nog niets van het heilsplan van God met deze wereld. Bovendien was het Woord van God, zoals wij dat nu hebben, niet compleet en voor iedereen beschikbaar. In de beginperiode van de gemeente maakte God steeds nieuwe dingen door openbaringen bekend. Daardoor bestond de mogelijkheid dat iemand kon zeggen: 'Ik heb een openbaring van God ontvangen'.

Vanwege de gebrekkige kennis in deze jonge gemeenten was het moeilijk te checken wat wel of wat niet van God was. Op vele plaatsen waar geen Joodse invloed was, werd door de apostelen het evangelie gebracht en werden er gemeenten gesticht. Bezochten de apostelen op een volgende reis opnieuw deze plaatsen, dan stelden zij in die jonge gemeente meerdere betrouwbare mannen als oudsten aan.

Titus kreeg, als gevolmachtigde van de apostel, opdracht om op Kreta het ontbrekende in orde te brengen en in elke stad oudsten aan te stellen. Daarbij gaf hij nauwkeurige aanwijzingen waaraan deze oudsten moesten voldoen. Ook aan Timotheüs beschrijft Paulus een profielschets van een oudste. De bijbel vermeldt niet dat Timotheüs ook opdracht heeft gekregen om oudsten aan te stellen. Nergens wordt in de bijbel opdracht gegeven dat de gemeente oudsten moet aanstellen. Dat ze er waren is echter wel duidelijk.

Gezag van boven of van onder aanstellen.

Gezag wordt niet op een democratische wijze aangesteld, zoals in Hand. 14:23 (St. V) is gesuggereerd. Het Griekse woord, wat daar is vertaald 'met opsteken van handen', wordt in Hand. 10:41 vertaald met 'die door God tevoren waren verkoren'.

Gezag wordt van boven af aangesteld. Net zoals bijvoorbeeld een burgemeester, als hoofd van de plaatselijke politie, een agent in zijn ambt aanstelt. In Israël werd door God bepaald dat Aäron en zijn zonen het priesterambt zouden bekleden (Ex.28:1). De Levieten die hen daarbij terzijde stonden, waren eveneens door God zelf uitgekozen (Num.3:5,45). De profeten werden ook door God geroepen en aangesteld (Jes.6:9; Jer.1:5). Ook de koningen van Israël werden in eerste instantie door God gekozen. En de Heer Jezus koos zijn discipelen uit die later als apostelen werden uitgezonden (Luk.6:13).

Deze gedachte lijn, gezag van boven af, wordt in de R.K.kerk gehanteerd. Hoewel de paus door de kardinalen wordt gekozen, worden verder gezag (ambts)draggers door een hogere hiërarchie van boven af gekozen en aangesteld. In een groot deel van de protestante en evangelische geloofs- gemeenschappen worden oudsten / ouderlingen van onderaf door de gemeente gekozen en aangesteld. Deze oudsten kiezen een classis, die op haar beurt de synodeleden aanstelt. Van aanstellen in de volgorde van onder naar boven zouden we kunnen zeggen: ‘de schapen kiezen zelf hun herders en stellen hen daarna aan’.

Wie wel door de gemeente worden aangesteld

Naast de oudsten is er in de gemeente ook het ambt van dienaars ofwel diakenen (afgeleid van het Griekse woord diakonos. In tegenstelling tot de oudsten, die zich bezig hielden met de geestelijke verzorging, hadden de dienaars, de diaken de taak voor het aardse (het lichamelijke) welzijn van de plaatselijke gemeente te zorgen.

De plaatselijke gemeente zag om naar mannen die voldeden aan de voorwaarden, die voor hun taak nodig waren en stelde hen daarna aan als diakenen. Dit in tegenstelling tot het aanstellen van oudsten, die niet door de gemeente werden uitkozen (Hand.6:1-6). Al is de taak die oudsten en diakenen in de gemeente verrichten verschillend, toch is er een duidelijke overeenkomst in de voorwaarden, waaraan beiden dienen te voldoen. Diakenen beheren en verdelen ‘wat van ons’ is. Dat zijn de stoffelijke zaken die Hij ons heeft toevertrouwd. Oudsten dragen zorg over ‘wat van God is’, dat zijn de leden van de gemeente (1Tim.3:8-13).

Erkennen van hen die God aanstelt

Omdat er nu geen apostelen meer zijn, kunnen zij ook geen oudsten meer aanstellen. Toch zijn er ook vandaag mannen nodig die waken over de zielen van de gelovigen. Wanneer door de gemeente gezien wordt dat broeders bekwaamheid en een hart voor de gemeente van God hebben gekregen, dan is het hun verantwoordelijkheid deze gelovigen als zodanig te erkennen. Deze opdracht schrijft Paulus aan de gelovigen in Thessalonica. ‘Wij nu vragen u, broeders, hen te erkennen die onder u arbeiden en u leiding geven in de Heer en u terecht wijzen, en hen zeer hoog te achten in liefde om hun werk’ (1Thess.5:12,13). Zij kunnen ‘door hun werk’ en ‘door hun wandel’ worden herkend. En verder: ‘Houdt uw voorgangers in herinnering die tot u het woord van God

gesproken hebben, en volgt, terwijl u het einde van hun wandel beschouwd hun geloof na' (Hebr.13:7).

Taak van oudsten

Het 'ambt van oudste of opziener komt het meest overeen met de gave van herder. Met dit verschil dat de gave van herder is gegeven aan de gehele gemeente en de gave / taak / ambt van oudste aan de plaatselijke gemeente. Hun dienst die zij verrichten gaat om het geestelijk welzijn van de plaatselijke gemeente.

Een belangrijke taak van oudsten is de kudde te beschermen voor wrede wolven die zullen binnendringen. Al spoedig na het apostolisch tijdperk kwamen deze dwaalleraars met valse leringen de gemeente binnensluipen met als doel de discipelen het volgen van de Heer Jezus te beletten. De taak van oudsten is de gemeente hiervoor te beschermen, met name de zwakken, en de dwaalleraars te weerleggen en te ontmaskeren. Hun taak is op de gehele kudde van God te passen. Daarbij moesten zij niet vergeten zichzelf uit het oog te verliezen. De tactiek van de boze is er juist op gericht leiders ten val te brengen en uit te schakelen (Hand.20:17-38).

De oudsten moeten de gemeente, de kudde hoeden, d.w.z. beschermen, en tevens zorgen dat zij het goede voedsel ontvangen. Zij moeten nooit dienen om er zelf beter van te worden, ook niet gedwongen maar op vrijwillige basis en zeker niet te handelen als heersers, als mensen die de baas willen zijn, maar als een goed voorbeeld voor de kudde (1Petr.5:1-4).

Het zijn mannen die onder u arbeid verrichten, zich moeite getroosten om de gelovigen leiding geven en zondig in de Heer terecht te wijzen. Zij stellen zich ten dienste van de heiligen! (1Thess.5:12,13; Rom.12:8; 1Kor.16:18).

Niet elke oudste heeft van God een gave gekregen om in het openbaar een toespraak te houden. Sommigen zijn juist heel geschikt voor een persoonlijk gesprek en kunnen voordat zij wat zeggen goed luisteren en dingen haarscherp opmerken en daarna sturing verrichten. Wat in ieder geval belangrijk is dat oudsten hun weg in geloof gaan en dat dit door anderen wordt herkend en in het goede wordt nagevolgd (Hebr.13:7).

Deze mannen, die als voorgangers fungeren en waken over de zielen van de gelovigen, zullen ook eenmaal aan God rekenschap moeten afleggen, hoe zij deze dienst hebben verricht. De houding en het gedrag van de gemeente is bepalend of zij dit werk met vreugde en niet zuchtend kunnen doen. De oudste die goed leiding geeft. komt dubbel eerbewijs toe (Hebr.13:17; 1Tim.5:16).

Profielchets van oudsten

Een oudste is iemand die leiding geeft en een voorbeeld functie heeft. Daarom is het noodzakelijk dat hij bepaalde eigenschappen heeft / laat zien of juist niet laat zien.

- Een pas bekeerde kan geen oudste zijn. Hij dient een ‘oudere’ in het geloof te zijn
  - Onberispelijk in persoonlijk leven.
  - Zijn gezin moet als voorbeeld van een christelijk gezin de toets kunnen doorstaan. Als echtgenoot, met één vrouw getrouwd, een goede man voor zijn vrouw en een goede vader voor zijn kinderen zijn.
  - Het eigen huis goed besturend en gelovige kinderen hebben. Als iemand zijn gezin niet goed bestuurt, hoe kan hij dan zorg dragen voor de gemeente van God?
  - Bovendien moet een oudste een goed getuigenis hebben in de wereld.
- Wat een oudste niet moet zijn:

1. Niet aanmatigend, eigenzinnig. Nooit moet een oudste zijn eigen zin doen, maar beproeven wat de goede volmaakte wil van God is
2. Niet opvliegend. Het betekent niet snel tot toorn geprikkeld, driftig zijn
3. Niet aan wijn verslaafd. Alcohol drinken is op zich niet verkeerd. Het mag echter je denken niet beïnvloeden. Ook dient hij rekening te houden met een zwakke broeder die mogelijk door een slechte voorbeeldfunctie zich aan drank te buiten gaat.
4. Geen vechter. Dat is niet strijdlustig of slaan. Men is wel laag gezonken als men zichzelf niet onder controle heeft, zodat hij zijn handen niet meer thuis kan houden.
5. Niet op schandelijke / oneerlijke winst uit zijn. Een oudste mag zeker geen gebruik maken van zijn positie om er financieel beter van te worden. Helaas zijn er mensen die menen dat godsvrucht een geldelijke winstbron is.
6. Niet twistziek. Sommige mensen willen altijd gelijk hebben en doen niets liever dan twisten totdat ze gelijk krijgen.
7. Niet geldzuchtig. Geldzucht is de wortel van alle kwaad. Door daarnaar te streven zijn sommigen van het geloof afgedwaald.

Wat een oudste wel moet zijn of hebben:

1. Onberispelijk. In zijn gehele gedrag moet te zien zijn dat hij een christen is. Dat geldt voor alle terreinen in zijn leven: in zijn gezin, op zijn werk en in de gemeente van God.
2. Nuchter. Zich niet laten benevelen of bedwelmen door allerlei dwaalleringen en stromingen.
3. Bezonnen. Niet gauw meegesleept zijn door allerlei bevliegingen en gevoelens, maar innerlijk evenwichtig en daardoor in staat zijn om een wel overdacht oordeel te kunnen vormen.
4. Ingetogen. Zichzelf kunnen beheersen in woord en gedrag. Dat geldt ook voor zijn optreden naar buiten toe zowel voor zijn kleding als taalgebruik.
5. Gastvrij. Hij dient gelovigen liefdevol te behandelen en zonedig op te nemen in zijn huis, als bewijs van broederliefde en naaste liefde.
6. Inschikkelijk. Meegaand zijn, niet zijn eigen belang profileren.

7. Met liefde tot het goede. Niet alleen zich richten op de personen om die goede dingen te bewijzen zoals bij de vorige twee punten. Maar hier gaat het om het najagen van het goede, het bereid zijn tot alle goed werk. Het doen van goede werken die God tevoren bereid heeft.

8. Rechtvaardig. Van nature is er niemand rechtvaardig. Echter iedere gelovige is op grond van geloof gerechtvaardigd. Maar wat voor iedere gelovige van toepassing is, geldt in het bijzonder voor oudsten, dat zij ook praktisch als een rechtvaardige leven en gerechtigheid doen.

9. Heilig. Zich beseffen dat hij een voorwerp is van Gods barmhartigheid en vandaar uit godvrezend, vroom en toegewijd tegenover God en anderen leeft.

10. Matig. Is iemand die de macht over zichzelf heeft, zich kan beheersen. Deze controle is een vrucht van de Geest.

Tenslotte: een oudste dient bekwaam te zijn om te leren, het betrouwbare woord naar de leer vast te houden, opdat hij in staat is zowel om met de gezonde leer te vermanen als om de tegensprekers te weerleggen.

De profielschets van oudsten is te lezen in 1Tim.3:1-7; 6:6-10; Titus1:5-9; 1Petr.5:1-4; Hd.20:33-35. Laten we niet alleen bedenken dat deze genoemde eigenschappen alleen voor oudsten gelden. Dat zij een soort ‘supergelovigen’ zijn. Want deze kenmerken moeten de levensstandaard van elke gelovige zijn! Als iemand echter een slechte geestelijke of morele conditie heeft, mist hij de gemeenschap met de Heer en wandelt hij in de duisternis. Hoe kan hij dan licht ontvangen en inzicht hebben in de problemen die zich onder gelovigen voordoen?

Samenvatting

Doordat in het verleden het onderscheid niet meer gezien werd tussen de gaven en de ambten en deze beiden in elkaar overvloeiden, had dit tot gevolg dat de gemeente op veel plaatsen niet meer functioneert zoals de Bijbel ons leert en zoals het oorspronkelijk werd toegepast. Daardoor komen de organische functies (de gaven) en de organisatorisch (de ambten) functies nu niet meer tot hun recht.

In sommige geloofsgemeenschappen erkent men wel de ambten (over het algemeen door de gelovigen gekozen en aangestelde oudsten) maar erkent men niet vrije uiting van de gave(n), die God, aan iedere gelovige, ten dienste van de gemeente heeft gegeven.

In andere geloofsgemeenschappen daarentegen erkent men wel dat God, aan iedere gelovige, een gave heeft gegeven ten dienste van de gemeente. En kunnen deze gaven wel vrij in de samenkomsten en op andere plaatsen worden uitgeoefend. Maar zij stellen geen oudsten aan of erkennen oudsten als door God gegeven niet.

Veelal hebben deze geloofsgemeenschappen daardoor moeite met de organisatorische taken in de gemeente. Als reden van het ontbreken of erkennen van oudsten oppert men: de gemeente in een plaats wordt door God als een eenheid gezien. Door de scheuringen

en onderlinge verdeeldheid is de eenheid echter niet meer zichtbaar. Is iemand door God als oudste aangesteld, dan is hij oudste in heel de gemeente in die plaats, in elke geloofsgemeenschap in die plaats.

Dit argument is echter niet steekhoudend. Want men erkent wel dat God gaven geeft ook aan de gehele plaatselijke gemeente, terwijl zij die gaven alleen in hun plaatselijke geloofsgemeenschap uitoefenen en niet in elke geloofsgemeenschap in die plaats!

Nergens lezen we in het Nieuwe Testament dat oudsten door de gemeente moeten worden aangesteld. Als dit moest gebeuren, hadden we dit waarschijnlijk in de brief aan Korinthe kunnen lezen, want daar wordt uitvoerig de orde in het huis van God behandeld. Wel kunnen we in het Nieuwe Testament lezen dat de Heilige Geest oudsten aanstelt en dat God gaven geeft als leidinggeven aan- en toezien op het geestelijk welzijn van de gelovigen. De taak van de gemeente is dat zij met een dankbaar hart ontdekken, dat er in hun midden zulke mannenbroeders zijn en deze als zodanig dienen te erkennen.

Ook vinden we steeds terug in het Nieuwe Testament dat er in een gemeente meerdere oudsten zijn. Ook zij hebben elk weer een aparte gave. De een is mogelijk een denktank en de ander een spreekbuis enz. samen vormen zij een team en houden elkaar in evenwicht. De een treedt meer in het openbaar op, terwijl de ander uitstekend werk doet wat niet publiekelijk wordt gezien. Maar wat wel gebeurt!

Iedere gelovige heeft van God een gave ontvangen en is verantwoordelijk deze uit te oefenen. De taak en verantwoordelijkheid van iedere gelovige is daarmee voor iedere gelovige niet het zelfde. God geeft vele verschillende gaven. Bij die gaven is inbegrepen de gave van leiding geven in de gemeente. De Heilige Geest stelt gelovigen aan om deze gave uit te oefenen.

Als voorbeeld zien we dat in Handelingen 15 de oudsten in Jeruzalem leiding gaven om tot een goed besluit te komen in zaken die ter discussie stonden. Ze namen echter niet zo maar een beslissing. Ze bespraken het belangrijke punt met de gehele gemeente en na beraad genomen te hebben kwamen zij tot overeenstemming. Vervolgens namen zij de, oudsten, de beslissing en voerden die uit en schrijven: 'Want het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht....' De plaatselijke gemeente staat onder het gezag van de Heer Jezus. Dat betekent zeker niet dat de oudsten naar willekeur kunnen handelen. Elke gelovige is gebonden aan het Woord van God. De oudsten hebben de opdracht de kudde te leiden en de kudde heeft de opdracht te volgen.

Hoe verder?

Enerzijds is het dat God broeders, leiders 'een hart' geeft voor zijn gemeente, zijn schapen, en mensen gaven geeft en aanstelt om zijn huis te besturen en zijn schapen te leiden. Anderzijds is het zo, als iemand bemerkt dat hij 'een hart' heeft voor de gemeente en streeft naar het opzienerschap, dan begeert hij een voortreffelijk werk (1Tim.3:1). Laten we als geestelijke mensen bidden om Zijn leiding in heel ons leven. Ontvangen we deze

leiding. Laten wij dan ook de leiding erkennen van hen die op een geestelijke manier de kudde weet te overtuigen om in de weg van de Heer te gaan!

HOOFDSTUK 13

ACTIVITEITEN BINNEN EN BUITEN DE GEMEENTE

T.L. Macartney, bewerkt door C.B. Beekhuizen

We willen het nu niet hebben over Gods soevereine werk in het leven van mensen, maar over het uitwerken van Zijn voornemen in en door de zijnen. Het onderscheid dat we hier maken, zien we heel duidelijk in het leven en de bediening van Paulus. Aangezien de Heere ons alleen een volledig portret van Paulus gegeven heeft, en Paulus en zijn medewerker Lucas gekozen heeft om ongeveer het halve Nieuwe Testament te schrijven en Paulus meer dan alle anderen een inzicht gegeven heeft in Zijn plan voor de gemeente, moeten we bij Paulus, "de kundige bouwmeester", de duidelijkste aanwijzingen zoeken voor Gods bouwplannen en methoden (1 Cor. 3:10).

We moeten ook niet vergeten dat, omdat de Bijbel bepaald handelen van mensen vermeldt, dit automatisch een goedkeuring inhoudt. We lezen bijvoorbeeld dat de Heilige Geest de bediening van Paulus en Barnabas vanuit Antiochië begon, terwijl wat we van Apollos lezen enige twijfel oproept of zijn bediening onafhankelijk was, ook al was hij een goed mens.

Ook moeten we in het licht van het Woord een vraagteken plaatsen bij de positie van Jacobus in Jeruzalem en bij de hele positie van de gemeente daar, 25 jaar na Pinksteren (Hand.18:24-28; 21:18-20).

De plaatselijke gemeente en het bredere werk van het koninkrijk zijn geestelijk met elkaar verbonden, maar qua werking verschillend. Ze overlappen elkaar niet en je kunt ze ook niet met elkaar vermengen. Dit onderscheid is wezenlijk voor het leven en de ontwikkeling van de plaatselijke gemeente, en voor het bredere werk om dit goed te kunnen doen.

Het werk moet dus zijn oorsprong vinden in de plaatselijke gemeenten en in bepaalde opzichten hun groei en getuigenis helpen. De gemeente echter staat centraal in Gods doel en plan. Het werk mag nooit een rivaal worden, wat zo vaak gebeurt. Elk werk is bedoeld voor de opbouw van de gemeente en de uitbreiding van Zijn koninkrijk. Watchman Nee heeft dit onderscheid tussen (dienst)werk binnen de Gemeente als Huis van God en (dienst)werk voor de Heere onder woorden gebracht in zijn traktaat "Dienst aan het Huis en dienst voor de Heer".

Paulus' bediening illustreert dit onderscheid:

1) Na zijn bekering en 14 jaar van voorbereiding is de apostel Paulus een verantwoordelijke broeder in Antiochië. Hij wordt dan met Barnabas vanuit die plaatselijke gemeente uitgezonden. Hoewel hij met hen gemeenschap houdt, vestigt hij zich daar nooit weer. Hij is overgegaan van lokale verantwoordelijkheid naar het werk. Een "werker" kan geen plaatselijke verantwoordelijkheid dragen, tenzij hij natuurlijk zich plaatselijk vestigt. Filippus, de reizende evangelist in Handelingen 8, schijnt dit te hebben gedaan. Vele jaren later heeft hij een gezin en woont in Caesarea. Oudsten zijn plaatselijke broeders die in één plaats blijven. Werkers zijn meestal op reis. Werkers kunnen oudsten worden, zoals waarschijnlijk in het geval van Filippus. En oudsten kunnen werkers worden, zoals Paulus en Barnabas. Maar je kunt het niet beide tegelijk zijn!

2. In de tweede plaats kwamen de medewerkers van Paulus uit lokale gemeenten, net als hijzelf. Zo kwam Timotheüs bijvoorbeeld uit Lystre. Merk ook op hoe de Heere Jezus jongemannen traint door ze samen te voegen met oudere en rijpere dienstknechten. Zo trokken Paulus en zijn medewerkers rond om overal te prediken en waren wat hun inkomen, voedsel, deksel en reiskosten volkomen afhankelijk van de voorzieningen van hun Meester. Zo nodig voorzagen zij door ergens een baan te zoeken in hun eigen onderhoud.

3. Hoewel Paulus en zijn team soms een langere tijd ergens verbleven om onderwijs te geven, zoals in de Efeze gemeente en in Korinthe, namen zij nooit de plaatselijke verantwoordelijkheid over. Wel gaven zij de inzetten van de Heere Jezus door betreffende gemeenteopbouw en het functioneren van de lokale bedieningen en gaven. Timotheüs en Titus werden door de apostelen in respectievelijk Efeze en Kreta achtergelaten om daar leiding te geven als voorgangers en om het bestaande leer en geloofs-fundament te verstevigen. Geen van beiden werden echter oudsten.

4. Wat het dagelijks werk betreft en de eigen verantwoordelijkheid als roeping werd door Paulus onderscheiden van het werk van de oudsten en diakenen in de lokale gemeenten die door hem waren onderwezen en waarop de gemeente oudsten bouwden. Paulus en zijn medewerkers werden soms ondersteund door de gelovigen in de diverse gemeenten die ze dienden, maar ze werden nooit van die hulp afhankelijk. Soms huurde Paulus als tentenmaker en prediker een gehoorzaal op eigen kosten (Hand. 19:9,10), terwijl hij de gelovigen en sommige huisgemeenten bezocht om hen te versterken in hun geloof en de apostolische leer (Hand. 20:20).

5. Persoonlijk leiderschap speelt een rol in Gods verborgen Koninkrijk en in de lokale gemeenten, speelt leiderschap vooral een rol binnen b.v. een Evangelisatieteam van gelovigen die eenzelfde roeping ervaren en daartoe door de lokale leden van Christus' Lichaam waren erkend en soms uitgezonden (1 Kor. 16:18; 1 Thes. 5:12; Hand. 13:1-4). Met betrekking tot het functioneren van oudsten en diakenen geldt dat de Heere Zelf als Hoofd van de gemeente kiest en dat de gelovigen leden van Christus' Lichaam hen kent en erkent omdat ze aan de kwalificaties die door Paulus waren beschreven voldeden.

OPMERKINGEN:

Er is onderscheid gemaakt tussen de woorden “werker” en “werk”. Dat is om twee redenen:

1. In het Nieuwe Testament worden de werkers uitgezonden vanuit een lokale gemeente en sommigen werden “apostelen” genoemd, zoals Barnabas. In die zin zijn er ook nu nog “apostelen” in de zin van “gezanten van Christus wege”, soms “afgezanten der Gemeenten” genoemd (2 Kor. 5:20; 8:23). Maar het hebben van autoriteit heeft meer te maken met de leer en de plaatselijke oudsten. Paulus gebruikte zijn roeping als gezant van Christus echter niet om lokale autoriteit te claimen. De apostelen gebruikten echter hun zendingsroeping en autoriteit wel om een heerszuchtige broeder die lokaal gezag claimde terecht te wijzen of een gehele gemeente erop te wijzen dat ze hadden gefaald (3 Joh. vs.10; 1 Kor. 4:21; 5:3).

2. De apostelen wezen erop dat de lokale gemeente oudsten en de gemeenteleden erop moesten toezien dat m.b.t het organiseren van b.v. evangelisatie bijeenkomsten of het houden van leer seminars, de diverse lokale gaven en talenten zouden worden (h)erkend en de ruimte kregen te functioneren. Want “er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Heere” (zie b.v. de weeshuizen van George Muller en de China Inland Mission van Hudson Taylor).

3. Deze studie is dan ook bedoeld om een soort Bijbelse Wegwijzer te zijn, die wijst in de richting van Gods wil. We hebben te maken met kerkelijke verschillen en verwarringen, maar we moeten juist daardoor opnieuw de Heilige Schriften bestuderen om bestaande opvattingen en theologiën te toetsen aan de Schrift (Hand. Hand. 17:11).

DE LOKALE GEMEENTE

1. Onder Christus als Hoofd - een levend Hoofd van een levend Lichaam, die werkelijk alles bestuurt. Ef. 4:15,16; Op. 1-3,
2. Alleen onder plaatselijke leiders, verwekt door de Heilige Geest om te zorgen voor het huisgezin van God. Hand. 14:23; 20:28; Fil 1:1.
3. Voor aanbidding, gebed, gemeenschap, onderwijs en wederzijdse opbouw. Samen leven in het huisgezin van de Vader. 1 Kor. 14:26-40; Ef. 4:1-16; 5:18,21.
4. De activiteiten van de plaatselijke leden, hoewel gedaan in gemeenschap, zijn hun eigen verantwoordelijkheid, niet van allen, bijvoorbeeld evangelisatie in allerlei vormen. Hand. 9:36; Rom. 12:8; 1 Kor. 12:5,6,28.
5. Dit alles staat los van het bredere werk, waarvoor ze geen verantwoordelijkheid heeft, behalve in gebed en financiële steun. Ef. 6:18-20; Fil. 4:14-16.

HET BREDERE WERK VAN HET KONINKRIJK

1. Onder Zijn leiding "Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af voor het werk, waartoe Ik hen geroepen heb" Hand. 13:1-4; 16:6-10.
2. Meestal gedaan door teams van werkers die samen optrekken. Deze komen uit plaatselijke gemeenten, maar staan dan onder Zijn leiding. Hand. 14:4; 16:1-3; 18:1-4; 20:34; Rom. 16:7; Kol. 4:12,13. vgl. Mark. 6:7; Luk. 9:1,2; 10:1,2.
3. Belangrijkste doel het stichten en opbouwen van plaatselijke gemeenten en ze helpen in tijden van moeilijkheden, zonder de leiding te nemen. Hand. 14:21-23, 1 Thes. 1:1; 2:5-7; 1 Tim. 1:3; Tit. 1:5.
4. Grote verscheidenheid van het werk. God is soeverein. Bijvoorbeeld bedieningen die de liefde van God tot uitdrukking brengen ten aanzien van hen die in nood verkeren. Hand. 10:38; 1 Kor. 12.6.
5. Los van de plaatselijke gemeente en de activiteiten van haar leden. Hand. 19:8-10; 20:17-38.

HET WEIDEN VAN GODS KUDDE (Bron onbekend)

Het opzicht over het erfdeel des Heeren

1 Petrus 5:1-9**; “De ouderlingen, die onder u zijn, vermaan ik, die een medeouderling, en getuige des lijdens van Christus ben, en deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden: Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed; Noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heeren maar als voorbeelden der kudde geworden zijnde. En als de overste Herder verschenen zal zijn, zo zult gij de onverwelkelijke kroon der heerlijkheid behalen. Desgelijks gij jongen, zijt den ouden onderdanig; en zijt allen elkander onderdanig; zijt met de ootmoedigheid bekleed; want God wederstaat de hovaardigen, maar de nederigen geeft Hij genade. Vernedert u dan onder de krachtige hand Gods, opdat Hij u ver-hoge te Zijner tijd. Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u. Zijt nuchteren, en waakt; want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende, wien hij zou mogen verslinden; Denwelken wederstaat, vast zijnde in het geloof, wetende, dat hetzelfde lijden aan uw broederschap, die in de wereld is, volbracht wordt.”

De Gemeente van Jezus Christus

De apostel Petrus richt zich tot de ouderlingen in de Gemeente. In welke Gemeente? Daar is maar één antwoord op. Er is maar één Gemeente en dat is de Gemeente van onze Heere Jezus Christus. Iedere gelovige hoort daar automatisch bij. Er wordt in deze brief geen plaatsaanduiding gegeven; er wordt alleen geschreven aan gelovigen, die leden van het Lichaam van Christus zijn.

Sommigen zullen zeggen dat het gelovigen uit de Joden waren. Dat is ongetwijfeld waar, maar dat maakt niet werkelijk veel verschil. Zowel een gelovige uit de Joden als een gelovige uit de heidenen in deze bedeling, maken immers deel uit van één en hetzelfde Lichaam van Christus. (Zie Ef. 2:11-22)

Oudsten, ouderlingen, herders, voorgangers en opzieners

Er bevinden zich blijkbaar oudsten of ouderlingen in die Gemeente, want Petrus schreef in 1 Petrus 5:1, “De ouderlingen, die onder u zijn, vermaan ik, die een medeouderling, en getuige des lijdens van Christus ben, en deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden.” De herder doet dan ook feitelijk niets anders dan de schapen in goede welstand te leiden naar het voedsel. Dat is het principe, hoewel er vele technieken zijn die daarbij gebruikt worden.

De apostel Petrus richt zich tot de ouderlingen. De uitdrukking "die onder u zijn" betekent "die in uw midden zijn". Petrus ziet zichzelf ook als een oudste of een ouderling.

Hij spreekt dus tot zijn collega's oftewel tot zijn broeders die ook verantwoordelijkheden dragen in verband met de prediking van het Woord van Christus.

De taak van een herder; de kudde weiden

1 Petrus 5:2, "Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed."

Het is bekend van de apostel Petrus dat juist tot hem nadrukkelijk is gezegd dat hij de kudde zou moeten hoeden. De Here Jezus heeft tot driemaal toe Petrus de opdracht gegeven om de kudde te weiden nadat Petrus Hem driemaal verraden had.

Johannes 21:15-17, "Toen zij dan het middagmaal gehouden hadden, zeide Jezus tot Simon Petrus: Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij liever dan dezen? Hij zeide tot Hem: Ja, Heere! Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid Mijn lammeren. Hij zeide wederom tot hem ten tweeden maal: Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief? Hij zeide tot Hem: Ja, Heere, gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Hoed Mijn schapen. Hij zeide tot hem ten derden maal: Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, omdat Hij ten derden maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief, en zeide tot Hem: Heere! Gij weet alle dingen, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid Mijn schapen."

Wij westerlingen leven tegenwoordig zo ver van de natuur af dat wij nauwelijks nog enig idee hebben van wat eigenlijk een kudde of een herder is. Wij gebruiken het woord "herder" vaak zonder ook maar enige notie te hebben van waar het feitelijk om gaat. Wij kennen woorden als "herder", "pastor", "dominee", "pastoraat", "pastoraal werk" of "pastorale gesprekken". Het lijkt wel alsof het begrip "herder" meer in zijn overdrachtelijke, typologische betekenis dan in zijn letterlijke betekenis gebruikt wordt. Maar het woord "pastor" is gewoon het woord voor "herder". Wij kennen die oorspronkelijke betekenis van het begrip en de oorspronkelijke functie van de herder eigenlijk niet meer.

Op zoek naar goed voedsel

Vooraf nomadenvolken houden zich bezig met het houden van schapen. Men moet steeds weer verder trekken, want als de kudde ergens geweest is, is het voedsel weg. Waar andere dieren moeilijk kunnen komen, komen schapen nog wel. Gras is vaak schaars en de taak van een herder is de schapen dar te brengen waar gezond en voedzaam gras te vinden was.

Psalm 23:1,2, "Een psalm van David. De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken. Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtjes aan zeer stille wateren.

Wat doet de herder? Hij doet de kudde nederliggen aan grazige weiden. Die zijn moeilijk te vinden. Schapen zelf kunnen die ook niet vinden. Daarom gaat de herder voor de kudde uit en de schapen horen de stem van de herder.

Johannes 10:1-11, "Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Die niet ingaat door de deur in den stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar. Maar die door de deur ingaat, is een herder der schapen. Dezen doet de deurwachter open, en de schapen horen zijn stem; en hij roept zijn schapen bij name, en leidt ze uit. En wanneer hij zijn schapen uitgedreven heeft, zo gaat hij voor hen heen; en de schapen volgen hem, overmits zij zijn stem kennen. Maar een vreemde zullen zij geenszins volgen, maar zullen van hem vlieden; overmits zij de stem des vreemden niet kennen. Deze gelijkenis zeide Jezus tot hen; maar zij verstonden niet, wat het was, dat Hij tot hen sprak. Jezus dan zeide wederom tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Ik ben de Deur der schapen. Allen, zovelen als er voor Mij zijn gekomen, zijn dieven en moordenaars; maar de schapen hebben hen niet gehoord. Ik ben de Deur; indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan, en weide vinden. De dief komt niet, dan opdat hij stele, en slachte, en verderve; Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben. Ik ben de goede Herder; de goede herder stelt zijn leven voor de schapen."

Het grote verschil tussen klein en groot vee is dat groot vee vóór de herder uitloopt. Zo lopen bijvoorbeeld de koeien voorop en de drijver loopt met een stok achter de koeien aan. Als koeien uit het land gehaald moeten worden, moet de achterste koe gehaald worden. Anders komt die niet mee en blijft hij achter. Bij schapen is dit wezenlijk anders. De herder gaat de kudde vóór naar het voedsel. Het is normaal dat de kudde achter de herder aanloopt. De schapen volgen de herder uit vrije wil, omdat zij zich verbonden weten met en hun vertrouwen stellen in die herder.

Let wel: De herder is niet degene die hard om de kudde heenloopt, blaft en bijt. Dat doet namelijk de herdershond. Er zijn veel mensen die het verschil tussen herder en herdershond niet kennen. Zij denken dat de herder degene is die om de kudde heenloopt en eventueel zelfs bijt. Maar dat is niet de bedoeling. De herder brengt de kudde bij het voedsel en de hond houdt de schapen bij elkaar. Fundamenteel gezien is de hond een gevaar voor de kudde omdat hij de meest elementaire vijand van de schapen is. Als een hond vals wordt, bijt hij schapen dood. Toch is de herdershond degene die de kudde bij elkaar houdt door de schapen naar elkaar toe te drijven. Zo wordt de vijand van de schapen mede gebruikt om de kudde bijeen te houden en te brengen op de plaats waar ze volgens de herder moeten zijn.

Gods volk als en kudde

Dit beeld van de herder met zijn schapen was in ieder geval in het oosten temidden van de Arabische nomadenvolken bekend en wordt hier aangehaald in de Schrift. Van oudsher al werd dit beeld toegepast op het door God uitverkoren volk Israël, dat als "kudde" aangeduid wordt (Ez. 34:31; 1Pet. 2:25). Deze kudde trok door de woestijn naar het

beloofde land onder aanvoering van Mozes, die veertig jaar de schapen van zijn schoonvader geweid had. Ditzelfde volk werd geregeerd door David, die van achter de schapen gehaald en vervolgens gezalfd werd tot koning over Israël. Het beeld wordt later voortgezet in de geschiedenis van de Gemeente die geacht wordt een kudde te zijn.

De Gemeente is een Gemeente van eerstelingen. Zij wordt gevormd door degenen die sinds de opstanding van Christus en door geloof in Zijn opstanding deel uitmaken van die kudde. Zij laten zich niet door hun eigen leidlieden, overheid of menselijke redeneringen leiden, maar slechts door het Woord van de Herder Zelf. Door de stem van de Herder. Die stem hebben zij leren kennen en vanzelfsprekend leren liefhebben. Het is de overste Herder Zelf (1 Petrus 5:4) die aan Petrus ooit de opdracht gaf om ook een herder te zijn over diezelfde kudde. Het is die herder of pastor Petrus die vervolgens andere herders toespreekt en zegt in: 1 Petrus 5:1,2; “De ouderlingen, die onder u zijn, vermaan ik, die een mede-ouderling, en getuige des lijdens van Christus ben, en deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden: Weidt de kudde Gods ...”

De apostel Petrus schrijft niet aan een bepaalde plaatselijk georganiseerde gemeente, die deel uitmaakt van één of ander kerkgenootschap. Hij spreekt tot de gelovigen in het algemeen. Hij constateert dat er ouderlingen in de Gemeente zijn. Tot deze ouderlingen spreekt hij en geeft hen de opdracht om de kudde Gods te weiden. Hoe kunnen ouderlingen of oudsten nog meer aangeduid worden? Gewoon als "herders". Want het zijn uiteraard herders die verondersteld worden de kudde Gods te weiden. Het woord "oudsten" is dus gewoon een andere aanduiding voor "herders". Beide begrippen komen in de Bijbel voor in verband met de Gemeente. Het zijn twee verschillende aanduidingen van dezelfde mensen in dezelfde positie.

De oudste en zijn “rechten”

Een oudste is in de Bijbel altijd een eerste, één die hogere rechten heeft. Maar het oudste-zijn brengt wel verplichtingen met zich mee. Het is in ieder geval zo dat de oudste grotere verantwoordelijkheid draagt dan de andere. Hij moet het goede voorbeeld geven en vooraan gaan.

Als wij spreken over oudsten in de Gemeente, dan hebben we het over degenen die de kudde brengen aan plaatsen waar voedsel te vinden is. Aangezien het geestelijke oudsten zijn, gaat het om geestelijke herders en om geestelijk voedsel. Omdat een herder voor de kudde uitgaat, de kudde leidt en dus voorgaat, is hij per definitie ook een voorganger. Dat staat namelijk in de volgende verzen van 1 Petrus 5:2,3, “Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed; Noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heeren maar als voorbeelden der kudde geworden zijnde.”

Herders zijn dus voorbeelden die vóór de kudde uitgaan. Wij hebben reeds gezien dat oudsten hetzelfde blijken te zijn als herders. Vervolgens blijken oudsten en herders hetzelfde te zijn als voorgangers. Daar is geen verschil tussen. Er worden wel verschillen tussen deze begrippen gemaakt, maar dat zijn verschillen die mensen zelf hebben

afgesproken. In de kerkorde of statuten van een plaatselijke gemeente, stichting of vereniging is bepaald dat men in de gemeente één voorganger heeft en zoveel ouderlingen en zoveel diakenen, waarmee men zelf verschil heeft gemaakt tussen die woorden. Maar de woorden "oudsten", "herders" en "voorgangers" hebben in de Bijbel in feite dezelfde strekking. Het zijn aanduidingen van één en dezelfde persoon in dezelfde functie. In vers 2 staat nog een ander begrip.

De taak van een opziener

1 Petrus 5:2, “ Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht [...]”

Iemand die opzicht heeft, is een opziener. Een opziener is een episcopos (e-pi-skopov) Dit woord kennen wij goed, want het is verbasterd tot "bisschop". Het woord "episcopos" wordt hier in dezelfde reeks gebruikt. De oudsten worden ook geacht opzicht te hebben. Kortom: oudsten zijn bisschoppen. Daar is geen verschil tussen. Ook in het Oude Testament komt het begrip "opziener" voor, als iemand die over een land, een aantal arbeiders, geestelijken stadswachters of soldaten opzicht heeft (Gen. 41:34; 2 Kron. 2:2; 31:13; Neh. 11:9, 14, 22; Jer. 29:26; Ez. 9:1).

De oudsten zijn degenen, die opzicht hebben over de kudde. Zij kijken namelijk van boven af naar de kudde. Zij hebben er overzicht over. Als de herder de kudde eenmaal geleid heeft naar de plaats waar de grazige weiden zijn, gaat hij zitten op een verhoging - op een rotsblok of een zandheuvel - en houdt de kudde in het oog. Als een "afgezonderde" uit een team van leiders kijkt hij of het goed gaat (zie ook Ezra 8:24). En eventueel stuurt hij de hond erachteraan of hij grijpt in of brengt de schapen verder (verkeerde herders worden met honden vergeleken die door vleselijke begeerte de schapen kwaad doen, opeten, zie o.a. Jes. 56:11; Gal. 5:15 m.b.t. twisten en legalisme binnen de kudde). Hij heeft overzicht over de schapen. Hij houdt alles in de gaten. Dat is wat iemand doet die verantwoordelijkheid draagt binnen de Gemeente van Christus. Iemand die verantwoordelijkheden in de Gemeente draagt, geeft, wellicht op de achtergrond, niet alleen leiding, maar houdt ook toezicht of opzicht door ervoor te zorgen dat de schapen elkaar niet buitensluiten, de honden er niet verkeerd mee omgaan of er zorg voor draagt dat eerzuchtige "herders" Gods kudde geen schade berokkenen (2 Kor.11:4,13).

Verantwoording dragen

De volgende vraag is nu: Moet een oudste dan heerschappij voeren en regels vaststellen? Het antwoord daarop is: Nee. Want er staat in 1 Petrus 5:2; “[...] niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volwaardig gemoed.” Een oudste draagt verantwoording. Niet omdat het moet, niet omdat hij daar nou eenmaal toe is aangesteld. Niet omdat hij daartoe verkozen is; niet omdat het toevallig zijn beurt was om oudste te zijn voor de loop van een jaar of vier; niet om er beter van te worden; niet omdat het een beroep is waarin hij zo leuk zijn brood kan verdienen; niet omdat het zo interessant is om dominee te zijn, omdat hij dan een huis en een auto van de Gemeente

krijgt. Het gaat niet om gewin. Een oudste zou zijn taak gewillig en met een volvaardig gemoed doen. Hij zou vanuit zijn gemoed, vanuit zijn denken bereid zijn om dat te doen. Hij zou niet bereid zijn met tegenzin; het moet voor hem een vanzelfsprekende zaak zijn.

Liefde voor de kudde van de Overste herder

Iemand die de Heere - de overste Herder - liefheeft en enigszins begrip heeft gekregen van het werk dat God doet in Christus, raakt in datzelfde werk betrokken. Hij weet zich deel van dat werk, eenvoudig omdat hij door genade verlost is. Zo iemand voelt zich in zijn gemoed verbonden met degenen, die ook tot geloof zijn gekomen in de Heere Jezus Christus. Hij voelt zich verbonden met hen die juist op grond van hun geloof eventueel in moeilijkheden verkeren. Of met hen die gebrek hebben aan geestelijk voedsel. Of die op zoek zijn naar voedsel, maar niet weten waar ze het moeten halen. Zo iemand zal uit bereidwilligheid, met open ogen en met opzicht zich verantwoordelijk gaan voelen voor zijn medegelovigen. Dat is een verantwoordelijkheid waaraan hij zich ook niet kan onttrekken. Het is een situatie waarin vroeg of laat elke gelovige terecht hoort te komen.

Als wij tot geloof zijn gekomen in de Here Jezus Christus, komen er vervolgens vanzelfsprekend anderen op onze weg die op zoek zijn. Dan is de vraag: Kennen wij onze verantwoordelijkheid of niet? Zeggen wij: "Ik heb de waarheid gevonden, maar jij kunt het beter niet weten?" Of confronteren wij die ander ook met de waarheid? Als wij zelf het niet goed weten en niet in staat zijn om die dingen door te geven, dan zullen wij ze moeten verwijzen naar anderen die dat wél kunnen. Dáár gaat het om en dááover wordt hier gesproken.

Ook de apostel Paulus was oudste en herder. Hij was een man die het naar de mens gesproken helemaal verbruid had. Volgens menselijke regels zou hij helemaal niet in aanmerking mogen komen om leiding te geven aan de Gemeente, die hij immers zelf vervolgd had. Hij had zich daarmee eigenlijk gediskwalificeerd. Hij zou waarschijnlijk niet hebben staan dringen om die plaats in te nemen die hij uiteindelijk innam. Maar de Heere riep hem. Er was voor hem geen andere weg. Iets dergelijks vinden wij bij de apostel Petrus die altijd wel een grote mond had, maar Zijn Heer verloochende toen het erop aankwam. Je zou zeggen dat hij absoluut ongeschikt was. Toch was het de Heer Zelf die tot hem zei: "Weid de kudde, weid mijn lammeren, hoed mijn schapen." Petrus heeft die verantwoordelijkheid op zich moeten nemen. Dat kun je Petrus niet ontzeggen: een volvaardig gemoed had hij altijd. Maar heerschappij voeren is er niet bij.

Voorbeelden met het oog op de Overste Herder

1 Petrus 5:4, "En als de overste Herder verschenen zal zijn, zo zult gij de onverwelkelijke kroon der heerlijkheid behalen."

Het gaat erom dat de ouderlingen voorbeelden voor de kudde zouden zijn, om vervolgens hun loon, de kroon der heerlijkheid, te ontvangen. Niet van de kudde uiteraard, maar van de overste Herder. van de Goede Herder.

De verhouding tussen ouden en jongen

In de volgende verzen wordt gesproken over het feit dat er verhoudingen zijn tussen gelovigen. Er is bijvoorbeeld een verhouding tussen oudsten en jongen. In 1 Petrus 5:5 staat: "Desgelijks gij jongen, zijt den ouden onderdanig; en zijt allen elkander onderdanig; zijt met de ootmoedigheid bekleed; want God wederstaat de hovaardigen, maar de nederigen geeft Hij genade."

Elk mens, of hij in geestelijke of natuurlijke zin oud of jong is, zou zich onderwerpen aan God en zou ootmoedig zijn ten opzichte van God. Maar dat neemt niet weg dat er een rangorde is tussen de gelovigen onderling. Denk bijvoorbeeld aan de brieven van Johannes waarin gesproken wordt over vaders, jongelingen en zelfs kinderen of baby's. Die verschillen bestaan nu eenmaal en staan in een bepaalde relatie tot elkaar. Dat is een belangrijke waarheid.

In 1 Petrus 5 staat dat de jongen aan de ouden onderdanig zouden moeten zijn. Maar je leest nergens in de Schrift dat de ouden onderdanig zouden moeten zijn aan de jongen. De rangorde die in de Bijbel genoemd wordt, kennen wij vandaag de dag amper meer, omdat die weggeredeneerd en weg genivelleerd wordt. Iedereen is tegenwoordig gelijk. In de Bijbel is dat niet zo. Daar zijn mensen die verantwoordelijkheden dragen en mensen die geen verantwoordelijkheden dragen. Er zit natuurlijk van alles tussenin. Het gaat erom dat er verschillen zijn: er zijn ouden en jongen. Van de jongen wordt geacht dat zij de ouden onderdanig zijn.

Het aanstellen van oudsten is het (h)erkennen van oudsten

U bent misschien van mening dat oudsten worden aangesteld. Maar waar staat dat? Wat zegt de Schrift hierover? Daarin staat dat wij degenen zouden erkennen die in ons midden verantwoordelijkheid dragen. Niet aanstellen. Niet zeggen: "Er is niemand die verantwoordelijkheid draagt, dus wijzen wij iemand aan of vragen we of iemand zich verkiesbaar wil stellen." Er zijn namelijk al mensen die verantwoordelijkheden dragen. Niet omdat het hun gevraagd is van onderaf, maar omdat dat hun opgelegd is van bovenaf. Door God Zelf, de Enige Die werkelijk heerschappij toekomt. De vraag is of wij als geestelijk jongeren ook die geestelijk ouderen (h)erkennen. Of wij naar hen luisteren en hun voorbeeld navolgen.

Ook de apostel Paulus heeft het daar bij gelegenheid over. Hij zegt: "Ik moet dit en dat nu eenmaal doen, de uitdeling is mij toevertrouwd. Ik heb bepaalde verantwoordelijkheden. Maar jullie (de Korinthiërs) kunnen er heel wat aan doen om het mij wat makkelijker te maken. Door mijn taak gewoon te erkennen en te luisteren in plaats van mij

altijd maar te bestrijden." Dit bestrijden is een reactie van ongeloof. Een reactie die de wereld kenmerkt, zodra het Woord van God geopend wordt.

Als je de Koran opent, dan zeggen de mensen: "Het is heel interessant wat daarin staat." Maar kom je met de Bijbel aan, dan wordt die meteen bestreden. Dat doen velen. Ongelovigen en zelfs christenen doen dat. Zodra de Bijbel geopend wordt en een vers voor-gelezen wordt, dan zeggen velen: "Ja, maar..." "Ja, maar: zou dat wel zo zijn? Dat kun je toch zomaar niet zeggen." Of: "Dat lijkt mij toch wel erg gevaarlijk." "Ja, maar ..." is hetzelfde als "nee". Alleen is "nee" korter en klinkt "ja, maar ..." intelligenter.

Wat gebeurt er in de praktijk als er mensen zijn die bereid zijn uit vrije wil en met een vol-vaardig gemoed verantwoordelijkheden te dragen? Dan probeert men om diegene zo snel mogelijk onderuit te halen. Omdat hij niet past in de traditie of kerkelijke struc-tuur. Daar is geen plaats voor.

Het klinkt misschien een beetje goedkoop, maar het blijft waar: Er was ooit geen plaats voor het vleesgeworden Woord in deze wereld. Er is nog steeds geen plaats voor het geschreven Woord in de wereld. Er zijn meer Bijbels in omloop dan ooit. Maar hij wordt minder gelezen en is onbekender dan ooit. Het is makkelijk te zeggen: "We geloven de Bijbel." Of: "We geloven in de letterlijke inspiratie van de Schrift." Maar aanvaardt de consequenties dan en geloof de Schrift.

Wij zouden de Schrift openen, lezen, bestuderen en geloven. Het bestrijden en ontkrach-ten van de Schrift is het tegenovergestelde van het bestuderen van de Schrift. Als de Hebreënbrieff zegt dat de Here Jezus Christus gehoorzaamheid heeft moeten leren, hoe-wel Hij de Zoon was, dan is dat zo. Hij hééft gehoorzaamheid moeten leren. Als wij dat niet begrijpen, ligt dat aan ons begripsvermogen, maar niet aan de Schrift.

Vandaag de dag wordt gezegd dat wij zo weinig voorgangers of leraren hebben. Mensen zijn gekomen en gegaan. Mensen die leraren waren of het althans probeerden te zijn in al hun gebrekkigheid en wie het leven onmogelijk gemaakt werd. De hele menigte of-tewel Gemeente was erop uit om zo iemand ten val te brengen. In veel gevallen is dat inderdaad gelukt. Die mensen nemen hun positie als herder vandaag niet meer in. Daarom lezen we de vermaningen van zowel Petrus als ook Paulus aan de oudsten om hun verantwoordelijkheden te kennen en daaraan vast te houden en trouw te zijn. Trouw ten opzichte van de overste Herder. Niet trouw aan de traditie. Niet trouw aan de begin-selen die altijd al in onze Gemeente of ons kerkgenootschap gegolden hebben. Zo van: "Het is altijd zo geweest, waarom zouden we dat veranderen?" Of: "Wij hebben dit altijd al geloofd en kunnen niet zomaar iets ander invoeren". Of: "Wij weten wel dat het anders moet, maar dat kunnen we niet doen, want anders geven we die en die broeder gelijk". Al die dingen gebeuren. Altijd maar andere overwegingen dan die van de Schrift.

De noodzaak van Bijbelstudie en verantwoording afleggen.

Bijbelstudie is niet vrijblijvend. Er zijn mensen die het ons kwalijk nemen dat wij de Bijbel bestuderen. Zij zeggen: "Jullie zitten altijd maar in die Bijbel te lezen en hebben geen oog voor de nood in de wereld". Dat is een misverstand. Zij die dat zeggen kennen hun eigen Bijbel niet. Want anders zouden zij weten dat de bestudering van de Schrift altijd consequenties heeft. Het evangelie is niet vrijblijvend. De hele Bijbel is niet vrijblijvend. Wanneer wij delen in de kennis van Christus, in de kennis en de kracht van Zijn opstanding, dan is de consequentie dat wij verantwoordelijkheden dragen. Dat wij anderen daarmee confronteren.

Het gaat hier niet om een zendingsofdracht of iets dergelijks. Maar wij zouden onze mond opendoen als ons ernaar gevraagd wordt. Wij zouden bereid zijn getuigenis af te leggen van de hoop die in ons is. Dat betekent niet per definitie dat we op straat aan iedereen moeten gaan vragen of ze de Here Jezus al kennen, hoewel we dat natuurlijk wel mogen doen als we dat op ons hart hebben. Maar als mensen ons vragen naar het hoe en waarom, wat doen we dan? Kennen wij onze verantwoordelijkheid of niet?

Wij worden geacht in alle vrijmoedigheid het Woord te openen, onze plaats in te nemen en eventueel vooraan te lopen. Het is trouwens wel zo dat het lopen in een kudde veel gezelliger is dan het lopen vooraan. Dat is tamelijk eenzaam. Het is de vraag of wij bereid zijn die plaats in te nemen en eventueel als oudsten verantwoordelijkheden te dragen. Voor kleine dingen. De grotere komen vanzelf. Het begint altijd met kleine dingen. Dat is altijd zo: "Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten". (Matthéüs 25:21) Het gaat erom of wij trouw zijn.

De apostel Petrus zegt dat hij een getuige is van het lijden van Christus en dat hij deel heeft aan de heerlijkheid die geopenbaard zal worden. (1 Petrus 5 : 1) Het lijkt wel alsof hij dat gedeelte rechtstreeks heeft overgenomen uit de Romeinenbrief. In Romeinen 8: 7,18 staat; "En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden. Want ik houde het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden."

Het dragen van verantwoording is vaak geen pretje. Maar daar gaat het ook niet om. Wie heeft toch ooit uitgevonden dat de blijde boodschap er is opdat wij hier een gelukkig, vrij, vrolijk en gemakkelijk leven zouden hebben? Waar komt het verhaal toch vandaan dat het allemaal om óns gaat?

Een strijd tussen leven en dood

In werkelijkheid gaat het om een strijd op leven en dood. Om de strijd van het verderf. Om de strijd van hem die de macht over de dood heeft, de duivel dus. Het is een strijd tussen het leven van Christus aan de ene kant en de werking van de dood aan de andere kant. Het is dus de strijd van de oude schepping tegen het leven van de nieuwe schepping

dat daarvoor in de plaats komt. Als gelovige is ons niet een vrolijk leven beloofd, maar een leven van lijden. Maar juist het lijden brengt de heerlijkheid. Dat vinden we de hele Bijbel door terug. Zij die niet bereid zijn zich te vernederen en te lijden, worden ook niet verheerlijkt. Dat geldt zeker in verband met de eeuwige, geestelijke en hemelse dingen.

Het werk van Titus; het stellen (erkennen) van ouderlingen van stad tot stad

Oudsten, opzieners, voorgangers en herders zijn aanduidingen van hen die in de Gemeente een vooraanstaande plaats innemen. Niet omdat zij vooraan zitten of veel geld hebben, maar omdat zij verantwoordelijkheid dragen. Het aanstellen van oudsten is niet iets wat te maken heeft met een kerkorde, statuten of verkiezingen. Het aanstellen van oudsten is het erkennen van oudsten. Anders niets. Er staat in Titus 1:5; “Om die oorzaak heb ik u te Kreta gelaten, opdat gij, hetgeen nog ontbrak, voorts zoudt te recht brengen, en dat gij van stad tot stad zoudt ouderlingen stellen, gelijk ik u bevolen heb.”

De apostel Paulus geeft Titus de opdracht om ouderlingen te stellen van stad tot stad. Daarna wordt gezegd wat en hoe zo'n oudste moet zijn. In Titus 1: 6-9 staat dan ook: “Indien iemand onberispelijk is, ener vrouwe man, gelovige kinderen hebbende, die niet te beschuldigen zijn van overdadigheid, of ongehoorzaam zijn. Want een opziener moet onberispelijk zijn, als een huisverzorger Gods, niet eigenzinnig, niet genegen tot toornigheid, niet genegen tot den wijn, geen smijter, geen vuil-gewinzoeker; Maar die gaarne herbergt, die de goeden liefheeft, matig, rechtvaardig, heilig, kuis; Die vasthoudt aan het getrouwe woord, dat naar de leer is, opdat hij machtig zij, beide om te vermanen door de gezonde leer, en om de tegensprekers te wederleggen.

Opziener en oudsten

Het woord "opziener" in vers 7 wordt gebruikt voor dat wat in vers 5 nog "ouderling" heet. De oudste zou de goeden liefhebben en niet op oneerlijke winst uit zijn, maar dat lazen we ook al in 1 Petrus 5:2.

Verder moet de oudste, ouderling of opziener vasthouden aan het getrouwe Woord "dat naar de leer is". (Vers 9) De ouderlingen op Kreta moesten aangesteld worden door Titus. Let wel: Paulus is al afgereisd naar een andere plek. Paulus kwam altijd enkele weken en soms ook wel enkele jaren naar één plaats. Paulus laat Titus nu achter op Kreta om nog wat te doen. Dat betekent dat datgene wat gedaan moest worden niet in een paar dagen of weken nog even geregeld kon worden.

De gevolgen van het gebrek aan oudsten

Als Titus nu de opdracht had oudsten te stellen, waarom wees hij ze dan niet gewoon even aan? Waarom liet hij niet een briefje met een handtekening achter waarop hij die namen had opgeschreven, zodat hij met Paulus kon meereizen? Het enige zinnige

antwoord daarop is dat er simpelweg geen oudsten waren. Dus konden zij ook niet gesteld worden.

Er is tijd voor nodig om van een jongeling in het geloof op te groeien tot een oudste. Wat Titus diende te doen was niet zo zeer aanwijzen wie als oudste zou moeten fungeren. Titus verantwoordelijkheid was om gelovigen op te leiden en te onderwijzen in de Schrift zodat zij oudsten zouden worden. Dan zou hij Kreta met een gerust hart kunnen verlaten, omdat er anderen waren die de verantwoordelijkheden temidden van de gelovigen op zich hadden genomen.

Als je leeft in een gemeenschap van gelovigen, waarin je zelf alleen de verantwoordelijkheden draagt, kun je niet weg. Als je op een plek bent waar door je getuigenis mensen tot geloof gekomen zijn, dan kun je niet zomaar bij hun vandaan. Je moet ze onderwijzen in de Schrift. Je kunt ze niet zomaar aan hun lot overlaten.

Paulus bleef vaak jarenlang - meestal drie jaar - op één plaats om de mensen daar te onderwijzen alvorens weg te gaan. Of, zoals in dit geval, hij liet iemand achter om dat te doen. Het gaat hier niet om het instellen van leden van het bestuur. Het gaat erom dat mensen opgevoed zouden worden om de verantwoordelijkheden van Paulus en Titus over te nemen.

Het opsteken van handen

Het aanstellen van oudsten, zoals wij dat vandaag de dag kennen, is onzin en komt helaas in de plaats van het werkelijk onderwijs geven in de Schriften. Waar de Schriften onderwezen worden, zijn vanzelf oudsten. Daar ontstaan oudsten door het werk van de Heer Zelf en door het Woord Gods dat gebracht wordt. Bovendien, als allen jong zijn in het geloof, kun je niemand als oudste aanstellen. Een oudste is iemand die verantwoordelijkheden kán dragen. Het aanstellen van oudsten is zorgen dat er zulke mensen zijn. Niet door daarover te stemmen. Want dat heeft men er vaak van gemaakt. Men ontleent deze gedachte aan Handelingen 14:23, "En als zij in elke Gemeente, met opsteken der handen, ouderlingen verkoren hadden, gebeden hebbende met vasten, bevalen zij hen den Heere, in Welken zij geloofd hadden."

Naar aanleiding van dit vers wordt wel eens aangenomen dat men door te stemmen, namelijk door de handen op te steken, ouderlingen zou moeten aanstellen. Zo van: "Wie wil dat deze persoon oudste wordt?" Vervolgens moeten de handen omhoog en de stemmen geteld worden... Maar ook dat is een misverstand.

De uitdrukking: "het verkiezen met opsteken der handen" is een eigenaardige constructie. De vertalers hebben hun werk hier dubbel uitgevoerd. De uitdrukking "cheirotoneo" (xeirotone-w) betekent "verkiezen". Etymologisch gezien had het woord oorspronkelijk de betekenis van: "opsteken van handen". Het begrip "opsteken van handen" zit dus in het woord opgesloten, maar is er niet de betekenis van. De uitdrukking betekent: "een besluit nemen". Dus nog niet eens "verkiezen".

Dat is net zo iets als onze uitdrukking: "Wij zullen de koppen eens bij elkaar steken". Dat betekent niet dat wij een rugby wedstrijd gaan houden, maar dat we eens moeten overleggen. Zo is het hier ook. Als hier staat dat handen werden opgestoken, werden niet werkelijk handen opgestoken, maar werd er een besluit genomen. Wat besloot men dan? Om iemand tot oudste te maken? Welnee. Men besloot dat bepaalde mensen uit die gemeente oudsten waren. Men (h)erkende hen. Zij waren al oudsten, maar hier werd dat officieel vastgesteld.

Wij zijn het er met elkaar over eens dat bepaalde mensen in ons midden bepaalde verantwoordelijkheden dragen. Wij geven hen ook die verantwoordelijkheden. Wij geven hen ons vertrouwen. Dat heeft niets te maken met de organisatie van een plaatselijke Gemeente. Het heeft te maken met de erkenning van het onderscheid dat er nou eenmaal is binnen de Gemeente. Het is een erkenning van hen die door God geroepen zijn tot bepaalde taken.

Dat is ook wat er gebeurde alvorens Paulus en zijn medewerkers verder reisden. In een groep nemen sommige mensen initiatief. Sommigen hebben een idee; anderen nooit. Dat is geen verwijt, maar dat is nou eenmaal zo. Dan ontstaat een echte gemeenschap, waarin de rollen verdeeld zijn, omdat mensen hun eigen plaatsen innemen.

Er zijn mensen die zeggen: "In onze Gemeente zouden de zieken meer bezocht moeten worden." Dan is het antwoord: "Dan doe je dat toch?" Zo eenvoudig is dat. Dan moet je je verantwoordelijkheid opnemen en niet op anderen afschuiven. Dat is hypocriet. Zo van: "Ik heb er geen tijd voor, maar die andere persoon heeft toch niets te doen. Die zou dat nou eens mooi kunnen doen." Dat is niet eerlijk. Dat is niet verantwoordelijkheid op je nemen, maar verantwoordelijkheid afschuiven.

Het gevaar van het maken van een "credo" of statuten

Het officiële aanstellen van oudsten en het verdelen van verantwoordelijkheden via statuten leidt tot de uitbanning van de Schrift, de uitbanning van het werk van Christus in de gelovige. Kortom: de Heilige Geest wordt op deze manier uitgebannen.

Maar, het is niet zo dat als je geen kerkbestuur hebt, de Heilige Geest de kerk bestuurt. Maar het is wel zo dat de vrijheid weg is, wanneer wij zelf de dingen organiseren en regelen en alles zwart op wit vastleggen. Als wij er vandaag toe zouden overgaan om onder de druk van alle tegenstand vast te stellen wat wij geloven, dan is morgen die geloofsbelijdenis onze norm en niet meer de Schrift. Er wordt dan gezegd: "Wij hebben vastgesteld dat wij in dit en dat geloven en daar hebben wij ons aan te houden."

De Enige Basis van een "geloofsbelijdenis"

De enige basis voor een christen en het christelijk geloof is niets anders dan de Schrift. Dat is het fundament dat gelegd is: het onvergankelijke en onveranderlijke Woord van

God. Misschien hebben wij moeite om dit te begrijpen, maar de Schrift verandert niet. Het is verkeerd om onze geschriften of onze organisaties in de plaats te stellen van de Schrift en van Gods organisatie. Het klinkt misschien wat goedkoop en het is absoluut niet origineel, maar als de Heere vandaag hier was, is onze kerkelijke structuur dan zodanig dat Hij welkom bij ons is? Dat Hij bijvoorbeeld zonder aanbevelingsbrief bij ons aan het avondmaal zou kunnen?

Of van de andere kant gezegd: Zou Hij Zich bij ons thuis voelen? Als wij binnen onze gemeenschap geen vrijheid en ruimte kennen voor vreemden, voor buitenstaanders, voor jongeren in het geloof of voor hen die misschien anders denken dan wij, zijn wij niet een werkelijke gemeenschap. Dan zijn wij een vereniging op basis van bepaalde principes die we al of niet zwart op wit hebben opgeschreven. Dan is de vrijheid zoek. Er is dan geen plaats voor de Schrift. Er is geen plaats voor hen die van Godswege werkelijk geroepen zijn om Zijn Woord te prediken.

De functie van Bijbelscholen

Het kan natuurlijk niet zo zijn dat als God mensen roept om Zijn Woord te verkondigen, Hij eerst wacht tot zij afgestudeerd zijn aan de één of andere theologische hogeschool. Zo ligt het niet. Het kan wel andersom. Iemand die door de Heer geroepen is, kan veel steun hebben van de opleiding die hij heeft genoten. Wij kunnen ook niet met het argument komen dat we graag oudsten hadden willen zijn, maar dat niemand ons gekozen heeft. Dat is namelijk helemaal niet nodig. Het gaat er niet om of mensen ons als oudste of ouderling erkennen. Dat doet er niet toe. Het punt is of de Heere ons als zodanig erkent.

De vraag is of wij onze verantwoordelijkheid ten opzichte van de Heer kennen en getrouw zijn in Zijn dienst. Natuurlijk is er vijandschap in de wereld. Ook vleselijke gelovigen reageren vijandig. Maar het gaat er niet om dat mensen trots op ons zijn. Het gaat erom of de Heer van ons kan zeggen: "Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht! Over weinig zijt gij getrouw geweest; over veel zal ik u zetten". (Matthéüs 25:21) Een vereiste van Godswege is dat men trouw is aan Hem. Trouw aan de overste Herder. Trouw aan Zijn Woord. Trouw aan de Heer van Wie de dienstknecht, de herder, de opziener zijn beloning zal ontvangen. Wij zouden dus onze verantwoordelijkheid kennen en onze plaats innemen ten opzichte van onze Heere en ten opzichte van onze medebroeders en zusters.

Amen

* Bron: Onbekend

** Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelverzen uit de Statenvertaling

HOOFDSTUK 15

RELIGIEUZE, ONAFHANKELIJKE PRINCIPES

Aan de hand van diverse Bijbelgedeelten willen we aantonen wat de gevolgen zijn van onafhankelijkheid en religieuze individualistische principes met betrekking tot leiding geven en ontvangen.

Gen. 3:6;4:19 De eerste daad van onafhankelijkheid wordt zichtbaar door het woordje "nam". Wanneer wij bij ons denken, spreken en handelen geen rekening houden met wat God gesproken heeft, is dat een daad van onafhankelijkheid

Mrk. 9:38 Het verbieden, verhinderen of veroordelen van andere dienstknechten van Jezus Christus, is eveneens een daad van onafhankelijkheid, die de Heere Jezus moet corrigeren. Dit met het oog op b.v. gewetens oefeningen en (eet)gewoonten (Rom. 14:4;1 Kor. 4:1-5).

Ex. 18:23,24 Zelfs Mozes handelde onafhankelijk t.o.v. wat God hem had opgedragen, door God niet te raadplegen m.b.t. het advies van zijn schoonvader. Gevolg: De last werd op deze (wereldse) manier niet van zijn schouders genomen (Num. 11:14). De lastenverzwaring en de schuld van de onrust en onvrede onder het volk werd aan God toegeschreven (vs.11,12)! De oplossing was het opnieuw luisteren naar de Heere God, terwijl Gods Geest aan het werk ging (vs. 16-30).

1 Kor. 1:9,10 Gemeenschap met de Heere Jezus zal nooit leiden tot onafhankelijk handelen. Het doel van genoemde gemeenschap is juist dat, "allen hetzelfde spreken, dat er geen scheuringen zijn" en dat gelovigen "samen gevoegd zijn in een zelfde zin en gevoelen."

Joz. 22:10 vv Het onafhankelijk handelen van enkele invloedrijke stammen, bracht grote verontrusting en verwarring onder de andere stammen van Israël. Dit was ook het geval toen de trotse stam Benjamin zich onafhankelijk opstelde t.o.v. een gemeenschappelijk erkend probleem, wat een burgeroorlog deed ontstaan, met veel slachtoffers onder alle partijen (Richt. 20:12-14). Eenzelfde onafhankelijkheid veroorzaakte lang daarvoor reeds een geestelijke verzwakking onder leiding van de vrouw en richteres Deborah en later een morele verzwakking onder de zeer eigengereide Nazireeër en individualist Simson (5:15b-18; 14:1-3).

2 Joh.. 9-11 Een andere vorm van onafhankelijkheid is de dictatoriaal geregeerde lokale gemeente(n). Deze vorm leidt tot isolement, doodsheid en persoonsgebonden eenvormigheid, waarvan het kenmerk is dat de verbinding met Christus als Hoofd van de Gemeente verdwenen is en Hij buiten is komen te staan (Ko1. 2:18-23; 2 Kor. 11:20; Opb. 3:1-3,20). Men moet zich hiervan bekeren.

1 Kor. 12:12 De Gemeente als "lichaam van Christus" kent géén onafhankelijkheid tussen de leden onderling. De leden van dat Lichaam "dienen gelijke zorg voor elkaar te dragen" (v.25b).

Hand. 15:23 Toen er zich in enkele gemeenten een leergeschild openbaarde (v.1), werden de woorden van de apostelen, de profeten en de ouderlingen (v.7,13,15,22) d.m.v. een brief overgebracht aan de gelovigen in minstens drie andere gemeenten (v.23). Paulus zelf schrijft in 2 Thes. 3:14,15 hoe men in geval van ongehoorzaamheid dient te handelen met de lokale gemeente(n) of individuele personen.

Er is geen sprake van onafhankelijk handelen van plaatselijke gemeenten.

Deut. 17:8-13 Wanneer door familierelaties, persoonlijke betrokkenheid of verstrengeling van belangen een probleemgeval niet plaatselijk is op te lossen, dienen anderen, die bekend staan om hun wijsheid, erin betrokken te worden. In elk geval dient de zaak goed onderzocht te worden, ook als het slechts gaat om één uwer steden, in ons geval een lokale vergadering van gelovigen (Dt. 13:12-17). Onafhankelijk handelen stond gelijk met buitengesloten worden...

Joz. 7:12,13

1 Kor. 5:2. Wanneer slechts één persoon temidden van de gemeente onafhankelijk handelt, is dat van invloed op de gehele gemeente. Het is dan niet "er is zonde in Israël", maar...Israël heeft gezondigd"... "zij hebben van het verbannene genomen"... "Israël kan niet bestaan voor het aangezicht hunner vijanden"... "Gij zult niet kunnen bestaan"... "gij moet de ban wegdoen uit het midden van u..." (Joz. 7:11, 12, 13).

Wanneer niet tijdig, lauw of neutraal gereageerd wordt op openbaar gekomen kwaad, omdat men vindt dat dit niet persoonlijk verontreinigt, handelt men eveneens onafhankelijk. Men vermengt zich namelijk met iemand die in het kwaad leeft als men zich er niet direct persoonlijk van losmaakt (v.11,12,8).

Samengevat: Eén van de gevolgen van onafhankelijkheid is het verlies van beschermende Bijbelse tucht. Men wordt op lokaal niveau in staat gesteld om individueel te handelen inzake tuchtzaken. Op vrijwillige en/of onafhankelijk basis beoordeelt men voorkomende tuchtgevallen, zonder zich te storen aan reeds genomen tuchtbesluiten van andere lokale gemeenten(n).

Deze houding leidt tenslotte tot verlies van inzicht in fundamentele waarheden over het vergaderen als gemeente des Heeren en verregaande samenwerking met andere onafhankelijke vergaderingen. Vermenging van beginselen is het gevolg (Opb. 2:14).

HOOFDSTUK 16

RELIGIEUS, POLITIEK ZUURDEEG EN TUCHTHANDELINGEN

De leer van Bileam; Gods gedachten vermengen met wereldse religieuze filosofie

Ex. 12:19,23 De belofte van de Heere was dat Hij de verderfengel zou laten voorbijgaan als het bloed op de bovendorpel en deurposten gestreken was. Maar... wanneer degene die achter het bloed schuilde van het zuurdeeg at, zou deze uitgeroeid worden uit Israël.."

1 Kor. 5:8 Wanneer een gelovige aan het avondmaal deelneemt terwijl hij het zuurdeeg van slechtheid en boosheid in zijn hart heeft, heeft dat invloed op de gehele gemeente. Zuurdeeg is ook een beeld van de leer van de farizeeërs en sadduceeërs (Mat. 16:12). Dat is; wettisme, huichelarij en vrijzinnige oppervlakkigheid, gevoed door vrome filosofische redeneringen (zie ook Kol. 2:8,18,19).

Mrk. 8:15 Ook de vermenging van politiek met religie wordt verbonden met "de zuurdeeg van Herodes". De politiek van deze Edomiet of Idumeeër was fataal voor Gods volk. Het regeringsbeleid was erop gericht om het alle bestaande partijen naar de zin te maken en/of te verenigen onder het bewind van Rome. Het beleid was beurtelings vriendelijk of wreed, al naar gelang het gedrag van de belangengroepen die onder controle gehouden moesten worden.

Dit leiderschap was sterk afhankelijk van de goedkeuring van Rome. De Heere Jezus vergeleek deze sluwe politiek met het werk van een vos. Het gevolg van deze vermenging van politiek en religie, was de verhindering van waarachtig profetisch spreken (Mrk. 6:17-29; Luk. 13:32,33). Dit "zuurdeeg van Herodes" is in staat om elkaar bestrijdende partijhoofden en religieuze groeperingen met elkaar te verzoenen (Luk. 23:12; Joh. 19:15).

Hand. 13:6 De hierboven genoemde vermenging van politiek en religie (in feite de leer van Bileam en Nicolaüs), bewerkt bij regeringsleiders vaak religieuze interesse. Wanneer deze macht niet tijdig door geestvervulde gelovigen onderkend wordt (vergelijk Hnd. 8:20-24), zullen zelfs "verstandige mensen" verhinderd worden het ware geloof te aanvaarden (v.8). Ook onze zintuigen worden gemakkelijk bedorven door "gemaakte woorden", filosofische redeneringen, zichtbare tekenen, wonderen en krachten, waardoor we "afwijken van de eenvoudigheid die in Christus is" (2 Kor. 11:3,4)

2 Kor. 8:11 Het feit dat er gelovigen in Korinthe waren (niet allemaal, zie 2 Kor. 12:20,21), die "geen schade geleden hadden" (vergelijk v.9 niet Opb. 2:24,3:4), bewijst dat zij het onderwijs van de apostel hoe te handelen met "vaten ter onere" begrepen hadden (zie 2 Tim. 2:19-22).

Wanneer het "zuurdeeg van slechtheid en boosheid" niet wordt onderkend en geoordeeld, heeft het namelijk dezelfde werking als kanker (2 Tim. 2:17,3:13).

Kanker kan echter geïsoleerd worden, zuurdeeg niet. Wanneer het zuurdeeg eenmaal in het deeg is ingebracht, kan de zuurdeegbacterie alleen uitgeschakeld worden door zelfoordeel of gemeentelijke tucht, zodat de verontreinigde gelovigen weer ongezuurd zijn (1 Kor. 5:7;7:11, zie ook Lev. 5:1-6)). Dat kan via persoonlijk zelfoordeel en afzondering van het kwaad (1 Kor. 5 :3,9,11;2 Tim. 2: 16,19,21), maar óók d.m.v. een gemeenschappelijk (zelf)oordeel (1 Kor. 5:12,13).

Enkelen in Korinthe hadden dat gedaan en zichzelf afgezonderd van het kwaad in hun midden. Hierdoor kon Paulus schrijven: "in alles hebt gij uzelf bewezen rein te zijn in deze zaak" (2 Kor. 7:8-11).

Van de anderen echter schreef hij echter: "Doch ik vrees, dat enigszins, gelijk de slang Eva door haar arglistigheid bedrogen heeft, alzo uw zinnen bedorven worden, om af te wijken van de eenvoudigheid die in Christus is" (2 Kor. 11:3). Deze gelovigen werden door hun onachtzaamheid en trotse onafhankelijkheid verleid door "een andere Jezus, een andere geest en een ander evangelie" (v.4).

Het einde hiervan lezen we in 2 Kor. 12:20,21, waar de apostel schreef: "...ik vrees dat, als ik gekomen zal zijn, ik u niet enigszins zal vinden zoals ik wil, en dat ik van u zal gevonden worden zoals gij niet wilt; dat er niet enigszins zijn twisten, nijdigheden, toorn, gekijf, achterklap, oorblazingen, opgeblazenheden, beroerten...over velen die tevoren gezondigd hebben, en zich niet bekeerd hebben van de onreinigheid en ontuchtigheid, die zij gedaan hebben".

Gemeentelijke tucht, hoe zuurdeeg onschadelijke gemaakt kan worden

De manier om dit kwaad of "zuurdeeg van slechtheid en boosheid" tegen te gaan is niet het aangaan van een discussie, dat zal alleen tot nog grotere verwarring leiden, maar "het woord der waarheid recht snijden" (2 Tim. 2:14,15). Je kunt je tegen "ongoddelijk en ijdel roepen verzetten" (v.16), terwijl je "afstand neemt van slechtheid, boosheid, huichelarij, wettisme en valse leer".

Deze vormen van individuele en gemeentelijke correcties tuchttoefeningen gebeuren niet op een wereldse democratische wijze, maar op theocratische wijze, van bovenaf dus. Dat gebeurt door middel van de toepassing van Gods Woord en de werking van Gods Geest in de individuele gelovigen en de gehele gemeente als Lichaam van Christus (zie voor individuele en gemeentelijke vermaningen, correcties en/of tucht handelingen Mat. 5:21-26; 18:15-20; 1 Kor. 5:3; 1 Thes. 5:14; 2 Thes. 3:6, 11; 2 Tim. 2:20-26; Tit. 1:5-16).

Dit afstand nemen van het kwaad van zuurdeeg van slechtheid, boosheid en valse leer moet echter gepaard gaan met persoonlijke heiliging en de bereidheid tot liefdevol dienen, in samenwerking met individuele gelovigen, "die de Heere in rechtvaardigheid, geloof liefde en vrede aanroepen uit een rein hart" (2 Tim. 2: 21).

HOOFDSTUK 17

DE CHRISTENVROUW IN GEZIN, GEMEENTE EN MAATSCHAPPIJ

De plaats en dienst van de gelovige vrouw in het Oude- en Nieuwe Testament en na Pinksteren

Ex. 15:20,21 Nadat Mozes en Gods volk hun loflied ter ere van God hadden gezongen (v.1), neemt ook Mirjam de profetes haar plaats in, maar...temidden van de andere vrouwen die haar nagingen" (v.20,21).

1 Tim. 2:9-13 Maar wanneer het gaat om een leerpositie, die vooral binnen de gemeentelijke samenkomsten door de gelovige mannen wordt uitgeoefend, dient zij m.b.t. het (be)lerend spreken te zwijgen en zich "te laten leren in alle onderdanigheid" (1 Tim. 2:11).

Richt. 4:5-9 Hnd. 18:26 In het geval van de profetes Debóra, een getrouwde huisvrouw en de eveneens getrouwde profetes Hulda (2 Kron. 34:22), werden Gods woorden doorgegeven op de plaats waar zij woonden, niet op dezelfde plaats waar de mannen profeteerden, in de tempel (nu de gemeente of het Huis van de levende God), want daar baden of profeteerden vrouwen niet hardop (vergelijk Luk.2:37 en 1 Sam. 1: 13).

De pastorale bediening van gelovige vrouwen

Hnd. 18:26 Wanneer het gaat om een gastvrije bediening van het Woord in eigen woonomgeving, kan een zuster een belangrijke plaats in het pastoraat innemen. Als het echter gaat om het weerleggen van valse leer, dienen zij extra voorzichtig te zijn en de mannenbroeders vooraf te raadplegen wanneer zij in samenkomsten buiten de gemeentelijke bijeenkomsten anderen wil gaan onderwijzen. In een openbare dienst binnen de gemeente, dienen ze echter te zwijgen en geen lerende positie in te nemen, m.u.v. het als gemeentelid gezamenlijke zingend profeteren en bidden, maar dan wel met hoofdbedekking. Thuis kunnen zij echter door vragen te stellen de aanwezige (gelovige) mannen en eventuele kinderen opwekken om zich op de juiste antwoorden te bezinnen. Hierdoor kan er, door de wijze waarop een vraag wordt gesteld, sprake zijn van een correctie van denken en spreken door te vragen waar bepaalde beweringen IN DE BIJBEL beschreven staan (2 Joh.v.9-12;1 Kor. 14:34,35)!

1 Kor. 11:5 Zusters kunnen, zoals eens Hanna in de tabernakel dat deed, een "stil" gebed in de samenkomsten uitspreken, God hoort en verhoort dat (v. 17,18).

1 Kor. 11:5,10,13,15 Haardracht en hoofdbedekking spreken van hun positie tegenover de echtgenoot of de man in het algemeen (v. 3-12).

1 Kor. 14:34 Een gelovige vrouw dient tijdens de gemeentelijke samenkomsten te zwijgen en een onderdanige houding in te nemen

1 Kor. 14:35 Wanneer een gelovige vrouw iets wil leren (wil te weten komen) dan kan zij in eigen huis aan de gelovige man haar vraag stellen om nader onderwijs in de leer van Christus en de apostelen te ontvangen (Ef. 4:11-15;).

1 Kor. 11:5,6,10,13,15 In de gemeentelijke samenkomsten (vs.18a,22b) bidden en profeteren óók de gelovige vrouwen d.m.v. de gezongen (dank)gebeden en profetische liederen. Vandaar dat ook tijdens de samenkomsten als gemeente de vrouw een hoofdbedekking draagt.

1 Kor. 11:15 Wanneer zij buiten de gemeentelijke bijeenkomsten voorgaat in gebed of, bij afwezigheid van een man, zijn plaats binnen het gezin, in een vrouwenbijeenkomst, zondagsschool, of in de maatschappij als gelovige vrouw geestelijke leiding geeft en de plaats van een man inneemt (1 Kor. 11:10) draagt zij een hoofdbedekking.

1 Kor. 11:15 De Heilige Schrift leert dat het lange haar van de vrouw een eer is, maar afgesneden haar een oneer en schandelijk (Num. 5:18; Deut. 21: 12; 1 Kor. 11:6b). Of het nu lang haar betreft of kort haar, in beide gevallen dient het tijdens hoorbaar profeteren en bidden in en buiten de gemeentelijke samenkomsten bedekt te zijn.

Verschillen tussen samenkomsten als gemeente en in de huizen

Hand. 2:46 Het samenkomen in de huizen en de tempelgebouwen verschilt echter met samenkomsten als gemeente (1 Kor.11:22a; Hnd.10:30; 12:12; 16:15,32,34; 18:7,8; 21:8, waar de dochters van de evangelist Filippus woonden en wellicht dáár de ruimte kregen of hadden als profetessen te profeteren in de betekenis van 1 Kor. 14:24-26 (Gods Woord laten horen of voorlezen aan “ongelovige of ongeleerde” bezoekers in het huis waar zij met hun vader Filippus woonden).

Richteren 4:4,5 Dat zien we ook in het leven van de profetes en richteres Deborah, die geestelijke en praktische adviezen gaf aan de leiders van Gods volk en zelfs meestreed in de “oorlogen des Heeren”, de profetes Hulda, de echtgenote van Sallum (2 Kon. 22:14), de vrome en biddende Lydia de purperverkoopster die na haar bekering en doop de apostelen in haar huis ontving om hun daar te laten leren (Hnd. 16:14-16a).

Al deze gelovige vrouwen profeteerden en getuigden en gaven in zekere zin zelfs op de achtergrond leiding vanuit haar eigen huis in tegenwoordigheid van leidinggevende mannen en de gevolgen waren tot zegen voor heel Gods volk! Geve God meer van zulke dienende vrouwen in Gods Gemeente!

Hnd. 11:12; 16:27-34 Ook de tot het Joodse geloof bekeerde Romeinse hoofdman en de geschrokken cipier van de gevangenis die naar Paulus luisterde stelden hun huis open voor de predikers van Gods koninkrijk (Hnd. 11:12; 16:27-34)

Hnd. 12:12 De gastvrije Maria stelde haar huis open voor de gebedssamenkomst van de in haar huis verzamelde en verontruste gelovigen en later voor de uit de gevangenis ontsnapte Petrus (Hnd. 12:12).

Hnd. 18:1-8,26 De tentenmakers Priscilla en Aquila hielden huissamenkomsten en ontvingen Paulus in hun huis en werkplaats en gaven later Apollos nader onderricht nadat ook Justus, die God diende, Silas, Timotheüs en Paulus onderdak in zijn huis tegenover de synagoge verleende (Hnd. 18:1-8,26).

1 Kor. 11:22a; Hnd. 2:46; 14:35; 16:15,32,34; 18:7,8; 21:8,16; 1 Tim. 3:4,5; 5:4,8,14 Samenkomsten in de huizen om te eten, te drinken of om te luisteren, te bidden of Gods Woord (voor) te lezen (profeteren), of erover samen met anderen te mediteren, zijn géén samenkomsten als gemeente.

Rom. 16:5 Wanneer echter een plaatselijke gemeente als gemeente in een woonhuis samenkomt, gelden de regels zoals Paulus die aan de Korinthiërs en Timotheüs heeft doorgegeven (zie ook Kol. 4:15).

Tit. 2:3-5 Er is een grootse taak weggelegd voor dienende zusters in de gemeente (Fil. 4:2,3), het gezinsleven en de maatschappij. Onderwijs en voorbeeld hebben miljoenen mensen aan de voeten van de Heere Jezus gebracht. De meeste godvruchtige koningen hadden een godvruchtige moeder, zo ook de medewerker van Paulus, de jonge Timotheüs (2 Tim. 1:5).

Luk. 8:3 De Heere Jezus en Zijn discipelen werden door vrouwen onderhouden. Paulus ondervond gastvrijheid en een gewillig oor van een vooraanstaande vrouw (Hnd. 16:14,15). Het waren vrouwen die "meestreden in het Evangelie" (Fil. 1:3). En het waren opnieuw vrouwen die als eersten de boodschap van de opstanding van de Heere Jezus mochten doorgeven (Luk. 24:10).

HOOFDSTUK 18

PRAKTISCHE LEER EN DIENSTGEMEENSCHAP

Samenwerken vanuit het altaar:

Gen. 14:14 Samenwerking tussen gelovigen kan alleen goed gaan als men in leer, geloof, liefde en saamhorigheid met een gemeenschappelijk doel voor ogen de geestelijke strijd aanbindt.

Mat. 24:12 Door gebrek aan liefde zal de samenwerking tussen gelovigen ontaarden in jaloezie, achterdocht, systeemtheologie en sektarisme (zie Gal. 5:15; I Kor. 2:4; 3:3,4).

1 Kor. 3:1-13

Heb. 5:12-14

1 Kor. 5:1-11   Sektarisme en hoogmoed gaan dan hand in hand, evenals gebrek aan diepgang en geestelijke groei. Een goed geloofsfundament ontbreekt.

Lauwheid en gebrek aan inzicht in de basisprincipes van het samenkomen en de geloofsleer, verhinderen het onderscheiden van geesten en het verschil tussen goed en kwaad, rein en onrein.

Gebrek aan heiliging bewerkt vermenging met wereldse beginselen en leidt uiteindelijk tot valse leringen en een vooruitgrijpen op het regeren in het vreedrijk. Samenwerking tussen getrouwe gelovigen wordt dan ernstig belemmerd en verdacht gemaakt.

1 Kor. 1:10-12   Individualisme en partijzucht zorgt ervoor dat een geloofsgroepering in een geestelijk isolement geraakt. Gelovigen begrijpen en aanvaarden elkaar niet meer in hun diversiteit. Er ontstaan misverstanden, spraakverwarring en de neiging tot sektarisme en scheuring. Deze ontwikkeling staat een harmonieuze samenwerking in de weg.

1 Kor. 2:1-5

Kol. 3:1-17   Theologie en filosofie veroorzaken vervolgens een geestelijken en lekenstand, als in de tijd van voor de reformatie. Het kruis van de Heere Jezus verdwijnt uit de prediking en uiterlijke manifestaties komen ervoor in de plaats.

Hierdoor zullen gelovigen niet meer de dingen zoeken die boven zijn, maar afhankelijk worden van de "wijsheid van beneden". Ze zullen gericht worden op aardse gaven en rijkdommen en het leven van God wordt verstikt, de Geest bedroefd en uitgeblust. Gevolg: Onreine invloeden vanuit het rijk der duisternis, de wereldgeesten, menselijke tirannie en bevoogding, liefdeloos individualistisch en ik-gericht gedrag, leugen en bedrog. Men gaat met twee tongen spreken terwijl de band van Gods liefde tussen gelovigen minder wordt. Teamwork wordt moeilijker en de heerszuchtige geest, waardoor eens Diótrefes zich liet leiden, gaat overheersen, waardoor medegelovigen in hun dienst worden gehinderd (3 Joh. vs. 9,10).

Kol. 3:18-25 Samenwerking kan ook verhinderd worden door wereldgelijkvormigheid, huwelijksproblemen of ontrouw, gebrek aan een gezonde gezinsband en maatschappelijke wanverhoudingen door "ogendienst en het behagen van mensen".

Joh. 6:63 Fundamenteel onderwijs vanuit zowel het Oude- als Nieuwe Testament blijkt opnieuw noodzakelijk geworden. Tenslotte is het Nieuwe Testament ontstaan vanuit het Oude en is de leer van de apostelen en profeten grotendeels gefundeerd op wat God in het Oude Testament als spiegel de mensen heeft voorgehouden en in het Nieuwe Testament heeft volmaakt door het werk van de Heere Jezus en de openbaring aan de apostelen, vooral aan de apostel Paulus (zie o.a. Rom. 15:4 en 1 Kor. 10:1-13).

Joh. 17:6 Alleen op deze wijze, door de wil van God te onderzoeken en eigen te maken door gehoorzaamheid, ervaren wedergeboren christenen de eenheid in Christus waar de Heere Jezus in Zijn gesprek met de Vader op doelde.

Ef. 4:1-16 Door deze eenheid in Waarheid en liefde vast te houden, zullen de gaven door (h)erkenning binnen de lokale gemeente ook weer in groter verband kunnen gaan functioneren.

2 Kron. 34:19-27 Door het opnieuw bestuderen van Gods Woord zal de geest van verootmoediging de zelfgenoegzaamheid van het vrome vlees en intellect gaan verdrijven (zie ook Ezr. 10:11-14).

1 Kon. 12 Hierdoor zal elk vals eenheidsstreven kunnen worden ontmaskerd doordat men weer vanuit het altaar wil werken. zoals Abraham en zijn "onderwezenen" dat deden. Het kruis van het Lam Gods staat dan weer centraal en de ik-gerichtheid en het individualisme verdwijnt (Niet meer ik. maar Christus. oftewel Hij moet wassen, ik minder worden).

Ez. 34 Verstrooide schapen zullen dan worden opgezocht in de geest van Christus en aan de frisse wateren worden geleid van Gods Woord.

1 Kon. 13 Valse vormen van religie worden dan ontmaskerd (zie ook 2 Kor. 11:15).

Gen. 14:13-24 Terwijl de Heere Zijn kracht verleent om het verlorene te redden van de dood en het zwakke te sterken. zodat de Heere God Zijn zegen. brood en wijn, kan uitdelen en de Vredevorst weer centraal komt te staan.

2 Tim. 1;13,14 Door dit voorbeeld leren we de waarheid in geloof en liefde vast te houden en zo anderen tot zegen te zijn.

2 Tim. 2:21,22 Dan zullen andere gereinigde en oprecht de Heere zoekende gelovigen zich hierbij willen voegen om de Heere Jezus aan te roepen uit een rein hart.

Gal. 5:22 De vrucht van Gods Geest kan dan weer gezien en verwacht worden.

Gal. 4:19 Zodat Christus in ons eigen leven weer gestalte kan innemen in het samenwerkingsverband met andere gelovigen die zich ook onttrokken hebben aan ongerechtigheid en in de leer der apostelen zijn onderwezen.

Joh. 8:32,36 Het kennen van Gods wil zal dan ook vrijmaken van occulte bindingen en menselijke gebondenheden. zoals traditie. formalisme en wetticisme. Alleen de Waarheid van God maakt vrij.

1 Kor. 5:6,7 Waardoor het zuurdeeg van slechtheid, boosheid, huichelarij en politieke filosofie en wettische vormen en normen geen kans meer krijgt de eenheid te verstoren. De menselijke organisatievorm zal dan weer een organisme van Godswege worden.

Kol. 2:18,19 Dan zal Christus weer als Hoofd van Zijn lichaam en als "Held Die verlossen zal" gezien worden, zodat Hij door Zijn Geest ons weer kan inspireren, vervullen en uitzenden. (Zef. 3:17,18)

HOOFDSTUK 19

DE OORZAAK VAN SCHEURINGEN

"...neem u tien stukken; want alzo zegt de Heere, de God Israëls: Zie, Ik zal het koninkrijk van de hand van Salomo scheuren en u tien stammen geven...Daarom, dat zij Mij verlaten hebben en zich neergebogen hebben voor Astoreth, de god der Sidoniërs, Kamos, de god der Moabieten, en Milchom, de god der kinderen Ammons..." (1 Kon. 11 : 31, 33a).

Aanval op de eenheid in Christus

Het is steeds weer bijzonder verootmoedigend wanneer gelovigen te maken krijgen met partijzucht. De gevolgen zijn bijna altijd dat er verdeeldheid en scheuring ontstaat, waardoor gezinnen en geloofsgroeperingen van elkaar gescheiden worden. De eenheid waar Christus in Zijn gebed tot de Vader over sprak, wordt hierdoor voor de wereld onzichtbaar, terwijl gelovigen juist de opdracht hebben deze te bewaren door de band van de vrede. Jezus sprak hierover met Zijn Vader; "opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt" (Joh. 17:21).

Wanneer gelovigen belijden dat hun hemelse positie in Christus Jezus is en zij door de "band van de vrede" en door de kracht van de Heilige Geest "tot één lichaam gedoopt" zijn, moet dat voor de wereld herkenbaar zijn, omdat de mensen van deze wereld zo'n eenheid niet kennen.

Paulus schreef aan zowel de gelovigen in Efeze als aan die van Korinthe: "Als gevangene in de Heere, vermaan ik u dan te wandelen waardig der roeping, waarmee gij geroepen zijt, met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen, en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes: één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de éne hoop uwer roeping, één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, Die is boven allen en door allen en in allen" terwijl de Korinthiërs lazen; "...want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt" (Ef 4:3; 1 Kor.12:13).

Het is daarom dat de vijand van onze ziel, die door Jezus "de mensenmoorder van de beginne" wordt genoemd, zo energiek tracht deze bestaande eenheid in Christus aan te vallen en te verduisteren, of probeert een door mensen georganiseerd eenheid tot stand te laten brengen. Deze zal een schijnvertoning blijken als Gods oordelen bij het huis van God beginnen en de waarachtige geloofseenheid zal worden beproefd door lijden en vervolging (1 Pet. 4:16,17).

Vanwege deze gevaarlijke aanvallen is het uiterst noodzakelijk dat jong bekeerden, "de goede strijd des geloofs leren,.... opdat men wist, of zij de geboden des Heeren zouden horen, die hun vaderen door de hand van Mozes geboden had" (Richt. 3:1-4).

In een tijd van falen en verwarring, is een goede en ootmoedige pastorale begeleiding van onze jongeren de basis van hun geloofsleven. Zij hebben oudere "voogden en verzorgers" nodig, mensen die de strijd kennen en nederig genoeg zijn om zonder een geest van bitterheid, kritiek of jaloezie het eigen falen te erkennen en jongeren te wijzen op de voetangels en klemmen (Gal. 4:1-7; Num. 8:25,26; 1 Kron. 23:27,28).

Dit is "priesterdienst binnen het Heiligdom" voor vijftig plussers, waarbinnen geen "generatiekloof" wordt gekend (Num. 8:25,26; Mal. 4:6). Op deze wijze leren jongbekeerden van de levenservaring van rijpere gelovigen, zodat zij de wijze waarop satan de ware eenheid in Christus tracht te verduisteren, leren kennen en door de van God gegeven "wapenuitrusting van het geloof" tegen zijn listen gewapend zijn (2 Kor. 2:11; Ef. 6:11-18). Natuurlijke wijsheid zonder zachtmoedigheid en (gemeenschappelijk) gebed veroorzaakt partijvorming!

De noodzaak van zelfkennis en afhankelijk gebed

Het is duidelijk dat de bekende koning Salomo model staat voor een gelovige die zich door moeilijke omstandigheden bewust is geworden dat hij/zij bestuurlijke wijsheid nodig heeft om staande te kunnen blijven. Vanuit dat bewustzijn ontstaat het gebed "Geef dan uw knecht een opmerzaam hart, opdat hij Uw volk richte, door te onderscheiden tussen goed en kwaad, want wie zou in staat zijn dit uw talrijk volk te richten" (1 Kon. 3:9)?

Wanneer gelovigen deze wijsheid van God begeren ten behoeve van gemeentelijke en bestuurlijke taken, zal God die zeker geven. Jakobus, de broer van de Heere Jezus, bevestigt dat en schreef: "Indien echter iemand van u in wijsheid tekort schiet, dan bidde hij God daarom, Die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden. Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt. Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Heere zal ontvangen, innerlijk verdeeld als hij is, ongestadig op al zijn wegen" (Jak. 1:5-8).

Maar het ontvangen van wijsheid betekent nog niet automatisch dat zo'n gelovige ook een geest van zachtmoedigheid heeft ontvangen! Alleen als wij ons voor de Heere Jezus hebben vernederd, zal Hij ons kunnen leren wat zachtmoedige wijsheid is.

De Heere Jezus Zelf leert ons wanneer en op welke wijze deze wijsheid mensen zal aantrekken en zegt in Mat. 11.29 "Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht".

Het resultaat van zulk een "ingaan in de rust" is een diepe vrede, géén verwarring! Wijsheid, maar vaak zonder de kenmerken van zachtmoedigheid en nederigheid, zien we nog wel eens voorkomen bij intelligente jongen mensen.

Wanneer deze jong bekeerd worden en zich bewust zijn van het feit dat ze een gave van God hebben ontvangen, kunnen zij door hun fotografisch geheugen zichzelf en anderen tot grote zegen zijn.

Dat is gebleken bij de jonge Salomo. Maar wanneer zij geconfronteerd worden met andere culturen, gewoonten en filosofieën en mensen ontmoeten van gelijk kaliber, komen zij vroeg of laat in de geestelijke crisis die Paulus in Ef. 4:14 beschrijft. Ze blijken, ondanks alle vergaarde intellectuele wijsheid, "...onmondigen, die heen en weer geslingerd worden onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel van mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleid." Het leven van de inmiddels ouder geworden Salomo is daar een bewijs van, want op latere leeftijd laat hij zich door heidense invloeden leiden en besteedt hij erg veel aandacht aan het gedachtegoed van de omliggende religies, filosofie en de "overleveringen van mensen".

Paulus voorzag dat gevaar ook voor de jong bekeerden in Kolosse en schreef: "Ziet toe, dat niemand u medeslepe door zijn wijsbegeerte en door ijdel bedrog in overeenstemming der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus,.." (Ko1. 2:8). De reden van Paulus' waarschuwing lag in het feit dat de "wijsheden" van de door hem zo genoemde "wereldgeesten" "...door het gebruik teloor gaan, zoals het gaat met voorschriften en leringen van mensen" (Ko1. 2:22).

Niet alleen Salomo heeft dit aan de lijve ondervonden, ook de gelovigen in Rome en Korinthe, die, onder de indruk gekomen van bepaalde wereldse wijsheden, te maken kregen met de vermaning: "...broeders, houdt hen in het oog, die, in afwijking van het onderwijs, dat gij hebt ontvangen, de onenigheden en de verleidingen veroorzaken, en mijdt hen. Want zulke lieden dienen niet onze Heere Christus, maar hun eigen buik, en misleiden door hun schoonklinkende en vrome taal de harten der argelozen" (Rom. 16:17,18).

Leringen van mensen

Wat deze "leringen van mensen" bij de Korinthiërs tot gevolg had, lezen we in 1 Kor. 1:11 en 12, "...laten er geen scheuringen onder u zijn; weest vast aaneengesloten, één van zin en én van gevoelen. Mij is namelijk omtrent u, mijn broeders, medegedeeld door de (huisgenoten) van Cloë, dat er twisten onder u zijn. Ik bedoel dit, dat ieder uwer zijn leus heeft: Ik ben van Paulus! En ik ben van Apollos! En ik van Kefas! En ik van Christus! Is Christus gedeeld?"

Zowel een losbandige, wereldgelijkvormige geest als een wettische en formalistische geest zullen verworven religieuze kennis contrasteren met een zachtmoedige wandel. Vaak zijn deze geestelijke machten betrokken bij verdeeldheid en scheuring, waardoor er verbittering en liefdeloosheid, een "vereten en verbijten van elkaar" ontstaat, wat tenslotte zal eindigen in een "...door elkaar verslonden worden" (Gal. 5:15).

Vurige ijver, maar zonder geestelijk inzicht.

Dit werd het kenmerk van de overigens zeer ijverige drijver Jehu, die een "ijver zonder verstand" koppelde aan een grote gedrevenheid, die bekend stond als "onzinniglijk" (2 Kon. 9:20). Het is dan ook bekend dat de uitoefening van de in 1 Kor. 12:8 en 28 als gave genoemde "wijsheid" en "regering", vermengd kan zijn met bittere nijd en twist-gierigheid, (1 Kor. 12:8,28; Jak. 3:13,14, zie ook 1 Kon. 11:40)!

Dit alles heeft vaak te maken met de verwarring die er ontstaat wanneer wij geen onderscheid leren maken tussen intellectuele kennis enerzijds en de wijsheid van Spr. 8 anderzijds. Deze verwarring kan leiden tot een geestelijk identiteitsverlies en een crisis in de intermenselijke omgangsvormen.

Vaak leidt deze verwarring ook tot een misverstaan van diepe geestelijke oefeningen bij anderen, omdat intellectuele mensen de neiging hebben dit soort oefeningen op een analytische wijze te benaderen. Omdat de gemiddelde gelovige deze taal niet verstaat, zal dat of tot geestelijke slavernij en bevoogding, of tot isolement en vervreemding binnen met name orthodox-Bijbelgetrouwe geloofsgroeperingen leiden.

De praktijk leert namelijk dat "een filosofisch/wetenschappelijke benadering van specifieke geloofsproblemen, vaak leidt tot een misverstaan van de soms mystieke of bevindelijke geloofservaringen van soms door depressies geplaagde medegelovigen. Dat komt omdat men de hedendaagse zo genoemde (religieuze) fenomenologie met behulp van het menselijk intellect wil trachten te analyseren door "de oorsprong en zingeving door een beschrijvende analyse te achterhalen". Maar de Bijbel leert ons dat alleen het gelovig gebruik van Gods Woord, met name de Psalmen, in de kracht van Gods Geest gesproken of gezongen, blijvend resultaat zal bieden.

Daarover schreef Paulus aan de gelovigen in Efeze: "...en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zingt en jubelt de Heere van harte, zo dankt te allen tijde in de Naam van onze Heere Jezus Christus, de Vader, voor alles, en weet elkander onderdanig in de vreze van Christus" (Ef. 5:19-21, zie ook 1 Pet. 4:11; Joh. 6:63 en 1 Sam. 16:16,23).

Door Gods Geest verzegeld

Natuurlijk heeft de hierboven genoemde vermenging van Goddelijke met menselijk/filosofische beginselen een oorzaak. Men gaat er vanuit dat mensen vanuit hun intellect geestelijke dingen kan analyseren. Maar in feite is iemand die door middel van berouwen en zondebelijdenis heeft erkend een Heiland nodig te hebben, om daarna de Heere Jezus te aanvaarden als persoonlijke Verlosser, reeds aangeraakt door de Heilige Geest en in een geestelijk proces terecht gekomen dat de Bijbel "wedergeboorte" noemt. Een werk van God in ons, door middel van Woord en Geest. Hierdoor ontstaat er een nieuwe schepping die alles te maken heeft met het "uit God geboren zijn" (Fil. 1:6;2:13; 1Pet.1:23;Joh. 1:13b; Joh. 3:5).

Dit "nieuwe leven", dat van boven komt, maakt het mogelijk om berouw te tonen. Iemand die "dood is in misdaden en zonden" moet namelijk éérs "levend gemaakt worden" "om berouw te kunnen tonen (1Kor. 2:14)!

Zodra dit "uit God geboren zijn" door de Heilige Geest in het eigen bewustzijn is bevestigd en verzegeld, zal het werk van Gods Geest ook (h)erkend door de "voogden en verzorgers" en is er bij de wedergeborene een openlijke en blijde erkenning dat "Dezelfde Geest met onze geest getuigt, dat wij kinderen Gods zijn" (Rom.8:16). Zonder dit bevestigende getuigenis van de Geest is het onmogelijk om met een goed geweten te getuigen een kind van God te zijn (Rom. 8:9).

Wanneer dit getuigen echter (vaak onder dwang van anderen) door verkeerd onderwijs of een onverbroken geest toch gedaan wordt, vaak met innerlijke onvrede en twijfel, zal de menselijke geest nooit vrij worden van een wettisch juk en het zal het bij anderen vragen oproepen omtrent het waarheidsgehalte van het "getuigenis" "of de "verzegeling met of van de Geest (Hand. 19:2; 8:13,18-24; Rom. 8:15a; Ga1. 3: 10; 4:20).

De Geest van wijsheid in conflict met de geest van Bileam

Het is dus mogelijk dat iemand op het gebed een zekere mate van bestuurlijke wijsheid ontvangt. Salomo ontving deze "Geest van wijsheid", hoewel hij daar niet specifiek om gevraagd had, maar bad om "een opmerkzaam hart" (1 Kon. 3:12, Staten Vert. "een verstandig hart"). Het is dan ook voorspelbaar dat deze "Geest van wijsheid en verstand" (Jes. 11:2) door anderen wordt herkend en dikwijls gewaardeerd, maar...ook benijd! Toch leert de Schrift en de praktijk dat een gelovige op een bepaald moment beïnvloed kan worden door de "geest van Bileam", "waardoor zij de rechte weg verlaten, verdwalen en de weg van Bileam volgen" (2 Pet. 2:15).

Dikwijls heeft dit te maken met het zich bewust worden van de menselijke roem en voorspoed, die het bezit van deze wijsheid nu eenmaal met zich meebrengt. Vooral met charisma begiftigde voorgangers hebben daarom waakzaamheid en voorbede nodig (2 Pet. 2:15; Opb. 2:14;2 Kron. 26:16).

Wanneer mensen namelijk door gebrek aan waakzaamheid en (liefdevolle) correctie van medegelovigen op deze "weg van Bileam" terecht komen, blijken volgens de getuigenissen in de Schrift alleen zware beproevingen zo'n "blinkende ster" weer terecht te kunnen brengen (Job 34:36; 36:8,9; 42:5,6; Dan. 11:35; 12:3).

Oorzaken van "Godsverduistering" bij gelovigen

Salomo was zich terdege bewust van zijn verheven positie en roeping, maar door Gods genade óók van zijn eigen kleinheid (1 Kon. 3:7-9). Aanvankelijk kenmerkte dit besef van eigen kleinheid ook de door het volk gewenste koning Saul, maar hij verloor deze gezindheid al spoedig omdat hij "de eer van mensen liever had dan de eer van God" (1 Sam. 15:16-30; Joh. 12:43).

Het bewustzijn dat intellectuele kennis en het hebben van bestuurlijke wijsheid van God ontvangen is, kan een opvoedkundige basis hebben. Maar het resultaat van zo'n opvoedkundige vrucht betekent niet automatisch dat dit gevoel van kleinheid blijvend is. Succes en erkenning kunnen gevaarlijke elementen zijn die de menselijke geest van God aftrekken.

Bij Salomo en veel met menselijke wijsheid begiftigde mensen zien we tijdens een cruciaal moment dat deze verworven kennis een eigen leven gaat leiden, een leven dat gaat heersen over ziel en geest. Zo'n moment kan aanbreken tijdens een confrontatie met andere intellectuele personen, waarmee men dan alle verworvenheden bespreekt.

Dat gebeurde niet alleen in het leven van Salomo, maar ook tijdens het leven van de gezegende vorsten Hizkia, Uzzia en de wel zeer begaafde en gevreesde koning Nebukadnezar (2Kon. 20:13; 2Kron. 26:15b,16; Dan. 5:19,20). Vanaf het moment dat vorsten van omliggende landen de genoemde koningen om hun bijzondere wijsheid, macht en kennis beginnen te eren, gebeurt er iets met de menselijke geest. Het resultaat laat niet lang op zich wachten.

De invloed van wereldgeesten

Nadat koning Salomo ervoor gezorgd had dat Gods huis met de aan hem toevertrouwde middelen precies volgens het door David gemaakte bestek gebouwd werd, kwam er in Salomo's geest nieuwe ruimte voor projecten van meer wereldlijke aard. En het is op dat moment dat de geest van Bileam, volgens het Nieuwe Testament aanwezig in sommige lokale gemeenten, toeslaat (2Pet. 2:15; Opb. 2:14)!

Salomo had het gevaar kunnen onderkennen als hij zich intensiever had beziggehouden met de geschiedenis van het volk Israël toen het nog in de woestijn rondtrok. Hij had vooral het gevaar kunnen onderkennen van een vals en religieus eenheidsstreven toen een aantal opstandige stammen aan de verzoeking toegaf om als een "herinneringssymbool van eenheid" een "altaar groot van aanzien" voor henzelf op te richten (Joz. 22:10-28). Iets wat de zeer begaafde Jerobeam de (politieke) aanleiding gaf voor de latere eredienst bij de altaren van Bethel en Dan, waar hij "priesters maakte gelijk de volken der landen" (1Kon. 12:26-28; 2Kron. 13:9).

Vanaf het moment dat Salomo's geest begon open te staan voor de intellectuele invloeden van buitenaf en hij deze begon te vermengen met de "wijsheid die van boven is", verloor hij het aanvankelijke Goddelijke inzicht en werd zijn wijsheid wat Jakobus noemde "wijsheid van deze wereld".

De broer van Jezus gaat zelfs nog dieper op deze vorm van "wijsheid" in en schrijft: "Deze is de wijsheid niet die van boven afkomt, maar is aards, natuurlijk, duivels" (Jak. 3:15). Het is op dit punt van Salomo's leven dat de Godsverduistering zijn aanvang neemt. Het resultaat is vanaf dat moment opmerkelijk in het leven van de eens zo wijze koning. Er ontstond openlijke "nijd, twistgierigheid, verwarring en boze handel" (1Kon. 11:25,40; Jak. 3:16).

De vrucht van Goddelijke wijsheid

We weten dat Salomo tot tweemaal toe een bijzondere ontmoeting met God heeft gehad. De eerste maal was dat het geval toen Salomo, zich nog bewust van eigen kleinheid en afhankelijkheid, van God tijdens een bijzondere droom de gelegenheid krijgt om zijn begeerte(n) bij God bekend te maken (1 Kon. 3:5; Fil. 4:6). Wanneer wij beseffen welk een groot werk de Heere God voor Zijn uitverkoren kinderen te doen heeft, kan dat ook ons overweldigen. Vanwege de grote verantwoordelijkheid die ons overdag drukt, werkt dat in ons onderbewustzijn vaak door tijdens onze slaap en dromen.

Uit de gedeelten in Job 4:13 en 33:15 leren we dat er tijdens de droom bijzondere informatie op ons af kan komen. Het kan zijn dat we "tijdens overpeinzingen, na nachtgezichten, wanneer diepe slaap op de mensen valt, ons schrik en beving overvalt, een geest voorbij glijdt, die het haar van het lichaam te berge doet rijzen".

Het is dan echter niet de Heilige Geest, maar "een geest, waarvan je de gestalte niet kan onderscheiden", terwijl er toch een gedaante voor je ogen staat, die fluistert: "Zou een sterveling rechtvaardig zijn tegenover God, of een man rein tegenover zijn Maker? Zie, in zijn dienaren stelt Hij geen vertrouwen, en bij Zijn engelen vindt Hij dwaling; hoeveel te meer bij hen die in lemen hutten wonen, welker grondslag is in het stof, die men als motten doodrukt. Tussen de morgen en de avond worden zij verpletterd, onopgemerkt gaan zij voor altijd te gronde. Wordt niet hun tentkoord bij hen losgerukt? Zij sterven, doch zonder wijsheid. Roep maar - is er iemand, die u antwoord? En tot wie van de heiligen wilt gij u wenden? Voorwaar, de wrevel brengt de dwaas de dood, en de naijver doodt de onverstandige. Ikzelf heb gezien, hoe een dwaas wortel schoot, maar aanstonds vervloekte ik zijn woning...".

Zo hoorde ik eens een gelovige die een B.D.E. ervaring ("bijna dood ervaring") had gehad een dergelijk verhaal vertellen. Maar we moesten erkennen dat het een andere geest was dan waarover later Elihu en Paulus sprak. In Job 33:14-18 lezen we dat de Geest van God geheel andere belevingen geeft aan de gelovige, maar met pijn en moeite worstelende ziel. Terwijl de gelovigen in Korinthe weer te maken hadden met de geest waarover Elifaz sprak en waarvan God Zelf gezegd had dat deze vriend van Job "...niet recht van God gesproken had" en waarvan Elihu zei: "...de groten zijn niet wijs en de ouden verstaan het recht niet" (St.Vert. Job 32:9). In de woorden van Elifaz had de jongere vriend van Job "...geen wijsheid aangetroffen" (Job 32:13), terwijl Job zelf met het oog op zijn eigen vermeende "wijsheid" moest belijden: "...ik verkondigde, zonder inzicht, dingen, mij te wonderbaar en die ik niet begreep" (Job 42:3).

We moeten dus leren onderscheiden wat van God is en wat niet van God is, maar "wijsheid uit de wereld, natuurlijk, van oorsprong duivels".

Ezechiël en Paulus ontmaskeren dit soort "wijsheid" met de woorden: "...gij hebt uzelf in uw hart gelijk gesteld met een god; voorzeker, gij zijt wijzer dan Daniël, geen geheim is voor u verborgen; door uw wijsheid en uw inzicht hebt gij u een vermogen verworven

en goud en zilver verzameld in uw schatkamers; door uw wijs beleid in de handel hebt gij uw vermogen vermeerderd, en uw hart is trots geworden op uw vermogen.. maar met uw luister hebt gij ook uw wijsheid teniet doen gaan..."

Paulus maakt de woorden van Ezechiël af door te schrijven over welke geest van wijsheid de profeet eigenlijk schreef: "...ik vrees, dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudigheid (en loutere) toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden. Want indien de eerste de beste een andere Jezus predikt, die wij niet hebben gepredikt, of gij een andere geest ontvangt, die gij niet hebt ontvangen, of een ander evangelie, dat gij niet hebt aangenomen, dan verdraagt gij dat zeer wel" (2 Kor. 11:3,4).

Openlijk door zowel priesters, vorsten en volk als gezalfde voorganger erkend, had Salomo Goddelijk gezag ontvangen (Deut. 31:7; 34:9; Num. 27:18-23). Maar toch had hij meer nodig dan dat! Het waren slechts de uiterlijke kenmerken van een voorganger.

Wanneer Salomo werkelijk invloed op de harten van zijn volk wilde uitoefenen, had hij niet alleen erkenning en intellect nodig, maar moest hij "wijsheid van boven", ofwel wijsheid van God ontvangen! Zodra hij die ontvangen had en in Gods wijsheid bleef wandelen, kon Salomo met zegen arbeiden en vrucht verwachten, de vrucht van Gods Geest!

Maar het is ons uit de latere geschiedenis van Salomo duidelijk geworden, dat hij, op het toppunt van zijn roem en mogelijkheden gekomen, een andere geest had ontvangen, een geest die indrukwekkende, maar aardse wijsheid meedeelde, een "wijsheid" die de gezalfde dienstknecht van God, maakte tot een volksverleider bij uitstek!

Afgoderij en de gevolgen van ongehoorzaamheid

Het is al gezegd, er is een moment in Salomo's leven geweest dat er een omkeer in zijn denken is gekomen. Wanneer de Bijbel spreekt over de "vernieuwing van ons denken" en dat dit "bolwerk van ons verstand" (soms) geslecht moet worden, zien we dat in het leven van Salomo wel heel duidelijk worden. Er kwam namelijk een moment dat Salomo "de wereld gelijkvormig werd" en dus in zijn denken begon verduisterd te worden (Rom. 12:2).

Dat moment begon na ontmoetingen van invloedrijke buitenlandse persoonlijkheden. Deze eerden Salomo vanwege zijn inzichten, terwijl Salomo's liefde tot natuurlijke schoonheid en bevalligheid, hem verleidde tot een verbintenis met de dochter van Farao.

Deze keuze kan niet vergeleken worden met het huwelijk van de beproefde Jozef, die in feite een gevangene was en geen andere keuze had dan welke hem voorgehouden werd (Gen. 41:45). In die verbintenis zouden we inderdaad een type kunnen zien van de relatie tussen de gemeente en Christus, Die een bruid uit deze wereld ontving, nu bekend als de "gemeente van de levende God".

Maar bij Salomo lag dat duidelijk anders, hoewel niet alle Bijbelgeleerden hierin gelijk denken. Salomo was namelijk bekend met Gods gedachten over de relatie met buitenlandse en heidense vrouwen, zoals iedere christen dat bekend kan zijn uit 2 Kor. 6:14-18.

Salomo had een vrije, maar ook beperkte keus, de keus waarvoor God hem gesteld had als koning en voorbeeld voor priesters, vorsten en volk (Deut. 17:16,17). Wellicht daarom had Salomo, na de voleindiging van de bouw van Gods huis, een nieuwe ontmoeting met God nodig, maar nu om hem te waarschuwen voor afglijden! Hij moest David's geloofsgehoorzaamheid en trouw als voorbeeld nemen en vooral letten op de toewijding van een volkomen op God's wil gericht hart (1 Kon. 9:2,4).

Het is tijdens die bijzondere ontmoeting dat God gaat spreken over de gevolgen van ongehoorzaamheid en afgoderij, iets waar Salomo dus bijzonder waakzaam voor had moeten zijn. Maar de vijand was helaas zijn denken reeds binnen gedrongen en we kennen het vervolg van Salomo's trieste geschiedenis! De pluimstrijkende woorden van buitenlandse vorstinnen en vorsten hebben niet nagelaten zijn intelligente en ontvankelijke geest volkomen negatief te beïnvloeden, zoals dat later ook bij Hizkia gebeurde toen hij buitenlandse vorsten al zijn schatten liet zien (2 Kron. 32:25; Jes. 39:1,2).

De demonen achter de goden van de Egyptenaren, Moabieten, Ammonieten, Edomieten, Sidoniërs en Hethieten, begonnen zijn denken te vervormen en af te trekken van Gods gedachten. Paulus schrijft hierover: "... dat er in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten en leringen der duivelen" (St.Vert. 1 Tim. 4:1).

Vermenging van beginselen was en is hiervan het gevolg, iets waardoor ook de gemeente van Jezus Christus te maken kreeg met "de krijg des Heeren en het zwaard van Zijn mond" (Opb. 2:16). Ook Salomo heeft ervaren wat het betekent wanneer "het oordeel begint van het huis Gods" (1 Pet. 4:17)!

De geesten achter moderne afgoderij

Wanneer de apostel Paulus de trotse en op uiterlijk vertoon beluste gelovigen van Korinthe wijst op hun zwakke geestelijke toestand, verbindt hij zijn onderwijs en correctie dus met de macht van demonische infiltratie. De Korinthiërs waren zich, evenals Simson, niet bewust dat zij door hoogmoed, twistziekte, sektarische gedachten, onreinheid, afgoderij en valse leer, hun innerlijke kracht aan het verliezen waren.

Zoals Salomo te maken kreeg met vijanden, mensen waarvan sommigen eerst tot zijn naaste medewerkers behoorden en die nu zijn gezag zowel van binnen als van buiten begonnen te ondergraven, kregen de gelovigen van Korinthe daar ook mee te maken. Het was begonnen met een sterk bewustzijn van geloofs zekerheid en een gezonde en hoopvolle toekomstverwachting (1 Kor. 1:4-9).

Maar het was juist dit sterke bewustzijn van hoop en vreugdevolle behoudenis in Christus, wat door afgoderij met begaafde voorgangers negatief beïnvloed werd. Hierdoor kon een "geest van dwaling" hun denken binnendringen (1 Tim. 4:1).

We hebben reeds ingezien wat het directe gevolg was, scheuring en een uiteenvallen van elkaar bestrijdende partijen rond een bepaalde favoriete voorganger (1 Kor. 1:12).

We hebben ook ingezien dat de tweede demonische invloed die door deze afgoderij ons denken kan binnendringen, die van de menselijke rede is, waar ook de gelovigen in Kolosse dus door beïnvloed werden (1 Kor. 1:17-31; Kol. 2:8,18). Het gevolg hiervan is dat niet meer de Persoon van Christus centraal staat, maar bepaalde onderdelen van de Waarheid, die op hun beurt weer vermengd worden met menselijke wijsbegeerte en filosofisch vernuft. Vaak heeft dit als oorzaak dat men een ongezonde nadruk heeft gelegd op de geestelijke gaven en spirituele eenheid, wat we zagen gebeuren bij dat "altaar groot van aanzien" aan de oever van de Jordaan (Joz. 22:10).

Maar deze nadruk op charismatische kracht en eenheid, gaat vaak ten koste van "het in liefde betrachten en vasthouden van de Waarheid". Hierdoor stagneren vele gelovigen in hun geestelijke groei en ontstaat er niet alleen partijschap, maar ook liefdeloos gedrag, waarin men, zoals we reeds bespraken, "elkaar vereet, verbijt en van elkaar verteerd wordt" (Gal. 5:15)! Dit alles is het werk van demonen, die samenwerken met de menselijke geest- en zielsvermogens, waardoor het werk van Gods Geest bedroefd en wanneer we niet ontwaken, tenslotte uitgeblust wordt.

De invloed van spirituele krachten en moderne afgoden

Toen Salomo het gebod tegen veelwijverij had overtreden (Deut. 17:17), kon het niet anders of hij verloor zijn vroegere inzicht in geestelijke dingen. Terecht merkte een broeder bij deze opmerking op dat het verlies aan inzicht niet in de eerste plaats aan de hoeveelheid vrouwen lag, *maar dat hij meedeed aan de afgoderij van zijn vrouwen!* Hierdoor ontving hij een "*geest der dwaling*" en werd hij gevangen in de "*strik van de duivel*" (2 Thes. 2:11; 2 Tim. 2:26).

Dit fenomeen kende koning Saul eveneens, waardoor hij niet alleen depressief en achterdochtig werd, maar ook aan achtervolgingswaan ging leiden en op een later tijdstip totaal anders ging denken over buitenzintuigelijke waarnemingen. Dat resulteerde in een communicatie met (boze) geesten uit het dodenrijk, die zich kunnen voordoen als "engelen van het licht". In zijn geval openbaarde de leugengeest (zie b.v. 2 Kron. 18:20-22) zich als de reeds gestorven profeet Samuel.

Het feit dat de waarzeggende vrouw bij deze verschijning met grote schrik begreep dat de haar onbekende man Saul moest zijn, bewijst tegelijk de macht van dit soort geesten (Vergelijk 1 Sam. 28: 12 met Hnd. 16:17, 2 Kor. 11:4,13 en Gal. 1:8).

Dat verklaart ook Sauls latere tegenstrijdige handelingen en veranderde gedachten. Het kenmerk van mensen die onder invloed van deze machten staan is een twistzieke en oorlogszuchtige geest. Deze agressieve oorlogsgeest verschool zich achter de god Kamos, die de inmiddels in zijn denken verduisterde koning Salomo, samen met zijn Moabitische vrouw vereerde. Hierdoor verschilde de eens zo wijze koning met zijn vader David, die geheel anders met zijn tegenstanders omging (1 Kon. 11:40; 2 Sam. 16:11).

Salomo begon kennelijk ook toleranter te denken over seksualiteit en pervers gedrag. Dat kwam door zijn Ammonitische echtgenote, die de god Milchom, of Moloch vereerde. Volgens kenners zou de geest achter deze godheid, de vereerders in een toestand van hypnose of slaperigheid brengen, waardoor mensen seksueel gemakkelijk gemanipuleerd konden worden door een sterkere persoonlijkheid.

Dit komt helaas ook nu nog veel voor, volgens de schrijfster van "Freud's verleidings-theorie" (Dr. Francine Albach) zelfs bij 50% van de 823 ondervraagde therapeuten, psychiaters en psychoanalisten die de hypnotherapie toepassen (blz. 64)!

De invloed van afgoderij, seksualiteit, moderne "opvoedkunde" en groepstrainingen

De resultaten van deze "beneveling" worden in de Bijbel beschreven en we zien het gevaar van "overerving" bij de nakomelingen van Salomo, de koningen Rehabeam en Abiam, die zonder tucht de zo genoemde "schandjongens" hun gang lieten gaan en de eredienst voor "drekgoden" toelieten (1 Kon. 15:12). We herkennen de werkzaamheid van deze onreine geest in onze tijd binnen bepaalde organisaties voor seksuele hervorming, moderne opvoedkunde en ST trainingsgroepen. Ook binnen christelijke verbanden begint men meer aandacht te krijgen voor de krachten die vrijkomen door het (vaak onreine) groepsdenken, waarbinnen geen plaats meer voor de mening van het individu, dat de zedelijke en Bijbelse normen nog wil hooghouden.

Helaas is deze geest nu ook het denken van Bijbelgetrouwe gelovigen binnengedrongen! Het is een geest die, als je er opmerkzaam op gemaakt bent, werkzaam is binnen z.g. "groeps- en gesprekskringen", waarbij de groep via werkbesprekingen, personeelsvergaderingen, vakbonds-bijeenkomsten, broederraden of "stuurgroepen" kan manipuleren, sturen en leiden. De gelovige die zich nog aan Gods normen wil houden, merkt pas het resultaat wanneer de voorgenomen beslissingen tijdens zijn afwezigheid reeds zijn genomen, zodat ze niet meer teruggedraaid kunnen worden!

De invloed van religieuze toverij en moderne afgoden in onze tijd

Er zitten echter nog veel meer geesten verscholen achter de godheden die Salomo diende. Deze vonden ingang in het denken van de eens zo wijze koning door ontrouw en zinnelijkheid. Daar zien we de geest achter de god Isthtar, of de "koningin van de hemel", waardoor gelovigen het z.g. "universele geloof" aanvaarden en horoscopen gaan raadplegen.

We zien dat soort denken in de diverse New Age bewegingen terugkomen, maar ook in bewegingen die het samengaan van Katholieke, Reformatorische en Evangelische kerken voorstaan en een nieuwe vorm van spirituele eenheid nastreven. Soms wordt dit openlijk de “oecumene van het hart” genoemd, waarbij men niet meer over aanwezige religieuze verschillen wil spreken of deze bagatelliseert. Ze vinden elkaar onder één intellectueel hoofd, die het charismatische vermogen heeft om geheel verschillende uitgangspunten van geloof onder één noemer te brengen en zelfs politieke kracht eraan te geven.

Download “Toverij in een moderne wereld”, de gevolgen van de leer van Bileam; https://1drv.ms/b/s!AIYxUu2RIw8IkbETKuExPmFgr_ujIw?e=x5UgIw

Uiteindelijk zal de komende Anti-Christ dankbaar gebruik weten te maken van al deze ontwikkelingen. We herkennen deze geest reeds achter de diverse eenheidsbewegingen onder de koningen Asa en Josafath (2 Kron. 16- 20). De geest achter de godheid Apis uit Egypte herkennen we door de vele afbeeldingen en symbolen die om de hals, in de oren en soms zelfs in neus en navel terug te vinden zijn. Godsdienstig gezien herkennen we deze vorm van religieuze afgoderij tijdens de regering van koning Hizkia in de afbeelding van de koperen slang, de z.g. Nehustan (2 Kon. 18:4).

De geesten achter magische “geneesmiddelen” en religieuze loterijen

Deze religieuze vormendienst is ook tegenwoordig rijkelijk vertegenwoordigd in de kerk, niet alleen zichtbaar in de diverse symbolen die met het vroege christendom te maken hebben, maar ook in de afgodische dienst met de god Aesculapius, de godheid die staat voor de genezing door middel van magische kruidenelixers, onder christenen overbekend (2 Kron. 16:12-14)!

Tenslotte herkennen we in Jes. 65:11 (NBG vertaling) de godheden Meni en Gad, geesten die in de christelijke kerk rondwaren en vooral onder de armere zich christelijk noemende mensen. Het zijn geesten die de loterij en het geluk vertegenwoordigen en waarvan Paulus zegt dat de vereerders ervan "menen dat de godsvrucht een gewin is". In onze moderne tijd ontmoeten we deze afgoden opnieuw, zoals dat gebeurde in de tijd van de Richters. Gebrek aan afzondering, onvoldoende toewijding aan Christus en Zijn Gemeente, te weinig geestelijke waakzaamheid en veronachtzaamde liefde tot de Waarheid is er de oorzaak van dat we nu opnieuw te maken hebben met "een andere leer, die niet overeenkomt met de gezonde woorden van onze Heere Jezus Christus, en met de leer die naar de godzaligheid is" (1 Tim. 6:3-5).

Laten we daarom weer wakker en waakzaam worden, onszelf verootmoedigen en bekeren, terwijl we opnieuw leren "de waarheid in liefde en geloof te betrachten en vast te houden". We hebben immers Gods liefde en eeuwig leven ontvangen? We mogen vertrouwen op de mogelijkheden die er bij God zijn, zoals de profeet Ezechiël gezien heeft tijdens zijn visioen van de opwekking van dorre doodsbeenderen (Ez. 37).

Daarom mogen we na bekering, overigens eveneens een werk van Gods Geest, verwachten dat alles nieuw wordt en de Geest in ons, met Christus gestorven mensen, opnieuw Zijn werk kan doen. Want de Schrift zegt: "Maar als zij zich in hun nood bekeerden tot de Heere, de God Israëls, en Hem zochten, zo werd Hij van hen gevonden."

Wanneer wij dus met berouw en in ootmoed terug keren tot onze "eerste liefde" en bereid zijn om als koning Asa "de verfoeiselen weg te doen en het altaar des Heeren vernieuwen", zal God Zich weer laten vinden en Zijn rust van rondom geven (2 Kron. 15:4,8,19).

Laten we "vasthouden het goede pand dat ons is toevertrouwd door de Heilige Geest, Die in ons woont, in alles wakker zijn, verdrukkingen lijden en het werk van een evangelist doen, zodat men van onze dienst ten volle verzekerd zij,...opgebouwd wordend in het allerheiligst geloof, biddende in de Heilige Geest, bewaard in de liefde Gods en verwachtende de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus ten eeuwige leven" (2 Tim. 1:14; Judas vs. 20,21).

HOOFDSTUK 20

DE STEM VAN DE SLANG ONDERKENNEN

Ik kijk niet terug: Ik moet niet terugkijken en denken aan dingen die fout zijn gegaan. Ik moet niet steeds denken aan mijn zonden, aan mijn zwakheden, aan alle uren die verloren zijn gegaan. Dit alles laat ik over aan God, die mij een Redder heeft gegeven.

Ik kijk niet vooruit: Ik moet niet steeds denken aan dingen die kunnen gebeuren. God kent mijn toekomst, God weet of mijn weg naar het Vaderhuis kort of lang zal zijn. De Here Jezus zal bij mij zijn in iedere beproeving en in iedere nood. Hij zal de last dragen die voor mij te zwaar is.

Ik kijk niet om me heen: Als ik te veel om me heen kijk, word ik ongelukkig. De belofte van geluk, blijdschap en vrede die de wereld de mensen voorhoudt, kan niet vervuld worden.

Ik kijk niet naar mezelf: Het is niet goed te veel met mezelf bezig te zijn. Dan word ik ongelukkig, want er is niets in mij waarop ik mijn hoop kan gronden. Ik zie allerlei fouten en misstappen.

Ik kijk naar de Heere Jezus: Ik wil mijn blik op de Here Jezus gericht houden. Bij Hem vindt mijn hart echte rust en vrede. Bij Hem verdwijnt mijn vrees. Bij Hem vind ik echte blijdschap en liefde. Zijn Goddelijk licht doet de duisternis verdwijnen.

Hij geeft me een geweldige hoop voor de toekomst

De stem van de slang onderkennen

Hoe weten we zeker wanneer de slang spreekt? Wanneer we te maken krijgen met aanklagende en kritische gedachten of opmerkingen, onwelwillendheid, verdenking, het veronderstellen van verkeerde motieven, toom en afgunst, jaloezie en trots, haat of haatdragendheid.

In zulke gevallen is de slang aan het woord die probeert onze gedachten en handelingen onder controle te krijgen en tegen uzelf of medegelovigen op te zetten.

Ook wanneer gevoelens van twijfel eer te grote rol gaan spelen en we ons teveel gaan bezig gaan houden met het "waarom" in plaats van het antwoord te zoeken op het "waar-toe" iets in ons leven gebeurt, is de slang aan het werk.

Dat geldt ook voor die gevoelens die het gevolg zijn van teleurstelling, zelfmedelijden of zelfverdediging, gevoelens van hopeloosheid en wanhoop. De slang tracht ons dan moedeloos te maken en ons geloof af te nemen,

Laten we zijn listen onderkennen en waakzaam blijven!

HET DRIEVOUDIG FUNDAMENT VAN HET CHRISTELIJK GELOOF

We leven in een tijd van uitersten. De technische ontwikkelingen op het gebied van de communicatie kunnen we bijna niet bijhouden. En toch is er een enorme eenzaamheid en verwarring, ook onder jonge mensen.

Mede door de invloed van valse leringen en de vermenging daarvan met de valse z.g. "christelijke" religie - de zogenaamde "Leer van Bileam" - is er onder christenen een toenemende verwarring te constateren.

De schrijver wil daarom opnieuw de aandacht vestigen op de *grondslag*, of *fundament*, van het christelijk geloof. Dat is drievoudig, te weten:

1. Christus Zelf als het Fundament van Gods tempel
2. Christus' leer, Zijn geboden, regels, inzettingen
3. De "leer van de apostelen en profeten"

De apostel Paulus stelt de Heere Jezus aan ons voor, waarbij hij slechts één ding centraal wenst te stellen: "Want ik had niet besloten iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Die gekruisigd" (1Kor. 2:2).

Christus Zelf, Zijn liefde voor verlorenen, Zijn overgave als het zoenoffer voor deze wereld en Zijn leer is voor elke wedergeboren christen de basis (fundament) van zijn of haar geloof en hoop.

1. Christus; Gods kracht en wijsheid als geloofsfundament

1 Kor. 1:23,24	Hij is de kracht en wijsheid van God
1 Kor. 2:1-5	Hij werd in zwakheid gekruisigd
Kol. 1:15-23	En is het Beeld van God
Kol. 2:5;1:27	Ons fundament van geloof en hoop
2 Pet.1:19	Het Woord van God, de Morgenster
Jes. 32:2	De Rotssteen waarin we schuilen
Deut. 33:27-29	Die ons in Gods Vaderarmen brengt
Heb. 12:22-28	En plaatst in het hemels Jeruzalem
Heb. 11:10	De Stad met fundamenten

2. De leer van Christus

Mrk. 1:22;	Is "gezaghebbend", maar niet traditioneel
Luk. 24:27	Was de inspiratiebron van alle profeten
Joh. 7:16,17	Is dezelfde als van God de Vader
2 Joh. 1:9-11	Aan deze leer moet alles getoetst worden
Joh. 14:26	Gods Geest herinnert ons Christus' leer

3. De "leer van de apostelen"

De z.g. "Leer der apostelen" wordt in het Nieuwe Testament gezien als het "geloofsfundament" van alle Christenen die met de Heilige Geest zijn verzegeld (Joh. 3:31-36; 6:27; 2 Kor.1:22; Ef. 1:13).

Hand. 2:42	Het is de basis van onze gemeenschap
1 Pet.2:5	Als "levende stenen" van Gods Huis
2 Pet. 1:16	En niet gebouwd is op fabels
2 Pet.1:20,21	Het laat geen eigen uitlegging toe
Luk. 24:27,32	Al de Schrift spreekt van Jezus en Zijn leer
Joh. 14:26	Gods Geest herinnert aan Jezus' leer
Ef. 3:2-12	En openbaart Zijn verborgenheden